Gyilkosság a zsákutcában
this way for a shroud
james hadley chase

James Hadley Chase

Gyilkosság zsák utcában

This Way for a Shroud

Fordította:
Ferencz Győző

Megjelent:
a Petőfi Népe vasárnapi mellékletében
1969 szeptember 04 – november 07.-ig

49 részben

A Gyilkosság a zsákutcában-*t Chase jobb regényei közé sorolják.*

A történet azzal kezdődik, hogy Juhn Arno híres hollywoodi színésznőt az otthonában brutálisan megölték, az úszómedencében találják lefejezett holttestét, még a portásának a fejét is szétlőtték. Paul Konrad detektív érkezik a helyszínre. Kiderült, hogy a mészárlásnak volt egy szemtanúja, aki elbújt a házban, csak éppen szökésben van, mert nem mer tanúskodni. A tettesek felkutatása ugyanis a los-angelesi maffia belső köreibe vezet. A regény valóban egyike Chase legjobb thrillereinek...

ELSŐ FEJEZET

I.

MEGCSÖRDÜLT A TELEFON és Jenny Konrad arca egyszeriben ellenségessé és gonosszá változott.

– Ne vedd föl a kagylót, Paul! – kiáltott férjére ingerülten.

Hanem Paul Konrad, ez a szélesvállú, negyven felé járó, magas, szmokingba és fekete kalapba öltözött férfi már a készülék felé ment.

– Válaszolnom kell, kedves – szélt szelíden – hiszen meglehet, hogy sürgős ügyben hívnak.

Asszonyára mosolygott és kezével nyugalomra intette.

– Halló, Paul. itt Barden beszél – hangzott a kagylóból a hadnagy vékony hangja. – Az az érzékem, hogy nélküled itt nem boldogulunk. Itt vagyunk Toopickben, Juhn Arno házában. Megölték az asszonyt. Nagy most a lótás-futás. Mikorra tudsz jönni?

– Azt hiszem, hamarosan – felelt Konrad Bardennek.

– Rendben, mindent úgy hagyok, ahogy van. De siess, amíg a sajtó meg nem szagolja az esetet.

Konrad az előszobába ment, miután helyére tette a kagylót, Jenny pedig hátat fordítva a kandallóra támaszkodott

– Bocsáss meg Jenny, de mennem kell – magyarázkodott a férfi.

– Hogy a mennykő csapna a rendőrségbe meg beléd is! – kiabált vadul az asszony. – Állandóan ugyanaz a séma: valahányszor megcsendül az a nyavalyás telefon: mindig

menned kell valahová. Se te, sem a rendőrség nem hagytok élni.

– Beismerem bűnösségemet, dehát itt most nincs mit tenni…

– Menj, csak menj, akár a pokolba is – felelte lemondóan, és dühösen az asszony.

– Figyelj csak ide, holnap a legelőkelőbb étterembe megyünk. De most indulnom kell, Juha Arnót megölték.

– Amíg telefon is lesz ebben a lakásban, addig mi sehová sem tudunk menni. Viszont most pénzre volna szükségem.

– Node Jenny…

– Megmondtam: pénzre van szükségem. Ha nem kapok, kénytelen leszek valamit elzálogosítani.

Konrad vállat vont, elővett egy tízdollárost, s a feleségének adta, de az asszony hideg és megvető pillantásától szinte kétségbeesett.

De összeszorította a fogát, s a hallon keresztül menve kinyitotta az előszoba ajtaját, majd a kocsihoz indult. Miközben a kormányhoz ült, úgy érezte, hogy valami gombóc szorult a torkába. Szemöldökét összehúzva taposott a gázpedálra.

Az igaz, eddig még nem sokat voltak együtt, viszont még három éve sincs hogy összeházasodtak. Az első év nagyszerű volt: igaz, egész nap megfeszítetten dolgozott, de majdnem minden este odamentek, ahova akartak. Mikor azonban a kerületi ügyészség főfelügyelőjévé nevezték ki, minden megváltozott. Jenny először módfelett elégedettnek tűnt, hiszen Konradot előléptették. Megnőttek az igényei is: saját házat vett egy előkelő negyedben. Viszont csakhamar rá kellett döbbennie, hogy a férjét ezután bárhová hívhatják, nappal és éjjel egyaránt.

– Meg azt hihetnem, hogy csupán egyszerű rendőr vagy és nem főfelügyelő, annyit ugráltatnak – morogta elégedetlenül.

– Hiszen rendőr is vagyok – magyarázta türelmesen a férfi. – A kerületi főügyész különleges nyomozója, s ha valami nagy ügyről van szó, képviselnem kell őt.

Ma viszont Jenny pénzt kért, hogy nélküle menjen valahová és ez sokkalta jobban nyugtalanította Konradot, mint eddigi összeszólalkozásaik együttvéve.

II.

JUHN ARNO AZ UTÓBBI három évben Hollywood legnépszerűbb, – és úgy hírlik, leggazdagabb – színésznője volt. A Thummin öböl keleti partján, Pacific-Citytől pár mérföldnyire pazar villát építtetett magának. A humorban sem szegény Juhn maga nevezte el Zsákutcának.

Mikor Konrad kiszállt a kocsiból a repkénnyel befutott portásfülke mellett – melyben rendszerint megtalálható volt egy vendégkönyv – már egy mérföldről kivette Sam Barden hatalmas alakját. A hadnagy a bűnügyi rendőrség gyilkossági alosztályán dolgozott.

– A kapitány San Franciscóba utazott, s reggelig vissza sem jön, sajnos. Félelmetes ügy ez, Paul és nagyon jó, hogy itt vagy, nélküled semmire sem mennénk.

– Rendben van, akikor hát lassúnk munkához. Hanem élőbb mondj el mindent rendre.

Barden zsebkendőjébe törölte hatalmas, vörös arcát. fején meg hátrább pöccintette a kalapot. Magas, robusztus alkat volt, s vagy tíz évvel öregebb Is Konradnál.

– Szóval, nyolc harminckor hívott bennünket Garrison Fieder, Miss Arno reklámfőnöke. Azt mondta, hogy estére találkozót beszéltek meg. Mikor ideért, nyomban feltűnt neki, hogy a máskor gondosan lezárt kapuk tárva-nyitva voltak. A portásfülkében a szétvert fejű portást találta csak. Hívni kezdte telefonon Miss Arnót, de senki sem felelt.

Azt hiszem alaposan megijedhetett, mert be sem merészkedett a villába, hanem azonnal hívott minket.

– Most hol van?

– A kocsijában és viszkyt nyakal – mosolyodott el Barden. – Nem beszéltem vele, csak annyit mondtam neki, hogy maradjon itt. Én már jártam a villában. Miss Arnót a fürdőmedencében találtam. Pontosabban, már ami megmaradt belőle.

– Ezek szerint szörnyű a kép?

– Hát nem épp lélekemelő. A fiúk már dolgoznak, talán lelnek is valamit. De bizonyára szeretnél magad is megnézni mindent.

– Igen, Az orvos meg tudja állapítani, mikor történt a dolog?

– Épp ezzel van elfoglalva. Menjünk a portásfülkébe.

Barden után Konrad is belépett a tenyérnyi portásszobába, melyben csak egy íróasztal, szék, heverő meg néhány szárazelem volt a telefonhoz. Az asztalon bőrbe kötött és az aznapi dátumnál felütött vendégkönyvet találtak.

Konrad az asztalhoz ment, hogy megnézze a vendégkönyvet.

– A gyilkos, sajna, nem jegyezte be a nevét – nevetett Barden. – Hanem a portás ismerhette, különben nem nyitotta volna ki a kaput.

Konrad a vendégkönyv lapjára pillantott.

„15 óra. Mister Jack Balind. Lennox street 3. Előre megbeszélt találkozó. 17. óra. Miss Rita Strandon. Cown street 14. Megbeszélés szerint. Miss Francis Kolleman. G lan dalle Avenue 145.”

– Ez a Miss Kolleman pontosan abban az időben járt Itt. amikor a gyilkosság történt? – kérdezte Konrad.

Barden a vállát vonogatta.

– Fogalmam sincs, de később kiderítjük. Menjünk, még sok látnivaló vár rád. Talán kocsin is mehetnénk, de szép halkan és a második kapuhoz.

Konrad megindult fölfelé az úton, melyet kétfelől hatalmas pálmák meg virágzó bokrok szegélyeztek, melyeknek tövében egy gépkocsi állott, mellette pedig két, fehérköpenyes orvostanhallgató kíséretében Holms doktor.

– Hello, Konrad – kiáltott a kerekarcú zömök, kopaszodó-őszülő Holms doktor. – Eljött, hogy megnézze ezt a mészárszéket?

– Egyszerűen csak körülnézni jöttem. Mondja, doktor, mennyi ideje halott a portás?

– Fél órája, semmi esetre sem régebben.

– Ezek szerint hét óra tájban ölhették meg?

– Azt hiszem, igen, mégpedig egy 45-ös pisztolyból lőtték le.

Három perc múlva máris a teljesen kivilágított villában jártak. Két rendőr a főbejáratot őrizte. Konrad és Barden egy fogadószobába jutott, onnan pedig a mozaikkockákkal kirakott belső udvarra. Szemben velük O’Brian őrmester jött, egy szikár, nyúlánk, összehúzott szemű és szeplős arcú férfi.

– Menjünk a medencéhez – ajánlotta Barden.

Megnyomta a forgóajtót, s máris a teraszon voltak. A telihold hideg fénnyel öntötte el a tengert. A kertet szédítő

virágillat töltötte meg. A megvilágított szökőkút pedig mesevilággá varázsolta a helyet

– Hajtott, egész életében csak hajtott a fényért, a szép virágokért és lám, hová vezetett mindez? Zsákutcába. Igaz, nem a legkellemesebb így megválni az élettől, ahogyan neki kijutott – filozofált Barden.

– Sam, benned igen kifejlődött az osztályöntudat – intette le Konrad. – Azt hiszed, rád nem irigykednek az emberek?

– Mutasd meg őket, s habozás nélkül cserélek velük – mondta fanyar mosollyal Barden. – Neked könnyű. Remek feleséged van, akivel munka után felejteni tudsz.

III.

HOLMS DOKTOR, A FOTÓS és négy rendőr a kék csempével kirakott medencét szemlélte.

– Nem mondhatnám, hogy túl nagy kedvem van még egyszer odanézni – ismerte be Barden.

Paul a medence alján fekvő nő hullájára pillantott és enyhe szédülést érzett

– Biztos vagy abban, hogy ez Juhn Arno?

– Teljesen biztos vagyok benne.

Konrad az orvoshoz fordult.

– Doktor, én láttam mindent, amit látni akartam. Most magán a sor. Remélem, elküldi nekem a látlelet másolatát.

Holms némán rábólintott.

– Jól van, fiúk – szólt Barden a rendőrökhöz. – Vegyétek ki a vízből. De óvatosan!

– Menjünk, beszéljünk Fiederrel. Hívd ide, kérlek – mondta Konrad.

Barden rendőrt küldött Fiederért, majd Konradhoz fordult, mikor a teraszról leértek.

– Mi a véleményed?

– Azt hiszem, hogy ezt olyan ember csinálhatta, aki gyakran vendégeskedett Juhnnál. Hiszen habozás nélkül beengedte a portás.

Barden valami érthetetlent morgott.

– Mondd csak, nincs olyan érzésed, hogy Fiedernek valami köze lenne a dologhoz? – ült egy fotelbe Konrad.

– Nem olyan ember, aki ilyesmibe kerülne. Meg aztán mi okból is tenné? Egyetlen ügyfele volt a nő, de nem tulajdonított neki túl nagy jelentőséget.

– Egy ilyen nőnek, mint Juhn sok ellensége is lehet – így Konrad. – És aki megölte, minden bizonnyal gyűlölte is.

– Úgy beszélik, piszok kis barátai voltak. Még Jack Maurert is szóba hozzák.

Konrad egy pillanatra szinte megdermedt.

– Mit fecsegnek róla?

– Sejtettem, hogy harapni fogsz rá. Nem teszem érte tűzbe a kezemet, de úgy hírlik, hogy egészen szoros kapcsolatuk volt.

– Ez teljességgel hihető. És Maurer, ez a kegyetlen fickó képes is megtenni ilyesmit.

– Most egyszerűen erre a Maurerre szálltál. És biztos vagyok benne, hogy sokért nem adnád, ha rács mögött láthatnád.

– Nem, nem ezt szeretném, hanem azt, hogy a villamosszékbe kerüljön. Már túl sokáig rontotta a levegőt ezen a világon – mondta kegyetlen hangsúllyal Konrad.

Egy rendőr jött be, köhécselt, s jelentett:

– Mister Fieder. uram.

Konrad és Barden fölkelt. Ganison Fieder. Juhn Arno reklámfőnöke keshedt, élénk szemű, fittyedt ajkú emberke volt. Szája mint valami egérfogó. Elkapta Konrad kezét és keményen megrázta.

– Nagyon örülök, hogy itt van. Mi történt? Juhn jól van?

– Sajnos, nincs Jól. Megölték.

– Megölték?! – kiáltott föl Fieder. – Hiszen ez nagy szenzáció. Most nem tudom, sírjak-e, nevessek-e.

– Mit akar ezzel mondani? – kiáltott rá dühtől vörös arccal Barden.

Fieder hamisan elmosolyodott

– Uram, ön nem dolgozott vele öt, véget érni nem akaró éven át. Hogy miért siratnám meg? Lehet, hogy elveszítettem egy darabka kenyeret, de viszont senki sem fog basáskodni fölöttem. Ez a szemét már majdnem a sírba vitt. Ha nem ölik meg, én készülök ki. Miatta kaptam a gyomorfekélyem is. Van fogalmuk róla, mit kellett kiállnom ezzel a nővel?

– És maga szerint ki lehetett a tettesd – kérdezte nyugodtan Konrad.

Fieder elfordította a fejét.

– Nem… nem tudnám megmondani. Az ördögbe is! A lapok megszimatolták már?

– Nem és nem tudják meg addig, amíg elegendő bizonyítékom nem lesz – közölte dühösen Barden. – Szóval, maga szerint kit lehet gyanúsítani?

– Fogalmam sincs – vont vállat Fieder. – Legutóbb Ralph Jordannal szórakozott, bár igaz, hogy a napokban rettenetesen összekaptak. Azt hiszem, hogy az utolsó filmet készítette Juhnnal.

– Azt hiszem, beszélnünk kell ezzel a fickóval – állapította meg Barden.

– Csak azt meg ne mondják neki, hogy tőlem hallották a dolgot. Van nekem elég bajom enélkül is – kérte Fieder.

– Nem emlékszik, ki volt még Juhn közeli barátja? Már olyan barátja, aki meg tudta tenni ezt – szólalt meg most Konrad.

– Nézze csak, a barátai mind alávaló gazemberek voltak, de gyilkosságra egyikük *sem* vetemedett volna.

– Úgy beszélik, hogy Jack Maurer is közéjük tartozott.

Fieder nyomban elnémult, arcára hideg, közönyös kifejezés ült.

– Nem ismerem.

– Igyekezzék visszaemlékezni. Juhn talán valamikor beszélgetés közben említhette a nevét.

– Amennyire emlékszem, ezt a nevet sohasem mondta.

O'Brian őrmester jelentkezett.

– Jelenthetek, hadnagy?

Barden kiment a rendőrrel.

– Maradjon itt – mondta Konrad és utánuk ment.

– Egy pisztolyt talált – közölte Barden és márványmerev arca felderült, maid átnyújtotta a 45-ös önműködő coltot Konradnak. – Nézd csak!

Konrad elvette a fegyvert, melynek markolatára R. J. monogramot vésték.

– Hol találta? – kérdezte O'Briant.

– A bokorban, vagy harminc yardnyira a főkaputól. Van egy dollárom egy cent ellenében, hogy ez pontosan az a pisztoly. Nemrég lőttek vele és 45-ös.

IV.

RALF JORDAN SOKSZOBÁS lakásához érve Konrad a garázs mellett az árnyékban hagyta kocsiját. Figyelmét egy hatalmas, fekete Cadillac keltette föl, mely nem fért a garázsba, fele kilógott belőle.

– Valaki úgy látszik olyan vak, hogy nem is a maga garázsába hajt – fordult Bardenhez és kiszállt a kocsiból.

A Cadillachoz mentek, melynek elülső része erősen benyomódott, lámpája darabokra törött a garázsajtón.

Barden kinyitotta a kocsi ajtaját és megnézte a kocsiokmányokat.

– Úgy van. Jordan kocsija ez. Tökre itta magát – közölte Konráddal.

– Tehát minden valószínűség szerint otthon van – indult Konrad a ház bejáratához. A házfelügyelőnő közölte, hogy Jordan este 6 és 8 között nem volt otthon.

– Szóval hattól nyolcig nem volt itthon – fordult Barden Konradhoz, miközben a lift már fölfelé vitte őket a legfelső emeletre. – Ennyi idő bőségesen elegendő ahhoz, hogy kiérjen a Zsákutcába, végezzen Juhn-nal és visszajöjjön.

– Légy óvatos – figyelmeztette Konrad Bardent.

– Ha részeg, akkor veszélyes lehet – és kilépett a liftből.

– Nem tesz semmit, nem az első fejvadász, akit kijózanítottam. Figyeld csak, nyitva az ajtó!

– Hé! Van itt valaki? – kiáltott be Konrad.

De csak csönd volt a válasz, jéghideg, halotti csönd.

Benéztek a hálóba senki sem volt ott.

– Menjünk a fürdőszobába – ajánlotta Barden, s hangjában izgatottság remegett.

Ralph Jordan pizsamára terített köntösben feküdt az üres fürdőkádban. Feje a mellére bicsaklott. A fürdőszoba falát és Jordan ruháját vérfoltok borították. Jobb kezében régimódi borotvát tartott, melynek késéről már fölszáradt a vér.

Barden megfogta a kezét. hogy kitapintsa a pulzusát.

– Meghalt – jelentette.

– Világos a kép: elment Juhnhoz, aztán magával is végzett. Nagyon okos cselekedet volt tőle: megmentett minket egy csomó fölösleges futkosástól.

Barden rágyújtott és hatalmas füstfelhőt fújt ki.

– Holms doktornak ma éjszaka nem sok pihenése lesz.

Konrad a padlóra nézett, s egy villanyborotvát látott meg.

– Csak azt tudnám, mi szüksége van késborotvát is tartani annak, aki amúgy villanyborotvát használ – dörmögte. – S különösen úgy, hogy a kellő pillanatban épp kéznél is legyen.

– Talán, hogy a tyúkszemét vágja vele. Te mindent eltúlzol.

Egy széken öltöny, ing meg selyem alsónemű lógott, előtte cipót és zoknit látott. Konrad is utánament, de a küszöbön szinte kővé meredt.

– Nézd csak, ez a darab aztán igazán fölvidámíthat – mutatott a padlóra.

– Az ördögbe is! – kiáltott föl Barden – hiszen ez borotvaéles machete. Fogadni mernék, hogy használta is.

– És azt nem szeretnéd megtudni, hogy egy olyan fickóhoz mint Jordan, hogyan került egy dél-amerikai kés?

– Talán valamikor ajándékba kapta. Biztosan járt Dél-Amerikában vagy épp Nyugat-Indiában. Alighanem inkább

Nyugat-Indiában. Mindenesetre az bizonyos. hogy a késen levő vér Juhn Arno vére, ez vitán fölül áll.

– Igaz, még soha nem gondoltam, hogy úgy is lehet gyilkolni, hogy közben egy csöpp vér se kerüljön a ruhára – nézett a széken lógó öltönyre Konrad.

– Csak nem azt szeretnéd, hogy most itt föltárnád jón és szépen elmesélje miként ölte meg a nőt? Nem értem, hogyan tudsz így elmerülni a munkában.

– Nézd, Sam, ez az egész olyan pontosan egybevág, oly szépen alakult, hogy az ember azt hihetné. valaki tévútra akarja vezetni. A Jordan monogramját viselő pisztoly, az összetört kocsi, öngyilkosság, ráadásul ez a kés, melyről még a vak is látná, hogy… Mintha így rendezték volna el. Ez nekem valahogy igen gyanús…

– Telefonálok a fiúknak – közölte Barden –, hadd nézzék meg ezt a bűntanyát. Mihelyt munkához látnak, megyek a Zsákutcába és interjút adok a lapoknak. Te hazamész?

Konrad némán rábólintott.

V.

KONRAD A MELLÉKUTCÁKON át vezette autóját, hogy elkerülje a közlekedési dugókat. Kocsija őrült iramban vágtatott. Az egyik utcában aztán fékezett, hogy nyugodtan rágyújthasson, amikor az ablakon át megpillantott egy táblát a házfalon: Glandalle Avenue. Visszaemlékezett, hogy a Francis Kolleman nevű lány, aki hét órakor Juhn Arnónál járt, épp itt lakik, a 145-ös számú házban. Mindenesetre a portás ezt írta a vendégkönyvbe.

Konrad megállította autóját, s egy ideig elgondolkozva ült. Holms doktor azt állítja, hogy Juhn Arno este hót óra tájban halt meg. Talán ez a Francis kisasszony észrevett valamit…

Kilépett a kocsiból és a 145-ös házhoz ment. Piros téglából rakott ház volt ez, néhány ablakában még fény is világolt. A lépcsőházi postaládáról leolvasta, hogy Miss Kolleman a harmadik emeleten lakik és a csorba lépcsőkön megindult fölfelé. Az egyik ajtón fehér papírra írva a lány nevét látta meg, s már épp kopogtatni akart, amikor észrevette, hogy az ajtó nyitva van. Önkéntelenül is hátralépett, s ezt gondolta magában: „Úgy látszik, még nem elég a hullákból.” Aztán döntött, s kitárta az ajtót, majd bekiáltott:

– Van itt valaki?

De senki sem felelt, csak a Kaliforniai Vörös Pipacs kölni illata áradt ki a lakásból.

Konrad vállát vonogatva lefelé indult. Átkutatta Kolleman kisasszony postaládáját, de semmit sem lelt benne. A falon függő táblácskáról leolvasta, hogy a házfelügyelő a padlásszobában lakik.

„Mit veszíthetek?” – gondolta magában és megindult fölfelé a piszkos, sötét lépcsőházban. Megbotlott valamiben, halkan káromkodott, majd hirtelen kicsapódott egy ajtó, s az ernyőtlen lámpa fénye az arcába vágott.

– Itt már minden foglalt, barátocskám – hallott egy halk hangot. – Annyi az ember, mint bolha a kutyában.

Asztal, két szék meg egy ágy – ennyiből állott a kis szoba berendezése. Az asztalnál mellényes, kövér férfi ült.

– A harmadik emeleten azonban van egy üres szoba, mivel Miss Kolleman eltávozott – felelt Konrad.

– Kicsoda maga?

– A városi rendőrségtől jöttem.

– Nem is tudtam, hogy elutazott – erősködött a kövér. – Reggel még otthon volt. De így még jobb, legalább holnap nem kell kilakoltatnom.

– Miért?

– Mert már három hete nem fizetett lakbért.

– Mit tud róla? Mikor költözött ide?

– Egy hónapja. Azt állította, hogy filmstatiszta, de Hollywoodban nem talált magának olcsó lakást. Különben nagyon rendes kislány, s ha nekem lányom volna, azt szeretném, ha olyan jó lenne, mint ő. Kellemes viselkedésű, jól nevelt, nyugodt és figyelmes. Csakhát egy vasa sincs – vont vállat a házmester- tulajdonos.

– Azt hiszem, igaza van – szólt Konrad, s hirtelen hullafáradtnak érezte magát. „Vajon miért mehetett egy állástalan statisztalány Juhn Arnóhoz? Alighanem pénzt kérni – gondolkozott magában. – Meglehet, hogy soha életében nem is jutott túl a portásházon. És minden bizonnyal Juhn sem látta őt soha.”

Az órájára nézett s elképedt: úristen, már egy óra is elmúlt!

Mikor hazaért, s belépett az apró, sötét előszobába, csak a sötétség fogadta. Csönd volt. A hálóba ment és villanyt gyújtott. Az ágyak érintetlenek voltak: Jenny még nem tért haza.

MÁSODIK FEJEZET

I.

A KERÜLETI ÜGYÉSZ, Charles Forrest hatalmas íróasztalánál ülve cigarettázott és elgondolkozva nézett maga elé. Forrest zömök, alacsony ember volt, komor, húsos arcában fürkészve futkosott ide-oda zöld szeme, keskeny szája alatt szögletes áll ugrott előre.

– McKen százados alighanem örül és elégedett, hogy Jordan keze van a dologban – mondta Konradnak és a padlón heverő újsághalmazra mutatott. – Olvastam Barden jelentését is, – egész meggyőzően hangzik. De mondd, Paul, téged mi izgat még?

– Uram, ez túl bonyolult ügy. Az orvos azt állítja, hogy ez csakis hivatásos bűnöző műve lehet és nekem is ez a véleményem. Pompás lövő volt, s azt hiszem, már korábban is szándékában állott a gyilkosság.

– Értesüléseim szerint Jordan, első osztályú lövész, aki húsz yardról is eltalálja a lebegő papírdarabkát.

– Ezt nekem kellett volna kiderítenem – szólt Konrad és dühös volt magára. – Ám engem most a borotvakés érdekel. Bebizonyosodott, hogy már rég nem használta, ám most hirtelen a keze ügyébe került. Ön nem találja ezt különösnek?

– Nem túlságosan. Persze, ha bizonyosan tudná, hogy ilyen borotvája nem volt soha, akkor ez bizonyíték lenne. Csakhogy mi ezt még nem állíthatjuk, mert nem tudjuk. És meglehet, hogy tyúkszemet vágni tartotta.

– Barden is ezt állítja. Csakhogy Holms doktor bizonyítani tudja, hogy Jordannak soha nem volt tyúkszeme. És még egy dolog: a ruháján senkinek sem sikerült vérnyomokat lelni.

– Akkor hát mondj el mindent, amit tudsz.

– Barden említette, úgy beszélik, mintha Juhn Maurer szeretője lett volna. Tegyük föl: Maurer megszagolta, hogy Juhn megcsalja őt Jordannal. És, amennyire én ismerem, kitelik tőle, hogy Juhnhoz megy elégtételt venni rajta. Mikor megláttam mi történt, nyomban tudtam, hogy ezt csak egy gengszter tehette. Kizárólag hivatásos gengszter tudja így használni a kést és csakis Maurer olyan ügyes, hogy Jordanra terelje a gyanút.

Forrest a hamutartóban eloltotta cigarettáját, s hideg zöld szemével kutatva Konrad arcába nézett.

– Azt hiszem, nem kell magyaráznom és bizonygatnom neked, Paul, hogy az egész üggyel kizárólag azért foglalkozom, mert le akarom fülelni Maurert. Most már tudom, mi a véleményed róla. Úgy látszik már ketten vagyunk ellene. Ezideig valahányszor el akartuk kapni, csak fiaskó jutott nekünk, mert mindig körültekintően cselekedett, soha egyetlen okot sem adott a letartóztatásra. Nem áll szándékomban, hogy bármilyen lépésről is lebeszéljelek, amely csak a leghalványabb reményt is nyújthatja Maurer horogra kerítésére. Azt állítod, hogy Juhn halála mögött Maurer áll. Ez nekem elegendő. Láss hozzá a nyomozáshoz. De légy óvatos, erről senki semmit meg nem tudhat. És ne feledd: letartóztatásához az egyetlen lehetőség az, hogy a tett színhelyére kényszerítsük és ott kapjuk el, amíg frissek a nyomok. Ha ez sikerül, állítom, hogy csoda történt, hiszen mindenütt vannak emberei, mindent hall, minden mozdulatunkról tud. Így hát a legjobb

az lesz, ha erről az egészről rajtam kívül csakis munkatársaid tudjanak meg valamit, senki más. És kizárólag végszükség esetén tedd át a rendőrséghez, mivel meggyőződésem, hogy ott valaki túl sokat fecseg.

Konrad örömében elmosolyodott.

– Oké, uram, nyomban munkához látok. És Van Roschon meg Phildingen kívül senki sem fog megtudni semmit. Igyekszem majd minél több adatot összegyűjteni Juhn Arnó-ról. Ha pedig ki tudom deríteni, milyen viszonya volt Maurerrel, biztosak lehetünk a sikerben.

– Paul, láss munkához – indította útba Forrest. – És ha valamit találsz, valami érdekeset, nyomban tudasd velem. – Az órájára nézett. – Tíz perc múlva a bíróságon kell lennem. Javasolnám, hogy azért túl sok időt ne vesztegess a nyomozásra, van munkánk anélkül is épp elég.

– Igen, uram – kelt föl elégedetten a székből Konrad.

– Még csak két szót – állította meg Forrest. – Igaz, ez nem az én dolgom, de tisztellek, és ezért szeretnék jó szolgálatot tenni neked. Ha úgy érzed, hogy jogtalanul beszélek, szakíts félbe, nem fogom zokon venni.

– Nem, nem, mondd csak – képedt el Konrad zavartan. – Miért? Mi történt?

– Még nem történt semmi – nyomta meg a még szót Forrest, s továbbra is félrenézett. – Mondd csak, szemmel tartod te a kedves feleségedet?

– Nem értem önt uram…

– Valaki közölte velem, hogy a feleségedet este a Paradise-klubban látták – mondta nyugodtan Porrest.

– És nem mondhatnám, hogy túlságosan józan volt. Viszont azt hiszem, nem szükséges elmondani, hogy a klub gazdája épp ez a Maurer, s a bandája alighanem nagyon jól tudja, hogy a kedves feleséged – az én főfelügyelőm

asszonya. Ez minden, amit mondani akartam neked, Paul, de azt ajánlom neked, gondolkozz el rajta. Ez árthat az ügynek és nem használ a feleségednek sem.

II.

KONRAD EGÉSZ CSAPATA két személyből állott: Maggy Phieding titkárnőből és Van Rosch nyomozóból. Mindketten szívvel-lélekkel dolgoztak, s amikor Konrad az irodába lépett, nyomban észrevette, hogy munkatársai türelmetlenül várták már.

– Mit határoztál, Paul? – kérdezte Van Rosch és az asztalához ment.

– Maurer nyomain indulunk el.

Van Rosch, ez a nyúlánk, sovány, feketebajuszos fiú elégedetten mosolyogva dörzsölte a kezét.

– Ez pompás! – kiáltotta. – Maurer minden bizonnyal benne van a dologban. Hogyan kezdjük?

Konrad azonban nem felelt, hanem az alacsony termetű, de jó alakú Maggyre nézett, aki az asztalánál ült.

– Mit szólsz hozzá, Maggy? – kérdezte tőle.

– Csak azt, hogy ha ketten akarnak Maurer múltja után kutatni, ajánlatos lesz, ha golyóálló mellénybe öltöznek. Nem tréfálok – mondta nyugodtan a lány.

– Nézd csak, az úgy van, hogy tíz éve Maurer még habozás nélkül lelőtte volna a rendőröket. Most azonban már üzletember, van féltenivalója, így hát nem kockáztat. Nagyon jól tudja, hogy akkor nem tudna kicsúszni a kezünkből. Nekünk nincs félnivalónk, hanem a tanúknak, azoknak igen – ha egyáltalán megtaláljuk őket.

– Most már meg is nyugodott a mi kicsi Maggynk. Hanem mivel kezdjük? – mosolygott Van Rosch.

– Mindenekelőtt azt kell bebizonyítanunk, hogy Maurer és Juhn barátok voltak. Úgy gondolom, legjobb lesz, ha elmégy a Zsákutcába, s a körzetben is átkutatsz minden házat és mindenkit, aki a közelben lakik. Igyekezz megtudni, kik voltak bejáratosak Juhnhoz. Ha szerencsénk lesz, Maurert is állandó látogatói között találjuk majd. Az ám! Maurer nevét sehol senki előtt ne említsd, mert akkor aztán bottal üthetjük a nyomát. Tégy úgy, mintha kizárólag Jordan körül nyomoznánk.

Egész álló nap dolgoztak, s Konrad csak este tíz óra tájban vetődött haza. Mikor a vendégszobába ment, Jenny már egy fotelben ült és újságot olvasott. Arca – akárcsak tegnap – hideg és ellenséges volt. Reggel, mikor Konrad munkába ment az asszony még aludt, így nem akarta fölkelteni, s beszélni vele, különösképp azért sem, mert Jenny hajnalban vetődött haza. – Most viszont nem is akarta kerülni a beszélgetést, bár jól tudta, hogy ebből csak botrány lehet.

A kandalló mellé ült

– Jenny…

– Mi van? – kérdezte durván az asszony.

– Este a Paradise-klubban láttak…

Jenny egy pillanatra zavart lett, de aztán magához tért és ellenségesen nézett a férjére.

– Na és? – örülj, hogy nem az Ambassadorba mentem, a Paradise sokkalta olcsóbb hely.

– Nem is erről van szó. De te épp olyan jól tudod, mint én, hogy a Paradise-klub tulajdonosa Jack Maurer. Mire gondoltál, mikor odamentél?

– Nézd, Konrad, sokat tűrtem, de kioktatni nem hagyom magam. Te bármikor mehetsz és jöhetsz, soha nem panaszkodom. Még az apró kis ügyeidet is ismerem ezzel a Philding-gel, mivel az egyetlen vagy, aki flörtölsz vele.

Azzal kapta magát, s kiment a szobából.

MÁSNAP REGGEL KILENCKOR, amikor Konrad a munkahelyére ért, Van Rosch és Maggy már dolgozott: a lány gépelt valamit, a nyomozó a jegyzetfüzetébe írt.

– Paul, már várnak – jelentette a fiú.

– Nem érek rá. Ki az?

– Flow Presser.

– Viccelődsz?

– Győződj meg felőle magad. Elég, ha az előszoba ajtóig mész, ott már megérzed „Az éjszaka csókja” kölni illatát, s erről nyomban kitalálhatod, ki van ott.

– Node miért jött Ilyen korán?

– Elveszítette a barátját, s azt szeretné, ha segítenél neki megtalálni.

– Miért nem közölted vele, hogy nem érek rá? Hiszen jól tudod, hogy nem akarom minden hülyeséggel teletömni a fejemet Menjen a rendőrségre.

– És tudod, ki a barátja? – kérdezte komolyan Van Rosch.

– Nem. Kicsoda?

– Tony Paretti.

Konrad megtörölte a homlokát.

– Úgy rémlik, mintha már hallottam volna ezt a nevet.

– Hát persze. Maurer sofőrje és testőre egy személyben. Éppen ezért úgy véltem, hogy beszélni akarsz Flow-al.

– Természetesen, Eddig mit mondott neked?

– Csak annyit, hogy tegnap délután öt óra tájban találkozott utoljára Tony-val, aki annyit közölt vele, hogy nagyon sürgős dolga van. de tizenegykor várjon rá Samnél a Lennox-streeten levő bárban. A nő éjfél után két óráig várta, aztán hazament. Utána egész reggel Tonyt hívta, de senki sem vette föl a telefont. Délelőtt a lakásán is kereste. Nem találta otthon, s bárkit is kérdezett, Parettit senki sem látta. Este újra elment Sam bárjába, de Tony nem jelentkezett. Ezért jött hozzánk.

– És arra nem Is gondolt, hogy Tony dobhatta?

– Hülyeség lenne, ha Paretti dobná Flow-t, aki egy aranybánya.

– Majd más bányát talál magának. Különben miért is jött épp hozzánk, és miért nem a rendőrségtől kér segítséget?

– Ezt én is kérdeztem tőle. de azt mondta, hogy te gentleman vagy, s benned jobban bízik mint –, ahogy ő mondta – a piszkos rendőrségben.

Konrad kinyitotta az önműködő ajtót, mely az előszobára nyílt, s nyomban elfintorította orrát az erős illattól. Flow Presser idegesen járkált föl-alá a szobában, erősen kifestett szájával cigarettát rágott.

– Üdvözöllek. Flow! – köszönt rá Konrad, aki a tárgyalótermekből már jól ismerte a nőt.

– Jó napot. Mister Konrad – mosolygott a nő, s a főfelügyelő elé ment. – Kérem, ne szidjon meg, amiért fölkerestem. Jól tudom. hogy van elég dolga, de már második napja nem találom Tonyt, s a helyemet.

– Jól van – intette le barátságtalanul Konrad. – Tényleg fölösleges volt idejönnöd, ám ha egyszer már itt vagy, akkor csak beszélj. És honnan tudod, hogy Tony nem hagyott el?

– Tony? Engem? Nem, Mister Konrad, ilyet ő nem tenne meg. És pontosan tudom, hogy ezúttal nem erről van szó.

– Honnan tudod?

Flow elgondolkozva hallgatott. Látnivaló volt, hogy épp a legfontosabbat nem akarja kimondani. De Konrad válaszra várt és a nő végülis döntött.

– Figyeltetem a bankbetétjét. Mister Konrad. és ha kereket akarna oldani, minden bizonnyal kivenné a pénzét, nem hagyná meg nekem. Egyebekben pedig Tony engem soha nem fog: dobni.

„Igaza lehet, a Paretti-féle alakok előbb tisztába tesznek mindent, pénz nélkül nem lépnek le.” – gondolta Konrad.

– Tehát úgy gondolod, hogy veszélyben van? – kérdezte Flow-t.

– Valami történt vele – bólintott a nő.

– Tegnapelőtt miért nem találkoztatok úgy, ahogyan megbeszéltétek?

– Ötkor hívott, hogy halaszthatatlan dolga van.

– Miféle dolga lehet?

– Tony csak ennyit mondott: „A gazda közölte, hogy haladéktalanul szüksége van rám, de tizenegykor találkozunk Sam bárjában”. Ezután már nem láttam többé.

– Miben egyeztetek meg korábban, mikor találkoztok?

– Hét órában.

– Tony Maurernek dolgozik – közölte hirtelen Konrad.

Flow zavaros szemmel, értetlenül bámult rá, aztán elfordult, hogy elnyomja a cigarettáját a hamutartóban.

– Ezt már nem tudom. Ilyesmiről nekem Tony soha nem beszélt.

– Ne altass el dajkamesékkel. Szóval Maurernek dolgozik?

Flow dühösen nézett a férfire.

– Hiszen mondom, hogy nem tudom. És ne viselkedjék velem úgy. mint valami kényúr. Mister Konrad.

A főfelügyelő vállat vont.

– Jól van, Flow. Majd érdeklődőm felőle. Nem tudok semmit sem ígérni, de Igyekszem segíteni rajtad. Hol találllak meg?

A nő felragyogó arccal adta meg a címét,

– 144. utca 23.

III.

– NOS, MI VAN? Nem fulladtál meg Az éjszaka csókjától? – kérdezte Van Rosch, amikor Konrad visszament az Irodába.

– Az már igaz, hogy kegyetlen illata van. Hanem nincs nekünk Paretti-ügyünk? – törölte meg homlokát Konrad és Maggvhez fordult.

A lány a szekrényhez ment, egy hatalmas iratcsomóba lapozott, s testes dossziét keresett elő.

– Nem is olyan sok – jegyezte meg Konrad. és fölnyitotta az irattartót.

Amíg olvasott, Van Rosch feszült érdeklődéssel figyelt.

– Szóval, ez a Paretti eddig csak két enyhe ítéletet kapott – összegezte egy kis idő múltán ismereteit Konrad -, annak ellenére, hogy ha hiszitek, ha nem, huszonhatszor kapták el. Az utolsó két esettől eltekintve mindig sikerült egérutat nyernie a bíróság elől. Ezt a két büntetést is csak addig kapta, amíg Maurerhez nem kötötte magát. Egyebekben van egy értékes apróság: itt az áll, hogy 45-ös pisztollyal nagyszerűen lő. Nem mond ez neked valamit?

– Csak nem hozod összefüggésbe a Zsákutcában történtekkel? – kérdezte Van Rosch.

– Ítéld meg magad. Tehát: Flow-val pontosan akkor kellett volna találkoznia, aznap este hétkor, amikor a gyilkosság történt. Erre lemondta a találkozót azzal, hogy a gazda sürgős dolgot bízott rá. És mi tudjuk, ki a gazdája. Ezen az estén hét óra körül megölték Juhn Arnót.

– Én mégsem tudom elképzelni, hogy Paretti így elbánhatott Arnóval.

– Nem is ő ölte meg. Hanem Maurert a Zsákutcába vitte, s amíg az Juhnnal foglalkozott, neki a portásra volt gondja – 45-ös revolverrel.

– Maurer olyan örült, hogy maga végzett a nővel? Ő vagdosta volna föl Juhnt?

– Van egy fogadásom, hogy ő volt. Gondoljuk csak végig. Maurer mostanáig semmi meggondolatlant nem cselekedett. Eddig valamennyi gyilkosságát valamelyik fejvadásza követte el, akit egy másik gazember igazított el. Így aztán a bíróság nem tudta elkapni a gazdát. Hanem most, hogy Maurer megtudta, hogy Juhn megcsalja, hát kijött a béketűrésből és elhatározta, hogy maga rendezi a számlát a nővel. Elővette tehát Parettit és elmentek a villába. Maurer elintézte Juhnt, hanem tanú azért maradt, mégpedig Paretti, Maurer tehát eltüntette öt is. És Maurer biztos abban, hogy Flow gyanakszik rá, a nő ezért is jött ide.

– Az ördögbe is, azt hiszem igazad van! – kiáltott föl izgatottan Van Rosch.

– Az első dolgod tehát az, hogy Paretti lakására mész – adta ki az utasítást Konrad. – Tégy úgy, mintha aranyat keresnél. Nem merem állítani, hogy találsz is valamit, de könnyen lehetséges – egy papírszeletkére fölírta Paretti címét és átnyújtotta Van Roschnak.

IV.

A FILMSTÚDIÓBAN KONRAD nagynehezen megszerezte Francis Kolleman statisztalány fényképét, majd fölhívta hivatalát. Ott Van Rosch ment a telefonhoz.

– Nos, mi újság? – kérdezte Konrad.

– Siker. Paul, nagyszerű lelet! – ujjongott Van Rosch. A szemétkosárban egy régi borítékot találtam, amelynek hátsó részére Jordan lakásának tervrajzát vázolták föl. Nos, hogy tetszik?

– Találtál még valamit?

– Borotva fenő szíjat, de borotva nélkül. Gyanítom, hogy Paretti elég sokszor borotválkozott azzal a késsel, amelyet Jordan tartott a kezében. Persze, ezt még megvizsgáljuk. Ezen felül a szobában szétszórva 1600 dollár is volt…

– Újabb bizonyíték, hogy Maurer Parettivel is végzett Tony egyébként pénz nélkül nem ment volna sehová sem.

– Ez nyilvánvaló. És nálad mi újság?

– Campbelltől, Jordan szabójától eskü alatt tett vallomást kaptam. Ezek szerint Jordan gyakorta mondogatta neki, hogy Juhn Maurer szeretője, és hogy úgy fél Maurertől, mint a tűztől.

– Csakhogy egyedül Campbell vallomása a bíróságon nem lesz elég.

– Viszont kiegészítjük Flow Presser vallomásával is. Nyomban megyek és viszem hozzánk. És mond meg a kerületi ügyésznek, hogy elegendő bizonyítékunk van a nyomozás megkezdéséhez. Könnyen lehetséges, hogy a rendőrséget is segítségül kell hívnunk, magunk nem győzzük. Azt is kérdezd meg az ügyésztől, óhajt-e ma

értekezletet egybehívni vagy Inkább megismerkedne minden bizonyítékunkkal?

– Meglesz minden.

– Nagyon jó. Akkor három óra körül találkozunk – tette le a kagylót Konrad, majd a közeli bárba ment, megivott egy csésze kávét, hozzá sonkás szendvicset evett, aztán kocsiba ült.

A 144-es utca. melyben Flow lakott, a pazar Laurents boulevardnak, Pacific-City kereskedelmi központjának egyik elágazása volt. Flow a negyedik emeleten lakott abban a házban, melyben aljában virágbolt és két iroda kapott helyet.

Lift nem volt. Konrad tehát kényelmesen elindult fölfelé a lépcsőn. A harmadik emeletre érve váratlanul szívbe markoló sikoly hallatszott. Konrad kettesével vette a lépcsőfokokat, s közben átkozta magát, amiért nem hozott magával pisztolyt. Már a negyedik emeleten járt, amikor Flow lakásának kissé nyitva hagyott ajtaja hirtelen kivágódott, s egy vállas férfi ugrott ki. Mikor Konradot megpillantotta, jobb keze felöltője zsebébe csúszott.

Konrad rávetette magát, a férfi előkapta pisztolyát, lábával meg gáncsot vetett Konradnak, aki estében még az alak állára csapott, s magával rántotta. Mindketten a kőre estek, s egy ideig némán küzdöttek egymással, míg végül is az idegennek sikerült elsőként fölkelni és máris Konradra fogta fegyverét, aki hirtelen előrelendült és elkapta a férfi lábát. Amaz hanyattestében is tudott még lőni. A golyók Konrad füle mellett fütyültek el. Erejét megfeszítve még egyszer állon vágta a férfit, kinek kezéből kirepült a pisztoly, ő maga összegörnyedt. Ekkor Konrad a gyomrára mért egy hatalmas ütést, melytől ellenfele lerepült a lépcsőn. Fejét a kőbe verte és elájult.

Konrad még nézte pár percig, aztán Flow lakásába rohant. Az utcáról már fölhallatszott a rendőrautó szirénája.

Konrad végigment a hosszú szobán, mely a rendetlenül hagyott társalgó után következett. Flow holtan hevert a díványon.

HARMADIK FEJEZET

I.

McKen rendőrszázadosnak olyan széles válla volt, mint egy hombárajtó, lövedékszerű csúcsos fején tüskehaj meredt. Ezen az estén sötétbarna öltönyt viselt, kalapját mélyen a szemébe húzta. Kocsijával épp Laurents boulevardon hajtott végig. A kormányt oly erővel markolta, mintha gyűlölt ellensége torka volna. Innen befordult a Csendes-óceán boulevardra, végigment a tengerparton a neonfényes szállodák, éjszakai mulatók mellett egészen a Paradise-clubig, melyet az alkalmi járókelők elől magas fal rejtett el; a falon a holdfény árasztotta tengervíz tükröződött.

Kiszállt kocsijából, a klub hatalmas ajtajához ment, a bronzkopogtatóval kétszer gyorsan, kétszer lassabban csapott rá. Az ajtó föltárult, s egy hang üdvözölte a sötétből: „Jó estét, uram!”

Maurer testőre, s a Paradise-club vezetője, Luis Sigeal köszönt, akit a rendőrségen és az alvilágban egyaránt csak szép Luisnak ismertek.

– Jöjjön be kapitány, – húzta jól begyakorolt mosolyra a száját; szép foga megvillant. – Rögtön jön a boss. Mit iszik?

– Persze, whiskyt – bólintott McKen és a kandallóhoz lépett, Luis pedig a bárpulthoz, skót whiskyt, töltött egy pohárba, hozzá szódát adott és McKennek nyújtotta.

Ekkor megnyílt az ajtó, s a szobába Jack Maurer, valamint állandó ügyvéde, Ybb Gollowich lépett.

Első pillantásra Maurert nehezen lehetett volna megkülönböztetni a többi mindenható gazdagtól, aki

Pacific-Cityben üdül: köpcös, barnaképű. olajfekete hajú férfi volt, enyhén őszülő halántékkal. Ám ha az ember jobban szemügyre veszi, meglátháthatja gengszterszemét, mely oly kemény és rideg, mint a tengerkavics.

Gollowich a tengerpart leghíresebb ügyvédének hírében állott. Külsőre hasonlított is valamit a főnökére, csak hogy nem ötven éves volt, hanem öt-hat esztendővel több, ráadásul az utóbbi időben megkopaszodott és testesebb lett Gollowich abbahagyta az ügyvédeskedést mely csak valamicske jövedelmet hozott neki, s helyette Maurer kereskedelmi és jogi ügyleteivel foglalkozott. Itt aztán kinőhette magát, a főnök jobb keze lett.

– Örülök, hogy láthatom, kapitány – szorította meg Maurer McKen kezét – Remélem, barátságosan fogadták. Parancsol szivart?

– Nem tiltakozom ellene – felelt McKen, akinek erős meggyőződése volt, hogy soha nem szabad visszautasítani a jó dolgokat.

– Minek köszönhetjük váratlan látogatását, százados? – kérdezte élesen Gollowich.

McKen ferdén nézett az ügyvédre: nem szerette Gollowichot. Jól tudta, hogy kevésbé veszélyes mint Maurer, de azzal is tisztában volt, hogy ez az öreg róka túlságosan is jól ismeri a jogi kiskapukat és közel áll bizonyos politikusokhoz is.

– Annak, hogy tényeket mondok, aztán majd maguk döntenek – felelt McKen. – Három napja meggyilkolták Juhn Arnót és portását. A ház melletti kertben Ralph Jordan monogramjával ellátott pisztolyt találtak. Ezután Barden és Konrad Jordanhoz ment, aki a fürdőszobában átvágott torokkal ült a kádban, kezében borotvát tartott. A

kést, mellyel Juhnt megölte, a szomszédos szobában lelték meg.

– Miért mondja ezt nekünk el? – vágott közbe izgatottan Gollowich. – Mi is olvasunk újságot. Mi közünk van nekünk ehhez? Jordan megölte a nőt, aztán magával is végzett. Szerintem tiszta minden.

– Magának, de Konrad olyan ember, aki nagy felhajtást tud csinálni. És nem is bolond, ezt higyjék el nekem. Úgy tűnik, hogy maguk ellen készül valami, Mister Maurer.

A boss gyorsan McKenre nézett, majdnem mérgesen, dús ajkán önelégült mosoly bujkált.

– Kétségtelen, hogy Konrad okos fickó, éppen ezért megérti, hogy ebben a városban kettőnknek is elég hely van.

– Az is meglehet, hogy kevés a hely. Mindenesetre, Konrad szerint Jordant megölték.

– És úgy véli, hogy nekem valami közöm van a gyilkossághoz?

– Arra a mendemondára alapoz, hogy maga Miss Arno barátja volt – magyarázta McKen. – Tudja mi a véleménye? Az, hogy maga megtudta, Miss Arno a szeretőjévé tette Jordant, erre Parettivel odamentek. Maga megölte a nőt, Paretti pedig a portással végzett, utána Jordant tette el láb alól úgy, hogy a gyanút Jordanra terelje, majd idejött. Maguk pedig, hogy befogják a száját, egyszerűen megölték.

Maurer oly őszinte nevetésre fakadt, hogy McKen máris megkönnyebbült

– Nos, Ybb, hogy tetszik neked? – fordult Gollowich-hoz. – Ez a Konrad nagyszerű fantáziával van megáldva. Hát hallottál már valaha ilyen pompás históriát?

Gollowich azonban nem volt nevetős kedvében.

– Vannak bizonyítékai? – kérdezte.

– Jordan szabója eskü alatt vallotta, hogy Miss Arno és Mister Maurer barátok voltak, s hogy Jordan nagyon félt Maurer úrtól.

– Érdekes! – szólalt meg Maurer. – Rajta kívül valaki tudja ezt bizonyítani?

Maurer erre csak legyintett és elmosolyodott.

– Ennyi pedig még nem elég – jegyezte meg Gollowich. – Milyen más bizonyítékai vannak még?

– Flow Presser ma reggel Konradnál járt és elmondta. Paretti nyomtalanul eltűnt azután, hogy Mister Maurernek valami dolgot elvégzett este hét óra tájban, vagyis épp akkor, amikor megölték Miss Arnót – közölte McKen.

– Nohát, egy utcalány vallomása nem sokat ér. Mit tud még mondani? – kérdezte Gollowich

– Annyit, hogy Flowt Konradnál tett látogatása után két órával már megölték.

– És ki volt a tettes?

– Red Pascale.

McKen komor szeme vérágas volt az erőlködéstől. A százados szerfölött nyugtalan lett, amikor Konrad jelentést tett a kerületi ügyészi értekezleten, most meg ez a gengszter a bolondját járatja vele.

– Mondja, mister Maurer, hol van most Paretti? – kérdezte dühösen.

– Tony New Yorkban van – nyugtatta meg a tisztet. Maurer. – Azért küldtem, hogy elintézze néhány ügyemet. Ez épp az a munka, melyet sürgősen el kellett végeznie. A hét órai repülővel ment el.

– A legjobb lesz most, ha haladéktalanul visszarendelik. Paretti szobájában egy tervrajzot találtak Jordan lakásáról.

– Lehetetlen! Ki találta meg?

– Van Rosch.

– Tanúk?

– Nincsenek.

– Szóval jól megrendezett dolog – nevetett Maurer. – És Ybb ezt be is tudja bizonyítani. Igaz, Ybb?

Gollowich némán rábólintott.

– Ha Paretti ma vagy holnap itthon lesz, akkor Konrad aduinak felét elveszíti, mégpedig azonnal. Így hát minél gyorsabban vissza kell rendelniök, Mister Maurer – jegyezte meg McKen.

Hosszú csönd telepedett a szobára, s úgy látszott, hogy Maurert most kimondottan a szőnyegminták érdekük.

– Nos, jól van – mondta. de továbbra is a szőnyeget tanulmányozta. – És mi lesz, ha Tony nem jön meg? És ha eltűnt a pénzzel, amiért küldtem?

McKen arca bíborvörössé vált, hatalmas, – szőrös keze ökölbe szorult.

– Most jobb lenne; ha nem lépne meg a pénzzel! A fenébe is! – szűrte a szót a *foga* között.

– Kapitány, nekem az az érzésem, hogy még nem mondott el mindent – terelte másra a beszélgetést Gollowich, aki veszélyt érzett McKen hangjából.

– Miss Arno szolgája, portása egy különleges vendégkönyvbe bejegyezte minden látogató nevét és lakáscímét. Este hétkor, épp a gyilkosság Időpontjában egy miss Francis Kolleman járt Arnónál, nevét ugyancsak bejegyezték a vendégkönyvbe. Épp most keresik, s bizonyára védelmükbe is veszik, mint koronatanút. Konrad ugyanis úgy véli, hogy ez a *nő* látta, látnia kellett a gyilkost.

Fenyegető csönd szorult a szobára.

– Gollowich efelől ugyancsak tudna gondoskodni? – kérdezte hirtelen McKen.

Maurer egyszeriben fölkapta a fejét, szemében különös tűz lobogott.

– Beszélnem kell a századossal – mondta, Gollowich és Segeal elhagyta a szobát, s Maurer csak akkor szólalt meg. mikor az ajtót betették maguk mögött. Nem is nézett McKen re.

– Hogy mondta, minek is hívják a nőt?

– Francis Kollemannak.

– És ki ez a nő?

– Figyeljen ide, mister Maurer, öntsünk tiszta vizet a pohárba…

– Kicsoda ez a nő? – ismételte meg a kérdést Maurer.

– Munkanélküli filmstatiszta. A gyilkosság éjszakáján lakásából a Glandalle Avenuera költözött. A művészek munkaközvetítő irodájában nem ismerik új lakáscímét.

– Ez a nő ismerte Miss Arnót?

– Arno utolsó filmjében epizódszerepet játszott.

– És a rendőrség milyen gyorsan akadt a nyomára?

– Pár óra alatt.

– Megvan önnél a fényképe?

McKen belső zsebéből elővette a lány arcképét, és Maurernek adta. Az figyelmesen tanulmányozta egy darabig, aztán félretolta, majd fölkelt és a szomszéd szobába, Luis Segeal irodájába ment. Hosszú, fehér borítékkal tért vissza.

– Rég szerettem volna átadni önnek ezt, Kapitány – nevetett. – Úgy látom, hogy fogyóban van a kis tőke, amit a maga nevére félretettem.

McKen elvette a borítékot.

– Tizenötezer – közölte Maurer.

McKen a borítékot farzsebébe csúsztatta.

– Miben lehetek még szolgálatukra? – kérdezte aztán.

– Nézze csak. nagyon szeretném elsőként megtudni, hol tartózkodik ez a lány, ez a miss Kolleman. Elintézhető lenne ez?

– De hiszen lehet, hogy semmit sem látott – tiltakozott rekedten a százados.

– Azt kérdeztem, elintézhető a dolog? – ismételte meg Maurer

– Azt hiszem, igen. Úgy igazítottam el az embereimet. hogy először nekem jelentsék, ha nyomára akadtak, s addig ne tegyenek semmit sem, amíg én nem tanácskozom meg a helyzetet a kerületi ügyésszel.

– Nekem kell először a nyomára jutnom. Mihelyt magával közlik a címét, kérem, nyomban hívjon föl bennünket. Várjuk a telefont.

– Ezt várja a kerületi ügyész is – mondta nyugodtan McKen. – Mister Maurer, nekem óvatosan kell bánnom ezzel a dologgal. Fél óránál többet nem tudok adni maguknak.

– Ez nekünk viszont bőségesen elég, kapitány – dörzsölte össze a kezét Maurer. – És köszönöm az együttműködést.

II.

GOLLOWICH BELÉPETT A SZOBÁBA, becsukta maga mögött az ajtót. Maurerhez ment. s leült a mellette levő fotelbe.

Jó ideje hallgattak, s még csak nem is néztek egymásra.

– Bizony, nem kellett volna magammal vinnem Parettit – szólalt meg váratlan beismeréssel Maurer.

– Mindig is a legjobb fickómnak tartottam.

Gollowich merően nézett Maurer-re.

– És miért kellett neked megölni azt a nőt?

– Nem bántam meg. Többször is figyelmeztettem, ajánlottam neki, jobb, ha távol tartja magát Jordantól. Mindig megígérte, de mindannyiszor találkozott is ezzel a piszok csibésszel.

– Én csak azt mondom, hogy nem magadnak kellett volna elintézned. Vagy nem érted, hogy épp ez az, amire oly régen vár Forrest?

Maurer elmosolyodott.

– Ez az én magánügyem volt. Ybb, s nagy megelégedéssel néztem utoljára a szemébe.

– Jack. Így viszont lebuktatod az egész szervezetet – állapította meg Gollowich -, s a szindikátus nem veszi túlságosan jó néven.

– Fütyülök a szindikátusra! Elegem volt belőle! – kiabált Maurer. – Nem a szindikátus fogja diktálni, hogy mit tegyek és mit nem!

– Ha pedig ez a Kolleman meglátogat téged…

– Ne izgulj – csillapította Maurer az ügyvédjét – gondoskodunk róla. Nélküle pedig Forrest semmire sem megy. Mondd, el tudod kenni az ügyet, ha a lány eltűnik a játékból?

– Persze, de előbb el kell tűnnie.

– Így lesz. McKen közölni fogja, hol van…

– Jack, nekünk ennek ellenére sem kellene kockáztatni. Okosnak tartanám, ha a yacht készenlétben állana – ajánlotta Gollowich elgondolkozva. – Mert ha ez a lány meghal, túl nagy botrányt kavar föl, s jobb, ha minél távolabb vagy ettől a botránytól.

Maurer azonban csak vállat vont.

– Ez Luis dolga. A yacht különben már a parton van. És McKen hívása után pár percre már a fedélzetén is leszek.

– Ki foglalkozik majd a lánnyal?

– Hívd Luist, ez az ő feladata.

Luis meglehetően dühös arccal lépett be. Tudta, hogy Juhn Arno gyilkosa Maurer és most rettenetes félt a következményektől. Megértette azt is. hogy egy rossz mozdulattól, egy félrelépéstől az egész kiskirályság összeomolhat. Tíz év alatt foggal-körömmel sokra vitte, s most már van annyi pénze és olyan komfortja is, amilyenről rég álmodott, s tehetetlen dühvel töltötte el már a csak a gondolat is, hogy mindezt elveszítheti.

– Luis, végezni kell egy lánnyal – közölte vele Maurer. – McKen majd megmondja neked, hol van a nő. A hekus fél órával előbb értesít minket, mint ahogy Konrad munkához lát? Nos, kiket szemeltél ki?

– Mou *és* Peat.

– Peat? Ki ez a fickó?

– Peat Weiner. Ügyes gyerek.

– Az az anyajegyes?

– Pontosan az. És úgy besurran a lakásba, hogy senki észre sem veszi. Ha mégis van valami zűr, akkor Mou lát munkához. De én azt hiszem, erre semmi szükség sincs. Peat okos fickó.

Kopogtak és Dutch Phalner lépett, be. aki Luist helyettesítette, mikor annak dolga akadt.

– Mi van? – kérdezte türelmetlenül Maurer.

– Egy hölgy jött hozzánk az imént, s úgy véltem, helyes lesz, ha jelentem. Ha nem csalódom. Konrad felesége.

Segeal gyorsan elhúzott Phainer mellett, s végigszaladt az étterembe vezető folyosón. Egy perc múlva feldúlt arccal tért vissza.

– Igaz! Konrad felesége van itt!

Gallowich erre csak vállat rántott, mert Jenny Konrad nem érdekelte. Arra gondolt, hogy pár óra múlva Maurer már a yachton lesz, s akkor ő, Gollowich lesz Maurer királyságának ura. Eléri mindazt, amire három éven át csak távoli lehetőségként gondolt. Most ez megfogható közelségbe került. Valódi gazda lesz, s Maurer feleségének, Doloresnek is ura.

– Mondd. Ybb, mire gondoltál? – kérdezte hirtelen Maurer.

– Sok mindenre – felelte Gollowich hunyorgatva. – Vagy azt hiszed, hogy nagyon tetszik ez az egész? Itthagysz és nekünk kell megenni a kását, amit te főztél meg?

– De hiszen csak kis időre távozom el – nyugtatta Maurer az ügyvédet. – Csak addig kell dolgoznod, amíg vissza nem jövök. Nincs miért nyugtalankodnod.

Gollowich arra gondolt, hogy hiszen éppen Maurer-nek van oka félni, de nem szólt egy szót sem.

III.

JENNY KONRAD RETTEGVE NÉZETT körül a zsúfolt bárban. Magányos férfit alig látott, s kezdte magát kényelmetlenül érezni. Azt is megértette, hogy sokáig nem ülhet így egyedül a sarokasztalnál.

Mikor végképp elhatározta, hogy csak rövid ideig marad itt, észrevette, hogy egy kifogástalan szmokingba öltözött magas férfi közeledik feléje. Asztalánál megállt és széles, barátságos mosollyal nézett rá.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy megvárakoztatják? – hajolt meg Seagel.

Jenny, aki észrevette, hogy a férfi tekintetével zavarba akarja hozni, hátradőlt székében. Kicsit izgatott, ugyanakkor boldog is volt.

– Hát igen – nézett az órájára –, késik, de jönni fog. ö mindig késik…

– Egy nő soha ne várja a férfit – mosolyodott el még szélesebben Seagel. – Nem foglalhatnám el én a helyét?

Jenny úgy tett, mintha tétovázna.

– Nem is tudom. Hiszen még nem is ismerjük egymást…

A férfi azonban már az asztalhoz is üli.

– Ezen könnyű segíteni. Luis Seagel vagyok. És magácskát hogy hívják?

– Jenny… Jenny Konradnak.

– Nagyon jó – bólintott Seagel -, most már minden rendben van. Látja, milyen egyszerű ez? Igyunk hát!

Luis mindig is csodálta Konradot, hogy ilyen csinos felesége van, s most, a nő közvetlen közelében megint erre gondolt.

– Pár napja nem magácskát láttam ugyanitt? – kérdezte.

Jennynek meg kellett látnia Seagel szemében az őszinte csodálatot, amikor ránézett, s ebből nyomban megérezte, hogy a férfi veszélyes rá.

– Helytelen gondolatok foglalkoztatják most – jegyezte meg Luis: bizony jól ismerte a nőket. – Nem lenne jobb vacsorázni?

– Rejtvényekben beszél, viszont éhes vagyok, így hát eszem – felelt Jenny.

– Pompás. És amíg csinos kis orrocskáját púderozza, telefonálok. Öt perc múlva itt leszek.

– Nekem öt percnél többre van szükségem, hogy rendbehozzam magam – közölte Jenny, már csak azért is, hogy neki ne parancsoljanak.

– Öt perc múlva – nyomta meg a szót Seagel és máris elindult a báron keresztül a hallba, ahol néhány telefonfülke állott, diszkréten elrejtve. Tárcsázott, s amíg a hívott szám jelentkezett, rágyújtott

Luis zsákutcába került, s azon töprengett, vajon Konrad csakis azért engedte-e el Jenny egyedül, hogy neki, Seagelnek kellemetlenségeket okozzon? Bár ebben erősen kételkedett, azért úgy döntött, hogy nagyon óvatosan játssza majd a szerepét.

A kagylóban ekkor sercegést hallott, majd Gleb Mou mérges hangját.

– Mi kell?

– Van egy kis munkám számodra – mondta Seagel, de nem jelentkezett be. – Peattel együtt kell elvégeznetek. Érted? Peat dolgozik, te addig falazol. Keresd elő Peatet és addig üljetek a telefonnál, amíg nem hívlak. Fél órátok lesz, miután megkapjátok a címet. Utána a szimatok jönnek már. Nagyon fontos ügy, nem hibázhattok. Téged teszlek felelőssé? Érted?

– Értem, nyugtázta Mou.

– Pontosan, zajtalanul, nyomtalanul és gyorsan dolgozzatok. És ettől a perctől kezdve bármelyik pillanatban hívhatlak.

Seagel letette a kagylót, és szaporán az irodájába indult. Maurer és Gollowich még mindig ott volt, csakhogy már Dolores, Maurer felesége is csatlakozott hozzájuk.

– Halló, Luis! – üdvözölte. – Nos, hogy alakul kis kalandod?

Seagel arca egyszeriben megváltozott. Pillantása Maurerről Gollowichra ugrott. Jól tudta, hogy az ügyvéd bolondul Doloresért, sőt azzal is tisztában volt, hogy Goliowichnak esélye is van. Ráadásul ha valami történik

Maurerral, nem csak a szervezet, de Dolores birtokosa is lesz egyben.

– Mit csinál Konrad felesége? – kérdezte Maurer.

– Nem tudom. Velem fog vacsorázni.

– Szentül hiszem, alig várja, hogy férfias karjaidban érezhesse magát – szólt nevetve Dolores.

– Tűnj el, Dolly – parancsolt rá Maurer.

Mikor kiment és betette maga után az ajtót, Maurer dühösen legyintett.

– Pokoli egy nő!

– De ne várakoztassuk meg Misters Konradot – javasolta Gollowich.

– Igazad van – nézett Maurer Seagelre. – Barátkozzatok össze, de tartsd a szád. Inkább azt tudd meg, nem szimatolni jött-e.

Seagel bólintott, kiment a folyosóra. Jenny a koktélbárban várta.

– Ez igen! Öt percet mondott és maga késett negyedórát.

– Foglalt volt a vonal – mosolyodott el Luis. – Menjünk vacsorázni – javasolta, s határozott mozdulattal az asszonyba karolt.

NEGYEDIK FEJEZET

I.

GLEB MOU TÁNYÉRBA borította a serpenyőből a tojásrántottát, hozzáadott két jókora sonkaszeletet, s a tányért az asztalhoz vitte. Mou alacsony, homokvörös hajú fickó volt.

Peat Weiner az ablaknál állva figyelte társát.

– Irigylem az étvágyadat – szólalt meg.

– Inkább süthetnél magadnak. Úgysem tudunk mást tenni, csak várni és várni.

– Nem vagyok éhes. Mit gondolsz, meddig kell még várnunk?

Mou csodálkozva nézett rá. Furcsa fickó – állapította meg. – Persze, nehéz elítélni ezért. Bárki akaratán kívül is épp ilyen különös lenne, ha olyan folt lenne a pofáján, mint a vörösbor.

– Egész addig, amíg parancsot nem kapunk – adta meg a választ. Sonkát tömött a szájába, fogta a kávéscsészét és hatalmas kortyokkal inni kezdett.

– Fogalmam sincs, miért épp téged jelöltek ki erre a kedves feladatra. Hálistennek, még nem haltam meg, még erős a kezem. Tucatnyi pasast intéztem már el, de te még egyet sem.

– Valamikor nekem is el kell kezdenem – sóhajtott Peat, aztán fölvette az asztalról Francis Kolleman fényképét, s hosszasan vizsgálta. – Tudod, szeretném, ha másmilyen volna.

– Igazad van! – lelkesedett Mou. – Pontosan így van: csakugyan Jó kis nő.

Peat egyre csak a képet vizsgálgatta. A lány arca különös hatást gyakorolt rá. Volt valami a lány szemében, ami megragadta. Alighanem egy olyan embernek az élethez való ragaszkodása, aki az életet szórakoztató kalandnak tekinti. Mou Peatet figyelte.

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon, s Mou az előszobába rohant. Peat pedig tovább nézegette a képet, s elképzelte magában, hogyan néz majd rá a lány, amikor találkoznak: az élet elhalványul a szemében, helyébe rémület ül, mint a többi lányában, akikkel eddig találkozott.

– Készülj, Indulunk – robbant a szobába Mou.

– Csupán fél óránk van, a hely pedig, ahová mennünk kell, a város másik végében.

Peat a hóna alá fogott egy csomó újságot: legyen oka Francishoz bemenni. Aztán ellenőrizte, hogy a háromélű, borotvaéles kés ott van-e a zakója alatt és Mou nyomába eredt. Az utcán már ott állt egy ócska Paccard kocsi. Igaz, hogy a karosszériája eléggé viharvert volt, viszont a motorja, hála Mou eszének, szinte teljesen új.

– A következő lesz a dolgunk – közölte Mou útközben. – Várni fogok ezzel a batárral, a motort, persze, nem állítom le. Te addig fölmégy. Becsöngetsz, és ha kinyitja az ajtót, el kell érned, hogy betessékeljen. Ha valaki más jönne, akkor őt kérd. Miss Kolleman. Megjegyezted? Aztán iparkodj egyedül maradni vele. Légy kedves, vagy ehhez hasonló, érted? Aztán cselekedj. Szúrj keményen, s meg sem nyikkan. Utána azonnal rohanj vissza. A Wealcock útkereszteződésig megyünk és otthagyjuk ezt a dögöt. Ott majd Dutsh fölszed minket és a klubba visz. Onnan Reid Key-ig motorcsónakkal megyünk, aztán repülőre ülünk és irány Hawaii.

Peat nem szólt egy szót sem, mintha nem is hallaná Mout. Ellenben arra gondolt, hogy életének válaszújához érkezett.

– Itt van, ez az utca – közölte Mou vagy öt perc múlva. – Lennox Avenue. Lelassította a kocsit, s végighaladt a négyemeletes kis házak mellett.

– Ott van a ház is, a túloldalon.

Megfordult a kocsival és átellenben megállt. – Innen a harmadik ház – magyarázta. – Itt várlak, s mihelyt megjelensz, hozzád ugrom.

Peat fogta az újságjait, kinyitotta a kocsiajtót és kiszállt. Nehéz volt a szíve.

– Minden rendben? – nézett utána a kocsiból Mou.

– Rendben – bólintott Peat.

Majd akkor lesz rendben minden, amikor meglátja a lány megvető tekintetét, s akkor még öröme is telik benne, hogy elvégezze azt, amiért jött. A ház bejáratához kis pázsitos térség között apró ösvény vezetett, s Peat észrevette, hogy az egyik, első emeleti ablakon valaki félrehúzza a függönyt A lépcsőházban négy névtábla volt négy csengővel. Elolvasta a neveket Bunty Boyd, Francis barátnője a második emeleten lakott. Peat megérezte, hogy figyelik, s amikor hirtelen megfordult, az első emeleti ablakon a függöny nyomban összecsapódott Mögötte egy férfi halovány árnyéka rajzolódott ki. A második emeletre érve a rádióból kiharsogó jazz-zenét hallott. Megállt a lépcsőfordulóban. Ebben a pillanatban kinyílt a lakásajtó.

Mosolyogva ment eléje egy szőke lány, akinek olyan volt az arca, amilyent a csokoládédobozokra festenek. Hanem, mihelyt Peat arcára nézett azonnal elment a kedve a mosolygástól. A férfi viszont úgy érezte, hogy megvan az a

pillantás, amit annyira várt és most határozottan cselekednie kell.

Mosolyt erőltetett az arcára és kedvesen kérdezte:

– Lenne szíves megmondani, itthon van-e Miss Kolleman

– Frankiehoz jött? – kérdezte a lány. – Hát miért nem mondta? Hiszen akkor maga Bert Stevens. Franke azonnal itt lesz. – Azzal megfordult és oly gyorsan eltűnt a lakásában, hogy Peat szólni sem tudott.

Csak állt. Várt, kezével pedig a kés markolatát tapogatta. A félig nyitott ajtón át kihallotta, amint a mosolygós nő rémületes suttogással óvja barátnőiét. „Frankie, ne menj! Szörnyű alak volt. Nem mehetsz el!" Peat várt, a szíve hevesen vert, halántéka lüktetett. Kisvártatva kitárult az ajtó, s a napfény árasztotta lépcsőházba kilépett Francis: mintha a fénykép elevenedett volna meg, csak a termete volt alacsonyabb, mint ahogyan Peat várta volna. A lány őszintén, kedvesen mosolygott, de a pillantása olyan volt, amilyen azon a fényképen. A férfi földbegyökerezett lábbal állt, mintha paralízises lenne, s várta azt a megvető-rémült pillantást. Keze a kés markolatán… Hanem a mosoly csak nem tűnt el, ott ragyogott az arcán: látszott, valóban boldog, hogy láthatja őt.

– Maga bizonyára Bert – nyújtott kezet a férfinek. – Terry azt mondta, hogy vele együtt akar utazni. Nagyon kedves magától. Rossz lett volna, ha nem jön.

Peat keze lecsúszott a kés markolatáról a zakója alatt, csak azt érezte, hogy a lány hideg ujjai megszorították a kezét. Hitetlenkedve, rémülten nézett a lányra, s megértette, hogy hiába várja azt a megvető pillantást.

II.

BUNTY IS KIJÖTT a lépcsőházba. mögötte pedig egy kemény kötésű, kefehajú, és füligszáj mosolyú férfi tűnt föl mintás piros ingben, melyet hanyagul sportnadrágján engedve kívül hordott, kezében vidám, fehér-piros csíkos szatyrot tartott.

– Bert. ez itt Buster Wolker – mutatta be Peatnek Francis a fiút. – Buntyval már ismeritek egymást. Nem így van?

Peat szemügyre vette ezt a kicsattanóan egészséges legényt, aki kezét nyújtotta. Semmit sem vett észre rajta, szemében sem rémület, sem csodálkozás nem volt, csak barátságos mosoly.

– Örülök a megismerkedésnek – szólalt meg Buster. – Kár, hogy korábban nem tudtunk értesíteni.

Miközben megszorította a feléje nyújtott kezet. Peat morgott valamit válaszképpen.

– Tedd le ezeket az újságokat, s majd visszajövünk értük – ajánlotta Francis, és már nyúlt is a lapok után.

Peat készséggel engedte, hogy a lány az előszobába vigye, ott egy asztalkára tegye az újságköteget. Ezután kijött a lány, s becsukta maga mögött az ajtót.

– Akkor hát mehetünk is – szólt, s Peatbe karolt, aki hagyta, hogy a lány levezesse a lépcsőn. Közben Buster Peat felé fordulva kérdezte tőle:

– Bert, remélem, Terry megmondta; hová megyünk?

– Nem… nem mondott semmit…

– Terryre vall! Furcsa szerzet! Nos, hát a strandra megyünk, ott töltjük a napot, majd fölkeressük a vidámparkot.

Buster kaput nyitott, majd félreállt, hogy előreengedje a lányokat.

– A kocsim ott van a sarkon – mondta, s igyekezett lépést tartani Peat-tel.

Peat a szeme sarkából látta, hogy az első emeleti ablakon megint megmozdul a függöny, s egy öregember ugrik el az ablaktól.

– Már megint leselkedik a vén hapsi – jegyezte meg Bunty.

A Packard mindössze húsz yardnyira állt Ha most leszúrná a lányt, sokkalta hamarabb elérné a kocsit, mint ahogyan a lány meg ez a fiú magához térhetne a megrázkódtatástól. Csakhogy Francis és Bunty pár méterrel előttük ment. Buster pedig Peat mellett lépkedett, aki észrevette, hogy Mou egy kicsit közelebb jött, aztán megállt. Csuda érdekes lenne megtudni, mi járhat most Mou eszében ám Peat csak azt érezte, hogy a hátán végigfut a hideg. Arra gondolt, előfordulhat, hogy Mou maga lép akcióba és a kocsiból lelövi a lányt. Így aztán akaratlanul is megszaporázta lépteit, el is érte Francist, s eltakarta testével Moutól.

Apró sportkocsi várt rájuk.

– Kicsit szűkös lesz a hely – közölte Buster –, de nagyszerűen megy. Bunty, te a hátsó ülésre mész, Bert mellém ül. Frankie pedig az ölébe. Rendben?

– Ha Bert nem fél tőle, hogy nehéz leszek.

– Nem, nem. Nyugodtan ülj csak – bizonygatta Peat és máris előre ült. Életében először most érzett igazi, őszinte boldogságot hogy nő közelében lehet. Nevetett, amikor Francis hozzábújt s a lány visszanevetett rá.

A tengerpart felé menet a vidám parkból zene, sikoltozás zaja hallatszott, emberek százai töltötték a napot strandon.

– Sehogy sem fér a fejembe. honnan van itt ez a rengeteg ember – próbálta túlkiabálni a motorzajt Francis. – Bármikor is jövök ide. mindig csak zsufi van.

Peat már épp mondani akart valamit, amikor a visszapillantó tükörben véletlenül meglátta a mögöttük haladó Packardot. benne Mou vörheny haját. Peatet nyomban forróság öntötte el. Az utóbbi tíz percben egészen elfeledkezett Seagel parancsáról.

Buster behajtott az autókkal tömött várakozó helyre, ügyesen megállt két kocsi között és kikapcsolta a motort. Aztán kiszálltak az autóból a fürdőhelyre mentek, zajos tömeg vette őket körül. Peat állandóan hátrapislogott nem követi-e őket Mou, *s* őszintén remélte, hogy társa elveszítette a nyomot.

Az égen hatalmas kerék rajzolódott ki. mely lassan és csöndesen forgott, apró fülkéket vitt a magasba.

– Hoztál magaddal fürdőruhát? – kérdezte Francia.

– Attól tartok, emiatt nem tudok fürödni – felelte Peat.

– Semmi baj, én sem vágyom túlságosan a fürdés után – vágta rá a lány. – Majd ülünk a parton, s nézzük a tengert.

– Szó sincs róla! Nagyon szeretném, ha úsznál egyet – ellenkezett Peat.

– Bert legalább vigyázz a ruhánkra – kapcsolódott a beszélgetésbe Buster.

A strandra mentek tehát s végül találtak is maguknak egy alkalmas helyet a homokban: sürgősen el is foglalták. Buster fürdőnadrágot viselt öltözéke alatt. Így hát nagyon hamar le is vetkőzött, ugyanígy a lányok is. Peat különös izgalmat érzett, amikor a fürdőruhás Francisra nézett. A lányon testszínű ruha volt, s a férfi arra gondolt, hogy ez a legtökéletesebb női test, melyet valaha is látott. Francis fürdősapkát tett a fejére, majd Peathoz ordult.

– Ugye, nem haragszol, amiért magadra hagyunk? Vagy maradjak én is?

– Nem, nem, semmi baj. Majd várok rátok,

– Mehetünk. Frankie! – kiáltott türelmetlenül Bunty, majd elkapta Buster kezét és a hullámokba vetette magát.

Francis Peatre mosolygott. A férfi torka elszorult: hát lehetséges, hogy ez a pompás lány csakugyan úgy tekint rá, mint közönséges halandóra, mint Busterre, sőt még rá is nevet, mintha nem is lenne az arcán az az átkozott anyajegy?

– Rögtön jövök! – biztosította a lány, aztán a hullámok közé vetette magát.

– Mi a fenét keresel te itt? – hallotta nyomban, Peatban meghűlt a vér, a szíve majd kiugrott a helyéből: Mou guggolt mellette, s a lubickoló Francist figyelte. Igaz, meglehetősen elütött a meztelenül napozó emberektől sötét öltönyében fehér cipőjével.

– A srác nyitott ajtót – hazudta Peat; igyekezett nyugodtan beszélni, nyomában meg a két lány. Össze is tévesztettek valakivel, így nem tudtam mást tenni, velük jöttem, s majd igyekszem kettesben maradni a lánnyal.

– Hiába. Így van ez, amikor nem készítik elő rendesen az akciót – csóválta fejét Mou, de apró szeme gyanakodva nézett Peatre. – Pedig megmondtam ennek a lógós Luisnak.

Órájára pillantott.

– A hekusok alighanem már a lakásához érhettek, így hát minél gyorsabban végezned kell vele. Ültesd az óriáskerékre maradj vele egyedül az egyik fülkében, s amikor a legmagasabban jártok, cselekedj.

– Oké!

– Nem beszélni kell, hanem dolgozni! – állt föl Mou és elhagyta a strandot.

Peatet alaposan megizzasztotta a nap, szíve összeszorult. Ő nem akarta megölni Francist! Bár azt is tudta, hogy az életével játszik, hiszen eddig senki sem maradt életben a szervezet parancsait megtagadók közül. Néhányan ugyan megpróbálták, sőt, hárman el is tűntek a városból. Egyikük New Yorkig, a másik Miamiig, a harmadik egészen Itáliáig is eljutott, mielőtt a szindikátus keze elérhette volna őket. De Peat most nem magára gondolt, hanem arra, hogy ez a lány túlságosan fiatal, kedves és jó ahhoz, hogy meghaljon. Hogyan mentse meg? – ezen tépelődött.

Csakis azt teheti, hogy figyelmezteti Francist, utána végez Mouval. Ha Mout sikerül eltüntetnie, a lánynak még lesz egy órája, hogy elutazzék a városból, mielőtt a banda megtudja, hogy kicsúszott a kezéből. Mouval igen óvatosan kell bánnia, hiszen alighanem gyanít valamit, ráadásul jobban is bánik a pisztollyal, mint ó. Így tehát el kell altatni bizalmatlanságát, s az alkalmas pillanatban végezni vele. Előtte azonban még figyelmeztetnie kell Francist, mégpedig úgy, hogy minél távolabb legyenek Buntytöl és Bustertől, különben Buster még zsarukat hívhat, s nem lesz alkalma végezni Mouval.

III.

A FEKETE-FEHÉR rendőrautó befordult a Lennox-Avenuere, lassított és a négyemeletes házzal szemben megállt.

Konrad meglehetősen izgatott volt, amikor McKan jelentette, hogy a Lennox-Avenue 35 alatt megtalálták

Francis Kollemant. Alig várta, hogy Bardennel kocsiba vághassa magát.

– Most végre megnyugszol, mert kiderül, látta-e Kolleman az esetet vagy sem – mosolygott Barden.

– Menjünk, nézzük meg a lányt – lökte be a kertajtót Konrad, majd megállt, elolvasta a kapu alatti névjegyzéket. Miután megnyomta a csengőgombot, megindult fölfelé, a második emeletre, nyomában Bardennel. A lakásajtón viszont hiába kopogtak.

– Mintha senki sem lenne itthon – ráncolta a homlokát. – Most mitévők legyünk?

– Hát ki ül ilyen ragyogó időben otthon? Majd jövünk később – bölcselkedett Barden.

– Talán valaki meg tudja mondani, hová távozott a lány – vélekedett Konrad, s a kapualjba mentek. Ott Konrad bekopogott az egyik lakásba. Magas, szikár öregember nyitott ajtót pár perc múlva, s égszínkék szemével csodálkozva nézett a rendőrökre.

– Jó reggelt, uraim. Miben lehetek szolgálatukra?

– Paul Konrad az ügyészségről, ő pedig Barden hadnagy a városi rendőr-főkapitányságról – Mutatkozott be Konrad. – A második emeleten volna dolgunk, de úgy tűnik, senki sincs otthon. Nem tudja véletlenül, mikor jönnek haza?

Az öreg jókora piros zsebkendőt vett elő, s megtörölte az arcát.

– Uraim, talán jöjjenek be – tárta szélesre az ajtót.

– Köszönjük – bólintott

Konrad és Bardennel a lakásba ment.

– Foglaljanak helyet, uraim. És engedjék, hogy bemutatkozzam: Newman ezredes vagyok. Remélem, uraim, isznak velem egy kortyot.

– Köszönjük, ezredes, de sietnénk – szabadkozott Konrad. – Nem látta véletlenül, eltávozott-e hazulról ma Miss Kolleman?

– Ó. igen. Mindnyájan elmentek – az öreg vigyázva az asztalra tette a whiskys poharakat, majd leült. – Persze, ne higyjék. hogy szaglászom az emberek után. de csakugyan láttam őket távozni. Történt velük valami?

– Nem történt semmi, de szeretnék beszélni Miss Kollemannel.

– Azzal a kis feketével? – mosolyodott el az ezredes. – Láttam.

– És hová mehettek?

– Mintha á vidám parkról beszéltek volna. Úgy rémlik, egyikük azt is ajánlotta, menjenek. fürödni.

ÖTÖDIK FEJEZET

I.

KONRAD EKKOR KESERŰEN elmosolyodott. Arra gondolt, hogy a strandon keresni a lányt annyi, mint szalmakazalban a tűt. Vállat vont és fölkelt

– Köszönöm, ezredes. Azt hiszem, este még benézek ide.

– Bizonyosak benne, hogy semmi sem történt? – kérdezte az ezredes és Konradra nézett. Volt velük egy fickó, aki valahogyan nem tetszett nekem. Olyan gonosztevő típusnak láttam.

– Miféle fiú volt ez? – kérdezte élesen Konrad.

– Persze, ne higyje, hogy minden időmet az ablaknál töltöm, de véletlenül épp akkor néztem ki, amikor ezek kocsival végigjöttek az utcáp. Amikor a társaság eltávozott, a kocái megindult utánuk. Egy sárgahajú fickó ült a kormánynál. fiatalember volt, de nagyon visszataszító volt a tekintete.

– És kivel volt ez a Miss Kolleman?

– A barátaival – közölte az ezredes és mérges fújással jelezte, hogy megveti őket. – Azt persze szeretném, ha az a piros pólóinges fiú az ezredemben szolgálna. Ez a kölyök kívül hordta az ingét. Hát majd én megtanítanám, hogyan kell egy gentlemannek öltözködnie! Aztán vele volt az a Boyd nevű lány, akinek olyan kövér az arca, hogy olyant még életemben nem láttam. Egyszerűen elképesztő, hogy ezek a lányok nem is törődnek a fiúk öltözködésével. Bezzeg az én időmben… Mert hiszen alig hihető, hogy Kolleman kisasszony szívesen mutatkozna azzal az anyajegyes képű

fickóval. Dehát ez a lány egy jólelkű kis teremtés: bizonyára megszánta a fiút…

Konrad és Barden egymásra nézett. Mindketten jól ismerték Peat Weinert arcról is. Igaz, még egyiküknek sem sikerült elkapni, de jól tudták, hogy Peat tett már néhány szolgálatot Maurernek.

– Ki lehet ez az anyajegyes férfi? – kérdezte Barden.

– Nem tudnám megmondani. Sohasem láttam. Az a folt pedig jobb arcának alsó felén van.

– Barna férfi, madárcsontúnak látszik mintha valami diák lenne? – kérdezett tovább Barden.

– Igen. Mondhatnám, csakugyan diák még.

– És a másik, aki a Packardban ült? Nemde szögletes vállú, nagyon világos hajú, fehérarcú ember?

– Igen, igen nagyon pontos személyleírás. Amolyan bűnöző típus. A kocsimárkát nem jegyeztem meg. Hanem ezek szerint maguk ismerik a férfit

– És ön azt állítja, hogy ez az anyajegyes férfi a lányokkal együtt ment el? – kérdezte Barden. s ügyet sem vetett az ezredes megjegyzésére.

– Ő, igen. Tekintetemmel végigkísértem őket, ahogy az utcán mentek. Egy apró autóba ültek és az a világos hajú férfi a kocsival követte őket.

Konrad most még jobban izgult mint eddig, mert semmi kétsége sem volt felőle, hogy a két férfi Peat Weiner és Glebb Mou. Nyomban kocsiba is ültek.

– Nos, hát mit szólsz hozzá? – kérdezte Konrad.

– Most gyorsan kell cselekednünk Sam. Először menjünk a garázsba, hátha emlékeznek a kis kocsira. Én utána a vidám parkba indulok, te meg a segítséget szervezed. Legalább negyven-ötven emberre van szükségünk, mégpedig villámgyorsan!

– Mi a nyavalyának ide ennyi ember? – ellenkezett Barden. – Hiszen ketten is elbírunk velük.

– Nem lehet Ez a lány most elvegyült az ötvenezres tömeg közé, Maurer kopója pedig szaglászik utána. Igyekszem tehát megmenteni ezt a lányt még akkor is. ha ez lesz életem utolsó cselekedete.

– BUNTY, VÁRJ egy pár percet itt – fordult a lányhoz Buster, karjában babát, díszes vázát, kókuszdiót és két hatalmas csomag kandiszcukrot tartott. – Le akarom rakni valahová ezt a sok holmit már unom cipelni.

– Nem kellet volna összenyerni ezt a sok vackot – nevetett Bunty – És hová tennéd?

– Vigyük a kocsihoz, aztán majd elmegyünk az óriáskerékhez.

– Miért kellene mindannyiunknak odamenni. Frankie és Bert majd várnak ránk a keréknél.

Peat szívében majdnem megállt az ütő. Egész eddig lázasan kereste az alkalmat, hogy egyedül maradhasson a lánnyal, de hasztalanul. Most viszont itt a pillanat. Körülnézett. A közelben, az egyik bódénál Mou állt.

– Jól van, Bunty, az óriáskerék bejáratánál várunk benneteket – helyeselt Francis.

Peat biztos volt benne, hogy Mou nem vár sokáig és ezért a leghelyesebb, ha Francist minél gyorsabban elviszi valahová, minél messzebb innét Egy neonfelirat, mely tőle jobbra villogott, nagyszerű ötletet adott neki.

ÓRIÁSI TÜKÖRLABIRINTUS
AKAR-E MAGÁRA MARADNI?
POMPÁSAN ELTÉVEDHET NÁLUNK,
A VILÁG LEGNAGYOBB ÚTVESZTŐJÉBEN!

– Legalább húsz percbe telik, amíg a kocsihoz mentek és onnan visszaértek – mondta Busternek. – Addig megnézzük ezt a labirintust, ti majd a kijáratnál várjatok. Rendben?

– Semmi vész, tévedjetek csak el, akár két órára is! – lelkendezett Bunty.

– Nem így gondoltam. És különben is könnyű ott eligazodni, csupán mindig a folyosó baloldalán kell menni. Akkor akár tíz perc alatt is kiérhet az ember. Jössz, Frankie?

– Jó, mehetünk – egyezett bele a lány.

Igaz, hogy nem nagyon akart elmenni, de Peat eddig mindig nagyon készségesen teljesítette minden kérését. Így hát kellemetlen lett volna egyetlen ajánlatát is visszautasítani, s igazságtalannak is vélte.

– Akkor hát isten veletek és tévedjetek csak el kedvetekre. Viszont ha fél óra múlva nem keveredtek elő, nem várunk rátok! – figyelmeztette Őket Bunty.

Mikor kettesben próbáltak keresztülevickélni a tömegen. Mou gyanakodva nézte, hogy Bunty és Buster eltávozik.

Peat gyorsan Francishoz fordult.

– Menjünk. Nagyszerű szórakozás lesz!

– Mondd csak, ismered te ezt az embert? – kérdezte a lány hátrapillantva.

– Miféle embert?

– Hát akit állandóan figyelsz. Azt a sötétruhásat, aki egész nap kísérget minket

– Csak nem? – próbált közömbösséget színlelni Peat – Mintha már láttam volna valahol.

A pénztárnál Peat elégedetten vette tudomásul, hogy rajtuk kívül ma nem volt más vendége a labirintusnak.

– Ott bent mindig a baloldalon tartózkodjanak – figyelmeztette őket a pénztáros nő. – Ha eltévednének. nyomják meg a csengőgombot.

Peat megköszönte a tanácsot és Francishez sietett, aki már a bejáratnál várta. Elindultak a folyosón, Peat hirtelen körülnézett; Mout sehol sem látta.

– Most hát mitévők legyünk? – kérdezte a lány, aki a férfi előtt ment.

– Szörnyű meleg van itt, ugye?

– Labirintusban nincs hőség, hiszen tető sincs – bizonygatta Peat.

Az útvesztőt mindenütt tizenöt láb magas tükör szegélyezte. Közöttük két embernek elegendő hely volt úgy, hogy egymás mellett mehettek. A tükröket olyan szögben állították föl, hogy Peat és Francis nyomban tízszeres másukat látták bennük, mihelyt az első hosszú folyosóba léptek. A férfi megragadta Francis kezét, s a központi helyre akarta vezetni. Hátha Mou mégis csak a nyomukban van…

Valamennyi folyosó ilyen volt, mindegyik végtelennek tűnt, ám hirtelen zsákutcába jutottak és egészen addig kellett visszafelé menniök, amíg meg nem lelték a megfelelő átjárót, melyet elkerültek, mert észre sem vettek. Két-három perc múlva Francia kérlelni kezdte a férfit.

– Azt hiszem, jobb lenne kijutni innen. Unalmas egy kicsit…

Peat megállt végigtekintett a folyosón. Kétfelől húsz szörnyű születési anyajegy nézett farkasszemet vele.

– Azért hoztalak ide, hogy megmagyarázzak valamit, de attól tartok, nem lesz kellemes dolog hallani – kezdte Peat.

– Mit akarsz mondani ezzel?

– Azt, hogy én nem Bert Stevens vagyok. Peat Weinernek hívnak. Arra kérlek, hogy hallgass végig és ne ijedj meg.

A férfi látta, hogy a lány milyen rémülten néz rá, s megsajnálta.

– Nem értem – mondta Francis határozottan. – Talán tréfálsz?

– Szeretném, ha így lenne. De mielőtt még bármit is mondanék, szeretnélek biztosítani, hogy semmi rosszat nem akarok neked. Velem biztonságban vagy, ezért hát kérlek, ne félj.

A lány hátralépett.

– Miről van szó?

– Nagyon kevés időnk van… – tért a lényegre Peat. – Nem tudom, milyen okból, de azért küldtek, hogy végezzek veled és az a férfi, aki követett bennünket, velem van. Veszélyes ember. Tudom, rettenetes dolog, de az bizonyos, hogy téged ez az ember megöl, ha magadra maradsz vele. Meg akarlak menteni, s erre az egyetlen lehetőségem, hogy végezzek vele, téged pedig elrejtselek valahová egy időre. Hát ez az amiért idehoztalak. Csak azt kell cselekedned, amit én mondok, de azt pontosan teljesítened kell…

Mikor a lány szemében megpillantotta a rettenetet, nyugtatni kezdte:

– Ne félj, Frankie…

– Tűnjön el innen – mondta sápadtan, de akaratának birtokában. – A maga segítsége nélkül is megtalálom a kijáratot, csak azt kérem, menjen el, hagyjon békén…

– Megyek, de előbb meg kell hallgatnod, amit mondok – erősködött határozott hangon Peat, – A minket követő ember azt a parancsot kapta, hogy téged öljön meg. És nem habozik ezt megtenni, hacsak meg nem mentelek, ha ebben nem akadályozom meg. Odaadták még a fényképedet is, hogy rádismerjek. Itt van, megmutatom, s akkor talán hiszel nekem – azzal gyorsan belsőzsebébe nyúlt. Biztos volt

benne ha a lány meglátja a fényképét, hinni fog neki. Hanem mikor elővette levéltárcáját. a tőr kipottyant a nyeléből, s a lába elé esett.

MOST MÁR NEM hitetlenkedett a lány, ellenkezőleg, bizonyos volt felőle: veszélyes psziqhopatával áll szemben, aki csakis azért vitte a labirintusba, hogy ott megölje. S azt is jól tudta, hogy ha erre kerülne sor, nem volna ereje ellenállni, így hát fogta magát és futásnak eredt a tükrök mentén.

– Frankie! Állj meg! Kérlek, állj Meg! – kiáltott utána Peat.

Ám ez a kiáltás inkább hajtotta, mint megállította a lányt, aki teljes erejéből futott. Fogalma sem volt, mennyi ideje rohanhat, de végül is erőtlenül támaszkodott a tükörnek. Kezét mellére szorítva, pihegve szedte a levegőt.

Hirtelen meglátta, hogy a folyosó túlsó kijáratánál valaki megjelenik.

A zömök, szögletes vállú, sötétruhás férfi fenyegetően nézett a lányra. Kezében nikkelezett pisztoly villant.

Mou volt.

II.

HÚSZ PERCEN ÁT kereste Konrad lázasan a háromüléses sportkocsit a parkolóhelyeken a vidámpark mellett, bár nem sok reménye volt a sikerben. Hirtelen rendőrautó szirénáját hallotta, s nyomban meg is pillantotta a vidámpark főbejáratához kanyarodó kocsit, melyen Barden és egy csapat rendőr foglalt helyet.

Konrad eléjük futott. A kocsiból az izgatott Barden hajolt ki.

– Nos, győzöd egyedül? – kérdezte. – Még nem találtad meg azt a kocsit?

– Tízezer kocsi között? Inkább állítsd rá az embereidet. keressék ők. Jönnek még rajtuk kívül?

– Két hatalmas kocsi jön még. A százados jókora balhét csapott, amikor megtudta, hogy a tartalékot is elhoztam tőle.

– Ha pedig ezt a lányt meggyilkolják, az ügyész fog olyan lármát csapni, amilyenről McKen még csak nem is álmodik! Menj és igazítsd el az embereidet.

– Hé, várj már egy pillanatot! – kiáltott Konrad után Barden. – Nézd csak, ki jön! – mutatott egy kefefrizurás. piros inges fiúra. Mellette szőke, sportruhás lány lépkedett. – Azt hiszem. ők azok, akiket keresünk.

– Ebben a parkban ezernyi piros inges fiú van – ellenkezett Konrad –, de mégis Busterhez lépett.

– Önök jöttek a Lennox-Avenue-ról?

– Pontosan. És ezt honnan tudja?

– És ön Miss Boyd? – kérdezte válasz helyett a lányt Konrad.

– Igen, az vagyok – felelt egykedvűen Bunty.

Konrad szemével jelzett Bardennek, aki közben hozzájuk csatlakozott.

– Ők azok, Sam, foglalkozz velük.

Barden kedveskedő hangon mutatkozott be.

– Barden hadnagy vagyok a városi rendőrségtől. Kérem, hol van most Miss Kolleman?

– Frankie? – nézett rá rémülten a lány.

– Feleljen a kérdésre!

– A labirintusban hagytuk.

– Egyedül van?

– Nem, hanem Bert tel.

– Ki az a Bert?

– Hát Bert Stevens, ki más lenne? Mit jelentsen ez?

Barden jelentőségteljesen Konradra nézett.

– És ennek a Stevens-nek anyajegy van az arcán?

– De még milyen!

– És bizonyos abban, hogy Stevensnek hívják?

– Ő mondta. Miért, mi történt vele?

Ezt Konrad már nem hallotta.

A labirintus felé rohant.

Barden a nyomában, s csak annyi időre állt meg, hogy kiadja a parancsot az őrmesternek:

– Kerítsék be a labirintust és senkit se engedjenek ki. Azt úgyis tudja, kit keresünk.

Aztán megfordult *és* Konrád után eredt.

*

A TÜKRÖKRE FERDÉN eső napsugarak megvillantották Mou kezében a nikkelezett revolvert.

Nem volt hová menekülni és Francis kétségbeesve keresett valami kijáratot, melyet végül meg is látott maga előtt vagy háromszáz méternyire. Teljes erőből előrerúgta magát.

Ebben a pillanatban Mou lőtt.

A pisztoly halk pukkanása itt bombarobbanásnak hangzott, s Francis rémülten sikoltott, amikor mellette darabokra esett szét az egyik tükör.

Gyorsan elrohant az átjáró felé: úgy futott, mint még soha; mögötte lábdobogást hallott, csakhogy szaporábbat,

mint az övé. El is érte az átjárót, ám a nagy lendülettől a tükörbe vágódott.

Igyekezett visszanyerni egyensúlyát, de megcsúszott és térdre esett. Föl akart kelni.

De Mou ismét lőtt.

A füle mellett elfütyülő golyó belevágódott az egyik tükörbe, onnan egy másikra pattant, mindkét tükör darabokra tört.

Francis most már csak úgy vaktában rohant, s a zokogástól alig tudott levegőt venni,

Mou egy pillanatra megállt az összetörött tükörnél. Jól tudta, hogy eljátszotta az időt. De azt is tudta, hogy ezt a lányt neki meg kell ölnie, különben fabatkát sem ér az ő, Mou élete.

Hirtelen erős ütést érzett a vállában, és pisztolylövés dörrenését hallotta. Pisztolyt tartó keze meglendült, ujja elgyengülve engedte el a fegyvert.

Hátrahőkölt és a távolba nézett.

Egy férfit látott, pisztollyal a kezében. Mou nyomban fölismerte: az ügyészségi nyomozó lőtt, s mikor Konrad újból lőni akart, Mou eszét vesztve vágta magát a földre. Karján vért folyt végig, jobb válla irtózatosan égett. Végignézett a folyosón: a lány eltűnt, s Mou dühében sírva fakadt.

Konrad mintegy tizenöt yardnyira lehetett attól a helytől, ahol Mou a földre zuhant, s nem is látta a gengszert, de biztosan tudta, hogy ott kell lennie.

Közben már egy csapat rendőr is közeledett.

– Itt van a gazember! – kiáltott feléjük Konrad

Mou fölegyenesedett és rálőtt Konradra.

A golyók a nyomozó mellett röpültek el. Konrad. önkéntelenül is lehajolt, elveszítette egyensúlyát és elesett.

A rendőrök közben deszkát szereztek, a tükörfalak tetejére rakták, így mintegy összekötötték a folyosókat. Mire ráleltek arra a helyre, ahol Mou feküdt, a bandita eltűnt. Egy őrmester a magasból Konradra nézett.

– Nem esett baja, uram?

– Nálam minden oké és itt is maradok. Keressék, s ha megtalálták, szóljanak nekem.

Mou sebesült karját fogva rohant végig a folyosón, hogy valahol kiutat találjon. Az egyik fordulóban megállt, hallgatózott. Hirtelen kék szoknya képét pillantotta meg az egyik tükörben és kéjesen elvigyorodott.

Pisztolyát fölemelte és a gyanútlanul álldogáló, s a falhoz lapuló lányra fogta.

A hangosbeszélőből ekkor mennydörgésszerűen rohant végig a folyosókon a figyelmeztetés: „Miss Kolleman! Figyelem! A rendőrség keresi önt. Kiáltson, hogy tudjuk, merre van. Legyen óvatos! A gyilkost még nem fogták el!”

Francis lélegzetét visszafojtva figyelt, s egyszerre érzett nyugtalanságot és megkönnyebbülést is. Gyorsban körülnézett, s ekkor ereiben meghűlt a vér: újra maga előtt látta a sötétruhás alakot vagy harminc yardnyira tőle, s a rászegezett pisztolyt is.

Szemét behunyva borzalmasat sikoltott. A lövés döreje kiáltása nyomában görgött végig a folyosón, karjában rettenetes égést érzett és a földre zuhant.

Mou újra lőtt.

Francis fölött a tükör szilánkokig törött, és az üvegdarabok egészen beterítették a lányt.

Ekkor ért oda Konrad is. Elkeseredetten nézett Mou-ra. s az előtte heverő, kékruhás lányra.

Ebben a pillanatban Mou rálőtt, de nem talált.

Konrad a földre estében Moura lőtt; ebben a pillanatban tüzelt Mou is.

Két rendőr is odaérkezett, s Konrad mellé ugrott.

– Óvatosan! – figyelmeztette a Mout fölemelő embereket.

De Mou akkorra már halott volt.

III.

DOLORES AZ ERŐTELJES törölközéstől pirosan üldögélt a Paradise-club egyik ízlésesen berendezett fürdő fülkéjében. Csak az imént jött ki a fürdőből és szokása szerint hideg zuhannyal mosta le bőréről a sós vizet. Jack Maurer egy órája közölte vele, hogy egy hónapra eltűnik a városból: halászni megy.

Dolores, persze, jól tudta, hogy Maurer Ybb tanácsára old kereket, hogy minél távolabb legyen Juhn Arno gvilkosságának helyétől. Doloresnek soha nem voltak ábrándos elképzelései Maurerről, jól tudta, hogy ha a gengszer egyszer elhatározza, hogy valakit eltesz láb alól, azt végre is hajtja. Már négy éve volt a felesége és ő csodálkozott a legjobban, hogy még mindig él.

Miközben öltözködött, sorsára gondolt, meg arra, hogy talán legjobb volna fogni ékszereit és elrejtőzni valahol. De hol te lehetne biztonságban Maurer kezétől. Combján végigsimította ruháját és a koktélbárba ment.

Ybb Gollowich a magas székben üldögélve Martinit kortyolgatott Dolores megállt az ajtóban, a férfit nézte és ellenállhatatlan utálatot érzett, viszont azt is tudta, hogy egyedüli megmentői ezek a kiaszott vénemberek, akiknek viszont elég hatalmuk és elegendő pénzük van ahhoz, hogy

mellettük megszokott életmódját folytathassa. Hej, ha ez a lötty Ybb olyan lenne, mint a csupaizom Segeal!

– Hello, Ybb! – állt melléje szemvakító mosollyal. – Szóval Jack elutazott?

Gollovich szaporán leugrott a székről, arca fölragyogott.

– Igen, eltűnt. Hanem, Dolly, te pompásan festesz így. Mondd, hogyan sikerül ez neked mindig?

A nő vállat vont a mellette levő bárszékre ült.

– Nem is tudom. Jack ezt jobbára észre sem veszi, Ybb.

– Mert Jack nem értékeli azt, ami az életben a legjobb – dörmögte homlokráncolva a jogász.

– Mondd meg Ybb, Jack veszélyben van?

– Á, szó sincs ilyesmiről Egyszerűen váratlanul úgy határozott…

– Ybb, kérlek, mondd meg. Te vagy az egyetlen, akinek még hinni tudok. Ugye veszély fenyegeti?

Gollovich a vállán át hátranézett, hogy megbizonyosodjék, nincs-e valaki a közelben.

– Még nincs, de veszélybe kerülhet. Ezért tanácsoltuk, kerüljön minél hamarabb a városi rendőrség hatókörén kívül.

– Juhn miatt?

Gollovich habozott egy darabig, aztán némán rábólintott.

– És a szindikátus hogyan reagált erre? Ez Jack végét jelentené?

– Igen veszélyes társalgás ez Dolly, mivel azonban kérdezted, őszintén megmondom. fogalmam sincs róla. Jack az utóbbi hónapokban nem sokat törődött a szervezettel, sőt arról beszélt, hogy végképp szakítani akar vele.

– És ha elfoglalod a helyét, számíthatok rád?

– Ha ez sikerül, nem lesz mitől félned, Dolly.

Éles telefoncsöngés szakította félbe beszélgetésüket. A bárman felemelte a kagylót „Igen, uram” – szólt bele és Gollovich felé fordulva a helyére tetle.

– Uram. Segeal kéri, sürgősen fáradjon hozzá.

Gollovich dühösen mormogott. „Ez a hülye Segeal képtelen három lépést egyedül megtenni, tíz percig nem tud úgy dolgozni, hogy ne zavarjon engem. Node, nincs mit cselekedni, uralkodásom elején vigyázni kell kapcsolataimra” – gondolta és lekászálódott a magas székről.

Segeal izgatottan járkált föl-alá irodájában. Arca sápadt volt, dőlt belőle a whiskyszag, amikor közelebb lépett Gollovichoz.

– Megszerezték a lányt! – közölte rekedten.

– Ezt hogy érted? Ki szerezte meg?

– Ki? Ki? Hát a rendőrség. Ez a két marha mindent elrontott!

– Ha nem csalódom. Jack azt parancsolta, neked, hogy tüntesd el! – ordított Luisra Gollovich.

Segeal önkéntelenül is hátralépett. Az öreg most éppoly eszelősen nézett, mint Maurer, amikor nem sikerült valami.

– A labirintusban találták meg. Úgy látszik valaki értesíthette a rendőrséget, s előbb ért oda, mint a mieink. Mout lelőtték.

– A rendőrség azután talált rá, miután Maurer neked kiadta a parancsot! – bömbölte Gollovich, párnás öklét rázva, arca a félelemtől és a tehetetlen dühtől vörösödött ki. – Hát nem hallottad, mit jelentett McKen? Mi történt veled?

– Én figyelmeztettem Mister Maurert – igazolta magát Segeal. – Nem volt időm megfelelően előkészíteni az akciót.

– Ha ez a lány csakugyan látta is Jacket Arnonál, akkor végünk van, mindnyájan elveszünk, a szervezetet szétverik. Csakhogy látott-e egyáltalán valamit. És gondolkozhatunk-e ezen? – bölcselkedett Gollovich.

– Jobb, ha ezen nem gondolkozunk, hanem elhallgattatjuk – vélekedett Segeal. – Talán McKen ezt megteszi nekünk.

Goliovich keserűen mosolygott.

– McKen! Az csak magával törődik. Így hát ez a munka ránk vár. Hol van most a lány?

– Az ügyészségre vitték, nyilván valahol az épületben található.

– Említened, hogy Mou meghalt. De Weiner hol van?

– Fogalmam sincs. Meglógott.

Gollovich most megint érezte, hogyan önti el a fejét a vér.

– Szóval nem tudod – kelt fel székéből.

– Ha megjön, biztosra veszem, hogy kiverem a hülyeséget ennek a baromnak a fejéből.

– Marha vagy te! Hiszen ez a lány tökéletes személyleírást tud adni róla – üvöltött Luisra Gollovich.

– És még a vak is rátalálna, olyan szembetűnő az arcán az anyajegye. A rendőrség villámgyorsan elkaphatja. s ha köp, akkor valamennyien elmerültünk. Indulj érte és fogd be a száját De véglegesen! A lányt bízd csak rám, majd én foglalkozom vele.

IV.

FORREST IZGALOMMAL hallgatta Konrad jelentését arról, hogyan lőtték le Mout és miképp akadtak Miss Kollemannre.

– Hol van most a lány? – kérdezte Forrest, amikor Konrad befejezte elbeszélését.

– A tizedik emeleten, Miss Phieldinft van vele meg egy másik nő. Jackson és Norris az ajtóra vigyáznak. Három tisztünk a liftet és a lépcsőházat figyeli. Így hát megfelelő biztonságban van a lány.

– Nem sebesült meg?

– Inkább megijedt, mint megsérült, bár egy tükörszilánk mély sebet ejtett a kezén.

– Mikor tudsz beszélni vele?

– Holms doktor engedélyére várok.

– Kitűnő. És mi van Weinerrel?

– Fogalmam sincs, hogyan csúszott ki a kezünkből. Most keressük.

– Maurer bandájánál mindenképpen előbb kell megtalálnunk, mert ha vall, akkor felgöngyölíthetjük az egész társaságot és ezt ők is nagyon jól tudják.

Konrad rábólintott.

– Azzal az anyajeggyel ugyan nem juthat messzire. A helyi rádióállomás pontos személyleírást ad róla. Adását megszakítva kéri a lakosságot, hogy akinek valami értesülése van, az haladéktalanul telefonáljon nekünk.

És ebben a pillanatban megcsendült Forrest távbeszélő készüléke. Fölemelte a kagylót, végighallgatta, amit a vonal túlsó felén mondtak, s dörmögött valamit.

– Úgy látszik, berezeltek. Maurer yachtja már két órája kifutott a tengerre – közölte nem kis elégedettséggel.

– Egyelőre még szeplőtlen, de mihelyt elegendő bizonyítékot szerzünk, igen gyorsan el tudjuk kapni. Azt hiszem uram, végre jó nyomon vagyunk.

– Bárcsak látta volna ez a lány!

– Hamarosan ezt is megtudjuk. Óhajt beszélni vele?

– Foglalkozz vele te, Paul. És azonnal jelentsd, ha elfogják Weinert.

Konrad a tizedik emeletre ment a lifttel. Jackson és Norris térdükre fektetett géppisztollyal őrizték a folyosó végében levő ajtót. Konrad kopogására Maggy nyitott ajtót.

– Épp hívni akartam. A doktor szerint már beszélhet is vele.

– Hogy van a lány?

– Egy kicsit még nyugtalan, s ezen én nem is csodálkozom. Szükség lesz még rám? – kérdezte Maggy.

– Most nincs. Ha majd vallomást tesz, szólok érted.

Francis a pléddel takart díványon feküdt Arca sápadt volt, nyugtalanul futkosó szeme rémülten tekintett Konradra.

– Remélem, Miss Phielding közölte, hogy beszélni szeretnék magával. – Paul Konrad vagyok, a kerületi ügyészség különnyomozója. Hogy érzi magát, Miss Kollemann?

– Köszönöm, jól – felelt a lány gyönge hangon. – Szeretnék hazamenni.

– Erre is sor kerül hamarosan, csak előbb szeretnék néhány kérdésre választ kapni. – Az asztalhoz ment és leült – Nem szeretném föltartani…

– Nem kívánok aludni. És szeretnék hazamenni.

– Miss Kolleman. ön este hét óra tájban mehetett Miss Arnóhoz. Beszélgetés közben nem utalt rá, hogy várna valakit?

– Nem tudok semmit – felelt a lány. – És kérem engedjenek szabadon. Haza akarok menni.

– Attól tartok, hogy reggelig még nálunk kell maradnia, mert az egyik bandität nem sikerült elfogni, s amíg nem lesz a kezünkben, addig önt nem engedhetjük el.

– De hiszen az nem bánt engem, – kiáltotta Francis. – Megmondta, hogy nem bánt, és én hiszek neki. És ez nem is ok arra, hogy fogvatartsanak. Semmi kedvem tovább itt maradni!

Konrad észrevette, hogy a lány elsápad, lecsukódik a szeme. Épp annyi ideje volt csak, hogy felugorjon és elkapja a földre zuhanó lányt.

HATODIK FEJEZET

I.

TENGERÉSZEK ÉS dokkmunkások látogatták Sam szalonját, mely tulajdonképp egy régimódi beugró volt. Peat Weiner úgy ült, hogy szemmel tarthassa a forgatóajtót, előtte skót whisky, meg egy cigaretta- véggel teletömött hamutartó. Épp arra gondolt, hogy Mout megölték. Francis eltűnt valahová, így hát neki sincs sok ideje hátra, mindössze pár óra az élete. Abban a pillanatban végeznek vele, mihelyt az utcára lép. Túlságosan is jól ismeri a banditaetikettet ahhoz, hogy efelől meg legyen győződve: páncélautó menne el mellette, s golyózáporban halna meg.

Valaki megállt az asztalánál, s jobb keze önkéntelenül is pisztolyáért nyúlt. Fölpillantott.

Piros blúzos, fehér szoknyás, magasra tupírozott, szalmaszőke hajú lány mosolygott rá.

– Pompás kis helyem van, mindjárt itt a sarkon – közölte, aztán apró fogát villogtatva megint elmosolyodott, ám Peat kegyetlenséget, ridegséget látott a szemében. Számító kis nőcske volt.

„Mégis csak el kell menni vele – gondolta a férfi – Ha hozzájuk érünk, bezárom az ajtót, ráfogom a pisztolyt és kihúzom valahogy sötétedésig”.

– Jól van – mondta, és a pulthoz ment, hogy fizessen.

A bárpincér hosszasan, kitartóan szemlélte Peatet: volt ebben a nézésben valami. amitől a férfi megrettent. A nővel a karján vonult végig a hosszú bárhelyiségen.

– Mintha nyugtalan lennél – jegyezte meg a nő.

Peat szót sem szólt erre, de amikor kiértek a szikrázó napsütésre, hirtelen mezítelennek és védtelennek érezte magát a forgalmas tengerparton.

Engedelmesen ment a nő után fölfelé a lépcsőkön a homályos lépcsőházban. Mikor kinyitották az ajtót, hatalmasat sóhajtott. Sikerült!

– Itthon vagyunk – szólt a nő és lenyomta a kilincset, de legott a homlokára csapott. – Az ördögbe is! Hát nem elment megint az az ostoba házmester és magával vitte a kulcsomat is! Mindig így tesz. De, kedves, azért várj, amíg tartalékkulcsot szerzek. Ott van a postaládámban.

Peat zsebkendőjével megtörölte az arcát, aztán cigarettát vett elő, rágyújtott. a gyufát eldobta, s a lépcsőkorlátra támaszkodva lenézett a két emelet magasból.

A lány épp akkor ért le, s fölnézett. Pillantásuk találkozott, s Peat rémületet látott a nő tekintetében. És ekkor önkéntelenül is megérezte, hogy kelepcébe került.

Zakója belső zsebébe nyúlt, amikor váratlanul megcsikordult mögötte az ajtó zárja, aztán lassan kinyílt a nő lakásának ajtaja. Peat habozás nélkül lőtt, a kilincsnél kissé jobbra és magasabbra, majd futásnak eredt a lépcsőn lefelé. Fogalma sem volt, merre induljon. Így vaktában végigrohant egy kis folyosón, mely a kijárathoz vezetett A lány rémülten lapult a falhoz, de Peat is visszahőkölt, mert az üvegajtón át két alak homályos képét pillantotta meg: fenyegető lassúsággal indultak fölfelé a lépcsőn.

Peat nyomban fölismerte őket: Götz és Conforti volt. Maurer két legkiválóbb bérgyilkosa. Szíve összeszorult, aztán Peat az ellenkező irányba kezdett rohanni végig a folyosón, a kapualjtól jobbra. A lány el akart rejtőzni, de a férfi megelőzte, magához vonta, háttal magúhoz szorította

úgy, hogy a nő most fedte őt s így folytatta tovább a rohanást.

– Ha megszólalsz, megöllek – sziszegte a nő fülébe.

– Engedj! – tiltakozott a lány lihegve, hosszú körmével a férfi kezébe karmolt. Az viszont pisztolya agyával a nő vállára csapott.

– Van itt valahol kijárat?

– Van.

Ebben a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó. és Götz beviharzott a kapualjba.

– Ne lőj! – sikította a lány.

Peat pedig tovább vonszolta magával a nőt, közben kezével kutatni kezdett a háta mögött. Végül meglelte a kilincset, kinyitotta, s a lányt magára hagyva keresztülvágott a csöppnyi udvaron, átvetette magát a deszkapalánkon, s lehuppant a földre.

A félelemtől eszelősen integetni kezdett egy épp arra haladó taxinak.

– A parkba! – vágta be a kocsiajtót, mikor kimerülten az ülésre roskadt.

Hanem ebben a percben hátulról két erős kéz karolta át. Peat rémületében fölordított és hátranézett: két megtermett rendőr tartotta erősen.

– Nyugalom – intette le egyikük. – Te is nagyon kellesz nekünk.

Szeme sarkából Peat hirtelen meglátta a hatalmas fekete kocsit, mely épp egyenesen feléjük tartott.

– Fedezékbe! – üvöltött, aztán kitépte magát a rendőrök kezéből és a kocsi aljába bújt. Épp akkor, amikor a fekete kocsi melléjük ért. Az utcai zajból géppuska vad kattogását hallotta, s a taxi beleremegett a golyózáporba. Egy lövedék

eltalálta az egyik rendőr arcát, a másik Peatre vetette magát.

A fekete autó addigra már el is tűnt a fordulóban. Az egyik fogdmeg fajta rendőr hitetlenül kelt föl Peatről, bizonytalanul lábra állt és kezdte Peatet kituszkolni a kocsiból.

– Élénken, te! – kiáltott rá és arra kényszerítette, hogy keresztülszaladjon a járdán egyenest az egyik áruház bejáratához, ahol aztán megállította és pisztollyal a kezében két tükörablak közé préselte Peatet.

– Vezess be, hülye! Vagy talán azt hiszed, hogy az üveg megvéd a golyóktól? – ordított rá Peat.

– Fogd be a pofád! – kiáltott vissza a rendőr.

– Nem lesz itt semmiféle golyó!

Ám a fekete kocsi újra megjelent és az emberek rémülten menekültek az áruházba, hogy védelmet keressenek. A rendőr bátor fickó lehetett, mert pisztolyából lőni kezdte a kocsit, amikor az közel ért, hanem a jól álcázott géppuska tüze megsemmisítő volt. A sorozat eltalálta a rendőrt s egészen hátradobta, épp Peatre.

Az autó fékezett és megállt. Götz és Conforti szállt ki belőle és az áruházba vetette magát Jól tudták, hogy Peat ott lapul valahol a halott rendőr és az üveg törmelék alatt. Conforti géppisztolyt tartott, Götz mindegyik kezében egy-egy pisztoly volt. Conforti már az első lépéseknél végigpásztázta sorozataival a bejáratot. Peat magára húzta a rendőrt, belekapaszkodott derékszíjába és behunyta a szemét. Érezte, amint a halott test is beleremeg a sorozatokba, rendőrautó szirénáját hallotta.

MIKOR A HÁROM rendőrkocsi egyike sikoltva fékezett, Götz fölemelte pisztolyait, hogy belelőjön, de egy másik autó gázt

adott és gyorsvonatként rohant neki, úgyhogy fölvágta a magasba. Götz liszteszsákként zuhant a járdára.

Conforti körül sem nézett, úgy rohant az áruház bejáratához, s amikor a halott rendőr alatt megpillantotta Peatet, gonoszul és ünnepélyesen elvigyorodott.

Ráfogta géppisztolyát.

De elhúzni az elsütő billentyűt már nem volt ideje, mert valaki hátulról belelőtt. Conforti a magasba csapta a fegyvert, tett néhány bizonytalan, részeg lépést, majd arccal a földre zuhant.

Peatet pedig már rendőrök fogták közre.

II.

– JENNY, MOST BUTCHER Woodba megyek. Vigyázni kell a koronatanúkra – szólt feleségéhez Konrad. – Jól jegyezd meg: rajtad kívül senki nem tudhatja, hová mentem.

– És kik ezek a drágalátos tanúk, akikről neked ennyire gondoskodni kell? – kérdezte élesen Jenny a toalettasztalnál ülve. – Fogadni mernék, hogy nők.

– Nem fontos kicsodák – morogta Konrad és szaporán csomagolni kezdett.

– Tessék, itt van pénz. Csütörtökig elég lesz.

„Alighanem veszélyes lenne idehívni Luis Segealt, túl sok az érdeklődő szomszédom. inkább majd én megyek hozzá” – döntött Jenny, miközben a száját festette.

– Ideje indulnom – zárta le a bőröndöt Konrad. – Miért ne hívhatnád meg pár napra Bettyt? Nem nagyon ürülök, hogy teljesen magadra hagylak.

– Akkor, ha Betty idejönne. nyugodtabban szorongathatnád annak a nőnek a kezét ott, Butcher Woodban, igaz?

Konrad majdhogynem undorral nézett a feleségére.

– Minden jót, Jenny.

– Szevasz, – köszönt vissza a nő és a tükör felé fordult, s addig meg sem moccant, amíg a bejárati ajtó csukódását nem hallotta. Akkor a telefonhoz ment ég a Paradise-clubot tárcsázta.

– Mister Segealt kérem.

III.

LUIS SEGEAL GONDTERHELT és dühös arccal ment végig az irodájába vezető folyosón. Már napok óta rettegéssel várta, mikor közli vele McKen, hogy kiadták ellene az elfogató parancsot. A rendőrtiszt nem jelentkezett, s ez csak idegesebbé tette Segealt úgy, hogy egészen kijött a sodrából. Ráadásul az is csak bőszítette, hogy Gollowich minden intézkedéséből kihagyja.

Mikor benyitott saját irodájába, Gollowich ült az asztalánál.

– Mit csinálsz itt? – vonta felelősségre.

– Várok – felelt higgadtan Gollowich.

Az elmúlt napok eseményei őt is megviselték: arca megnyúlt, szeme alá sötét tasakok dudorodtak. Gollowich jól tudta, milyen veszély fenyegeti a szervezetet és tapasztalt esze most egyre azon járt, hogyan találna valami törvényes és elfogadható kiutat. Csakhogy ilyen nem létezett. Az egyetlen lehetősége az volt, hogy elhallgattassa a lányt, és

Weinert is, akiknek vallomása nyomán összeomolhat jövendő birodalma. Úgy döntött, hogy el kell hallgattatni őket, mégpedig mindörökre. Végül legyőzve önmagát is. jelentette a szindikátusnak, hogy nem képes megbirkózni egyedül a helyzettel, és ezért segítséget kér.

– Vársz? – ordított rá Segeal, és egy fotelba ült. – Mit vársz?

Gollowich az órájára nézett.

– Ferrarit várom. Minden percben itt lehet.

– Ferrarit? Kicsoda ez a Ferrari?

– Vito Ferrari – csak ennyit mondott Gollowich.

Segealben elhűlt a vér. Hatalmas mancsa oly erővel szorította a fotel karfáját, hogy kezefeje egészen belefehéredett.

– Mit akarsz? Miért kell neki jönnie?

Gollovich átható pillantással mérte végig Segealt. Apró fekete szeme úgy villogott, mint üvegdarab a fényben.

– Kértem, hogy jöjjön.

Segeal lassan fölkelt.

– Megőrültél? És éppen te kérted Ferrarit, hogy hozzánk utazzék? Miért?

– Szerinted van még valaki, aki el tudná intézni ezt a zavaros ügyet? – kérdezte emelt hangon Gollowich. – Ha ezek ketten vallani fognak a bíróságon, mindkettőnknek befellegzett. Éppen ezért rá kell őket bírni, hogy hallgassanak. Te már megpróbáltad elnémítani őket. Én is megkíséreltem. Mindketten kudarcot vallottunk. Nos ezután kértem n szindikátust, hogy küldje Ferrarit.

– Mit szól ehhez Maurer? – kérdezte Segeal, és megnyalta kiszáradt ajkát.

– Nagyon jól tudod, ki nem állja, ha a szindikátus embere felségterületére lép.

– Csakhogy Maurer nincs itt. Talán ha nem megy el, akkor nem lenne szükség Ferrarira sem. Nekem viszont kötelességem megvédeni a szervezetet, s ezt csakis egyetlen ember tudja nekem biztosítani: Ferrari!

Vito Ferrari nevének hallatán Segeal úgy megrémült, ahogyan a középkorban az eretnek, aki előtt az inkvizítort emlegették.

Ferrari volt a szindikátus hóhéra.

A váratlan kopogásra Segeal összerezzent.

– Tessék – szólt Gollowich.

Dutch jelent meg az ajtóban.

– Egy alak keresi önt – jelentette.

– Jól van, engedje be.

Dutch nehézkesen végigment a szobán és kinyitotta a másik ajtót.

– Jöjjön be – szólt ki valakinek.

Bár Segeal bűnöző pályafutása alatt gyakorta hallotta Ferrari nevét, még egyszer sem találkozott vele személyesen, sőt fényképen sem látta. Ferrarit kegyetlen, hatalmas erejű mindig is tagbaszakadt, embernek képzelte el, hiszen Segeal szerint csakis ilyen lehet az, akinek olyan rémületes híre van. Így Luist komoly megrázkódtatás érte, amikor Ferrari kényelmesen belépett a szobába.

Ez a hivatásos gyilkos csont-bőr lénynek tűnt, s úgy lógott rajta fekete kabátja, mintha drótra akasztotta volna száradni.

Ék alakú arca fölött széles homlok húzódott, alatta szögletes áll meredt előre. Horgas és túlságosan is nagynak tűnő orra majdnem a szájába lógott. Szája: kemény vonás, ajkak nélkül. Bőre sárgásan lötyögött arcán, mélyen ülő szeme halotthoz tette hasonlatossá.

Ferrari levette fekete kalapját, az asztalra tette és leült.

– Egy férfi és egy nő, ha jól értettem – szólt; még csak nem is köszönt.

– Nagyon örülök, hogy itt üdvözölhetem és hálás vagyok, hogy Nagy Joe… – mondta szaporán Gollowich, de Ferrari félbeszakította.

– Hol vannak?

– Egy Butcher Wood-i vadászlakban. – közölte sietősen Gollowich, aki épp reggel kapott kellő értesítést erről McKentől. – Van térképem is – kihúzta az asztalfiókot, kivett belőle egy gondosan összehajtogatott térképet, s az asztalon át Ferrarinak nyújtotta, aki anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna rá, négyrét hajtva a zsebébe süllyesztette.

– Hogyan akarja, miként végezzek velük? – kérdezte.

– Belátására bízom. Csak az a fontos, hogy úgy tűnjék, mintha véletlenül haltak volna meg – adta elő kívánságát Gollowich.

– És mikor kell meghalniok? – kérdezte Ferrari.

– Nem lenne célszerűbb először arról beszéli, hogyan lehet odajutni? – kérdezte Gollowich, akit egészen kihozott a sodrából Ferrari pimaszsága. – Ha ez ilyen egyszerűen menne, nem hívtam volna magát. Éjjel-napnal őrzik őket, észrevétlenül pedig senki nem közelítheti meg a házat. – Egy egész rendőrszakasz őrzi az utakat kutyákkal és reflektorokkal. Hat különlegesen kiképzett és kiváló detektív pedig kizárólag kettejüket őrzi. Két nyomozónő pedig egy pillanatra sem mozdul el Miss Kollemann mellől, még akkor sem, amikor alszik. Ugyanígy vigyáz két, detektív Weinerre is.

– Én meg azt kérdeztem magától, mikor kell meghalniok – ismételte meg Ferrari.

Gollovich Segealre nézett.

– Minél gyorsabban, annál jobb – mondta végül élesen.

– Nagyszerű. Amint áttanulmányoztam a térképet és a környéket, nyomban közlöm önnel az időpontokat – tagolta a szavakat Ferrari angolul, de észrevehető olasz hangsúllyal. – Azt hiszem, két nap alatt megtörténik az egész.

– Azt akarja mondani, hogy két nap alatt mindkettővel végez?! – kiáltott föl Segeal. – Ez lehetetlen!

– Mind a kettő, természetesen nem fog meghalni két nap alatt, de egyikük minden bizonnyal – erősítette meg előbbi állítását Ferrari. – Két nap alatt is el lehetne tüntetni őket, ha nem lenne olyan kívánalma, hogy véletlennek tűnjön az egész. Ha két ember két nap alatt meghal, ezt túlságosan is hihetetlennek látszik…

Ahogyan Ferrarit hallgatta, Gollowich észrevette, hogy az a rettenetes nyugtalanság kezd elmúlni, amely azóta gyötri, mióta a lány és Weiner a rendőrség kezére került, és úgy érezte, ez a szörnyű kis emberke menti meg jövendő birodalmát

HETEDIK FEJEZET

I.

– GYERE CSAK, PAUL – tolta el maga elől az asztalán heverő iratokat Forrest. – Foglalj helyet – mondd, mi újság van.

– Weiner végre vallott.

– Én is úgy gondoltam, hogy beszélni fog. Meglehetősen veszélyes játék volt ez, és bizony rosszul üthetett volna ki részünkre, ha a fickó beleegyezik, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezzük. Valahogyan soha sem hittem abban, hogy elég mersze lenne újra kilépni ebbe a kegyetlen világba. És a lánnyal mi van?

– Még most is esküdözik, hogy senkit sem látott a Zsákutcában, azonban most már nem kívánkozik haza. Az a benyomásom, megértette, hogy jobb, ha a csöndes időkig megbújik nálunk.

– Később még visszatérünk rá. De mit mond Weiner

– Beismerte, hogy követte Miss Kollemant. s hogy Segeal küldte megölni a lányt. Többet azonban nem tudok kihúzni belőle.

– Más szóval pontosan annyit mondott, amennyi elegendő ahhoz, hogy letartóztasd és itt őrizd, védd a veszedelemtől, de többre nem.

– Pontosan így is van. Elmondta, hogy Segeal embere, de semmit sem tud Maurerről, s arról sem, hogy Segeal Maurernek dolgozik. Úgy vélem, jelenleg semmi értelme letartóztatni, mert nekünk Maurer kell. Ha viszont Segealt elkapjuk, ezzel magunk vágjuk el az utat magunk előtt. Mégpedig a főútvonalat.

– Viszont valahogyan össze kell hoznunk Segealt Maurerral, ha azt akarjuk, hogy hasznát lássuk Weiner vallomásának.

– Csakhogy még mindig nem tudom meggyőzni afelől, hogy nálunk biztonságban van – folytatta a beszélgetést Konrad. Szentül meg van győződve felőle, hogy a szervezet, így vagy úgy, előbb vagy utóbb eléri. Ha viszont egyszer majd sikerül ennek ellenkezőjéről biztosítanom, azt hiszem, mindent elmond majd, töviről hegyire.

– És tényleg biztonságban van itt, Paul? – kérdette nyugodtan Forrest.

– Igen, és minden óvintézkedést megtettem ezért. A vadászkastélyt, melyben elhelyeztem őket, még csak megközelíteni sem lehet. Épp ezért is választottam ezt a helyet. Csupán egyetlen út vezet a házhoz, mégpedig olyan terepen át, melyen lehetetlenség elrejtőzni. Másfelől van még egy odavezető út, egy olyan meredek sziklafal, melyre egy légy sem tudna felmászni. Minden eshetőségre azért embereket állítottam oda is, hátha valaki kötél és alpinista felszerelés segítségével mégis megkísérelne a lehetetlent.

– És Weiner ennek ellenére is úgy véli, hogy a banda keze elérheti?

– Egyelőre azt hiszi, hogy a banda minden tagja elesett már, aki beszélhetne. Amint ezt meggyőződéssé tudom mélyíteni benne, minden szükséges felvilágosítást meg fog adni nekem.

– Őszintén szólva, azért nem is ítélem el, hiszen rossz szokása, hogy elnémítja azokat az embereket, akik túlságosan sokat fecsegnek – jelentette ki Forrest komolyan. – No, és figyelembe vetted embereid gyengéit?

– Mindent megtettem, hogy a legmegbízhatóbbak kerüljenek ide. Ráadásul senki sem ad szolgáidat egymaga.

Valamennyien O'Brian őrmester parancsnoksága alatt állnak, őt pedig ön is jól ismeri. Én úgy bízom benne, mint magamban.

– Persze, O'Briant, még ismerem, s tudom, hogy elsőosztályú rendőr.

– Francis viszont továbbra is nagy rejtély számomra és kössenek fel, ha tudom, mit tegyek vele – ismerte be Konrad.

– Mire gondolsz, Paul?

– Meggyőződésem, hogy látta Maurert a villában. De miért hallgat? Hiszen így önkéntelenül is a bűnösök közé sorolja magát!

– És ő tudja ezt?

– Ügy hiszem, tudja. Elég sokszor elmondtam már neki. Hanem van itt még egy feladvány, melyet nem tudok megoldani. Talán ön mondhatna valamit.

– Mondd csak el.

– Miss Kolleman tegnap arra kért, engedélyezzem, hogy beszélhessen Weinerrel. Ezideig ennek még nem tettem eleget, – de Miss Phielding jelentette, hogy amikor Weiner tornagyakorlatokat végez az udvaron, a lány állandóan őt nézi az ablakból, ha viszont Kolleman kisasszony sétál, Weiner le nem veszi róla a szemét.

– Mi itt a gond?

– Az, hogy nem tudom, engedélyezzem-e találkozásukat, vagy sem. Miss Kolleman azt is kérdezte, nem tornászhatna-e Welnerrel együtt.

– Én megtagadnám. És neked mi a véleményed?

– Hát ez nem olyan egyszerű – vakarta a fejét Konrad – és nem is szabad elfeledkeznünk fő célunkról: nekünk el kell érni, hogy a lány minden felvilágosítást megadjon Maurer ellen, s ennek fontosságáról meg kell győznünk

Kolleman kisasszonyt. Ha engedélyezed a találkozást, esélyünk van arra, hogy a lány beszélni fog magáról, sőt esetleg Weiner is mond valamit Maurerről. Minden bizonnyal azt is meg szeretné tudni a lány, hogy miért épp Weinert bízták meg az ő meggyilkolásával. Talán még a szervezet egyik-másik titkát is megkockáztatja elmondani a lánynak, csakhogy igazolja magát. Es ez egészen váratlan eseményeket is hozhat. Egyelőre egyetlen szavamat sem hiszi a lány, mert azt gondolja, hogy nincs más célom, mint rávenni a vallomásra, a hatás kedvéért pedig mindenféle szörnyűséget eszelek ki. Ha viszont esetleg Weinertől is hasonlókat hall, talán megérti a lényegét.

– Nos, rendben van. Végülis valamit csak tennünk kell! Arra azért vigyázz, hogy állandóan szem előtt legyenek. Az őrség olyan távolságra legyen tőlük, hogy ne hallja, miről beszélnek, de állandóan szemmel tarthassa őket.

– Így lesz – bólintott Konrad. – Egyelőre nincs is más kérdésem.

– Egy dologban viszont még nem látunk világosan – mondta Forrest. – Miért nem akarja bevallani ez a lány, hogy látta Maurert, ha egyszer csakugyan látta. Ezt még ki kell deríteni, Paul.

– Azt hiszem, ennek ennek legfőbb oka, hogy retteg Maurertől.

– Kétlem, hiszen az ilyesfajta kislány csak annyit tudhat Maurerről, amennyit az újságokban olvasott. Elismerem, szerfölött pokoli képet festetek róla, ám az újságolvasó emberek általában nem igen hisznek abban, hogy ezek a gengszterek csakugyan olyan elvetemültek, mint amilyennek a lapok bemutatják őket. Inkább, úgy vélem, Paul, hogy valami más, mélyebb oka lehet hallgatásának, nem a félelem. Nem gondolod, hogy neki is lehetnek kisebb-

nagyobb vétkei, s attól tart, hogy a bíróságon Maurer védője ezekből nem feledkezik meg?

– Mesterkélt ez az érvelés – vetette ellen Konrad.

– Meglehet, de az is tény, hogy még semmit sem tudunk bizonyosan. Lehetséges, hogy megszökött hazulról vagy épp a férje keresi. Ha pedig vallomást tesz Maurer ellen, képe az újságok első oldalára kerül. Talán személyes okokból el akarja kerülni az ilyesfajta feltűnést és ezért is hallgat. Az az érzésem, hogy át kell tanulmányozni az életrajzát.

– Ezt csakugyan meg kell tennünk – ismerte el Konrad. – Jómagam most a vadásziakba megyek. A legfontosabb most a biztonságáról gondoskodni. Ide majd Van Roscht küldöm.

II.

O'BRIAN ŐRMESTER a kis ágyacskánál állt és rajongással nézte kisfiát.

– Aludnod kell, kisöreg, különben lesz kapsz, ha hazajön anyu – altatta a gyereket.

– Rendben van, apa – mondta a fiú.

O'Brian eloltotta a villanyt és a lépcsőn lement a hallba. Csöndes volt a kis házikó. A felesége az édesanyját moziba vitte és csak egy óra múlva jönnek vissza. „Most mitévő legyek? Elmosogassak vagy a box-meccset nézzem a tévében?" – tépelődött az őrmester, ám rövid lelkitusa után az ökölvívás győzött.

Átment a vendégszobába és megmeredt

Ez ideig acélidegzetű embernek ismerte magát, s bármennyire is bátor volt, most a szíve mégis a torkába

ugrott, amikor a fotelben megpillantott egy apró emberkét, aki sötét ruhát viselt

Először azt hitte, gyerek, de amikor alaposabban szemügyre vette cipőjét, amely a földre sem ért le, és a sovány lábszárat meg a csontos bokát is látta, úgy vélte, hogy ez csakis felnőtté lehet, gyermeké sehogy sem.

– Mi a fene? – dörmögte, de nyomban le is nyelte a szót, amikor észrevette, hogy egy automata pisztoly szegeződik neki.

– Üdvözlöm őrmester – szólalt meg egy rekedtes hang. – Sajnálom, hogy megijesztettem. Kérem, ne tegyen semmi meggondolatlant. Ilyen távolságból nem szoktam célt téveszteni.

O'BRIAN MÉG NEW YORKBAN szolgált a rendőrségnél, amikor egy ízben volt már alkalma találkozni Ferrarival, s ezt a találkozást egész életére megemlegette. Néha még álmában is felrémlett az az apró emberke.

– Látom, emlékszik rám, őrmester – mondta Ferrari.

– Mit csinál itt? – kérdezte a rendőr, de meg sem moccant. Nagyon jól tudta, milyen veszélyes ember Ferrari és első gondolata az volt, azért jött, hogy megölje.

– Üljön le, őrmester. Beszédem van magával – mutatott a szemközti székre Ferrari.

– Mit keres itt, Pacific Cityben? – kérdezte megint O'Brian. Vigyázott, nehogy hangjából kiérződjék félelme.

– Igaz, ez most szokásos tevékenységemen kívül esik, de azért dolgom van – Weinerért jöttem – közölte szinte kedvesen Ferrari.

Sajnos, fölöslegesen jött. Weiner megközelíthetetlen – jelentette ki az őrmester.

– Elérhetetlen emberek pedig nincsenek – szögezte le Ferrari. – Ezt csak a gyermeteg lelkek hiszik. Inkább azt mondja el, hogyan férhetek hozzá.

– Milyen alapon gondolja, hogy ezt magának el akarom árulni? – kérdezte meglehetősen bizonytalanul O'Brian.

– Milyen alapon véli, hogy ezt maga nekem nem fogja elmondani? – kérdezett vissza Ferrari.

Az őrmester Ferrarira meredt, miközben érezte, hogyan változik meg saját arca. Hatalmas keze ökölbe szorult.

– Hogy van a kisfia, kedves őrmester? – kérdezte családias hangon Ferrari. – Láttam ma reggel. Pompás lurkó.

O'Brian nem felelt. Érezte, hogy egérfogóba került, s nagyon jól tudta, hová akar kilyukadni ezzel Ferrari.

– Szóval beszélünk Weinerről vagy sem? – kérdezte Ferrari hosszas hallgatás után. – Mikor fürdik este Weiner?

– Kilenc órakor. De honnan tudja, hogy esténként fürödni szokott?

– Klienseim életét mindig tanulmányozom. És az ilyen apróságok, mint most ez az esti fürdés is. megkönnyítik a munkámat. Egyedül fürdik, vagy őr is áll mellette?

– Egyedül – felelt a rendőr némi habozás után.

– Kérem, írja le a fürdőszobát.

– Épp olyan, mint bármelyik másik. A második emeleten van. Egy kis, de rácsos ablaka is van. Meg zuhany, szekrény, kád, vécé.

– A zuhanyt a függöny takarja el?

– Igen.

– És mielőtt Weiner megfürödne, átvizsgálják a szobát?

– Természetesen.

– És ki kutatja át?

– Az éjszakai ügyeletes.

– És maga mikor lesz éjszakás?

– Holnap.

– Nos, hát, amikor a vizsgálat következik, alaposan nézzen át mindent. De a zuhanyhoz óvatosan nézzen be. Mert ott leszek én is.

O’Brian zsebkendőjével a homlokát törölhette.

– Nem tudja, mit beszél. Hiszen nem tud bejutni a fürdőszobába. Nem hiszem, hogy eljuthat oda! Olyan alaposan figyelik az utat, hogy egy macska sem tud észrevétlen bejutni rajta.

– Nem is az úton akarok menni, hanem a sziklán – vetette ellen Ferrari.

– Hazudik! Ott senki sem tud végigmászni kötél és hegymászó felszerelés nélkül.

– Maga elfelejti, hogy valamelyes alpinista gyakorlatom Is van.

És ekkor O'Brian visszaemlékezett, hogy Ferrari szülei cirkuszi akrobaták voltak, s a fiú is fellépésekre készült. Sok-sok éve a fiú csakugyan be is mutatta szerfölött nehéz és veszélyes gyakorlatát „légy-ember” címen.

– Ott leszek, őrmester, ebbe ne kételkedjék – erősítette meg előbbi szavait Ferrari. – Számíthatok magára?

O’Brian gyámoltalanul nézte ezt a rettenetes embert s nem volt kétsége felőle, hogy az kész akár a fiát, akár Weinert megölni, só, a rendőr ez ellen semmit sem tehet. Így hát választania kellett a fia és Weiner élete között.

– Igen. Számíthat rám – a hangja határozott volt.

III.

AZ KÉTSÉGTELEN, HOGY Weiner szerelmes lett Francisbe. A szerelem olyan volt, melyet előbb soha nem érzett és most elemi erővel tört rá. Viszont azt is tudta, hogy szerelme soha nem hozhat gyümölcsöt. Maurer végtelen hatalmában soha, egy pillanatig sem kételkedett. Már nyolcadik napja biztonságban volt és Peat ezt valóságos csodának vette.

Szinte elkábult, amikor Konrad közölte vele, beszélhet Miss Francissel.

– Azt hiszem, úgy véli a kisasszony, hogy maga mentette meg az életét – mondta Konrad, amikor belépett Peat jókora hálóhelyiségébe. – Beszélni szeretne magával.

Még aznap találkozhattak is a kertben, s Francis módfölött kedves és jó volt Peathez. Épp oly gyámoltalanul és határozatlanul kezdtek beszélgetni, mint minden fiatal szerelmes.

Nem volt könnyű dolguk. Nagyon is érezték az őrség éberségét, mely lankadatlanul figyelte Peat minden mozdulatát.

– El kell mondanom magának valamit – kezdte Peat. – Az a fickó, aki ellen Konrad meg akarja szerezni a maga vallomását, nem más, mint Maurer. Csak arra kérem, ne feledje: mindaz, amit most mondok magának, igaz, és ne hallgasson se Konradra, se a többi rendőrre, ők semmit sem tudnak, csak azt hiszik magukról, hogy tudnak mindent. Azt gondolják, hogy maga látta Maurert. Én ugyan nem tudom, látta-e csakugyan avagy sem. Ám itt csak annak van jelentősége: semmi szín alatt se ismerje be, hogy látta. Csak ebben az esetben van esélye az életben maradásra. Ne feledje: ha engedi, hogy Konrad rávegye a vallomásra – ha

egyáltalán tud valamit –, nincs olyan erő a földön, amely megmenthetné magát.

– Rémlátomásai, azt hiszem, túlságosan is messzire ragadják magát – vetette ellen Francis. – Mister Konrad ismertette velem, milyen biztonsági intézkedéseket foganatosítottak. Biztos lehet benne, hogy senki sem közelítheti meg az épületet.

– Maurer úgy keresztüljut ezen a védelmen, mint izzó kés a vajon! – csapott a térdére dühösen Peat. – Nem akartam ezt mondani előbb, de azért jó, ha tisztában van azzal, kivel kell számolnia. Amikor én figyelmeztettem magát, ezzel megsértettem Maurer parancsát és ő nem is engedi, hogy sokáig éljek, mert ha ezt engedné, akkor sokan megtagadnák a parancsot És azért mondtam valamit Konradnak, hogy időt nyerjek, és itt vigyázzanak rám. Viszont Maurer hamarosan elér, ebben biztos lehet.

– Francist enyhe rosszullét kerülgette. Bár Peat nagyon nyugodtan beszélt, szemében rettenet ült, s ebből a lány megértette, hogy tényleg igazat beszél.

– És kérem, hogy emlékezzék vissza arra, amit most mondtam, ha meghalok – folytatta Peat.

Ekkor jelent meg Konrad, Peat fölkelt és a ház felé indult. Nyomában három őrzője. A lány ülve maradt, hosszasan nézett a férfi után. Francis arca sápadt volt, szeméből riadalom sütött.

– Mi történt magával, Miss Kolleman? – szólította meg a rendőrtiszt.

– Peat nem hiszi, hogy itt biztonságban van.

– Tudom – ült le a lány mellé Konrad és rágyújtott. – Ideges típus. Akkor azonban megtudja, milyen nyugalomban van itt, ha majd két-három hetet itt tölt. Most viszont még túlságosan is erősen hiszi, hogy Maurer

mindenható. De ne nyugtalankodjék miatta, minden rendben lesz vele is.

Francis hálásan nézett Konradra^ kinek nyugodt hangja végül is meggyőzte.

– És velem sem történik semmi?

Konrad elmosolyodott.

– Természetesen így van, magával más a gondom. Gyanítom, hogy maga látta Maurert a Zsák utcában. Most magunk vagyunk, senki nem hallja, amit beszélünk. Nincs tanú. Vagy talán nem bízik bennem? Feledje el, hogy rendőrtiszt vagyok, és beszélgessünk barátokként.

– Nincs mondanivalóm. És ha nincs ellene kifogása, bemennék a házba. Itt a napon túl meleg van.

IV.

MIKOR A LÁMPAFÉNYBEN előtűnt a hatalmas kapu, Konrad fékezett. A kaput öt géppisztolyos rendőr őrizte. Egyikük a kocsihoz ment.

– Minden rendben? – kérdezte Konrad.

– Igen, uram. Nincs jelenteni valónk.

– Mindjárt itt a vihar, tehát kettőzötten figyeljetek. És ha balták potyognak az égből, két embernek kell itt állnia akkor is. A többiek az épületben tartózkodhatnak.

– Igen, uram.

A másik őr mellett hagyta kocsiját, s Maggyvel a sziklacsúcsra vezető meredek ösvényre lépett. A magasban egymástól pontosan száz yard távolságra őrbódék álltak. Az őrök a sziklára is vigyáztak, s amikor Konradot kivették a szürkületből, egyikük odament hozzá.

– Most nagyon ébereknek kell lenniök. Ezek ilyen éjszakán tudják megközelíteni a házat, ha egyáltalán van ilyen elképzelésük.

– Itt ugyan nem jutnak át. Hihet nekem, van némi hegymászó tapasztalatom. Ilyen meredek sziklára senki sem tud feljutni – biztosította Konradot a rendőr.

– Mindegy, de töröljék meg a szemüket, és alaposan nyissák ki.

Az égre tekintett, ahol hatalmas fekete felhők torlódtak egymásra. Mikor Konrad Maggyvel a házba indult, kocsiját a garázsban hagyva, messziről mennydörgés hallatszott, és esni kezdett.

A tornácon egy elmosódott alakot láttak.

– Te vagy az. Tom? – kérdezte Konrad.

– Én – felelt röviden O'Brian.

– Azt hiszem, be kell mennem. Miss Kolleman már visszavonult. Jó éjt, Paul – búcsúzott Meggy.

Konrad O'Briannal szemben egy fotelbe ült.

– Pfhüüü, micsoda hőség van! Olyan nyomott a levegő.

– Vihar lesz – az őrmester hangjában valamiféle, alig észlelhető bánat remegett. Konrad fölfigyelt rá.

– Egy órán belül el is kezdődik. Most mennyi idő van. Tom

– Háromnegyed tíz.

VÉGIGMENTEK A lámpafényes folyosón, ahol a lépcső felé fordulva ült egy rendőr. O'Brian kinyitotta Peat szobájának ajtaját.

Peat fürdőköpenyben és törölközővel a nyakában nézett ki az ablakon. Két rendőr kártyázott az asztalnál, kissé távolabb az ablaktól, egy harmadik géppisztollyal a térdén közömbösen figyelte Peat minden mozdulatát. Az

ajtónyikordulásra a kártyázók egy pillanatra megdermedtek, majd villámgyorsan farzsebükbe rejtették a lapokat, Peat pedig az ajtóra nézett.

– Oké, pihenj, folytasd tovább – vezényelt nekik Konrad amikor belépett Elégedettséggel töltötte el gyors mozdulatuk. – Nos, milyen az éjszaka?

– Rosszabb soha ne legyen – felelt a géppisztolyos.

Konrad észrevette, hogy Peat az Ő válla fölött merőn nézi O'Briant, s ezért Konrad is nyomban az őrmesterre nézett, s elhűlt, amikor meglátta annak sápadt arcát.

– Mehetünk – közölte O'Brian, mintha a fogán át szűrte volna a szót. Aztán kiment a szobából, nyomában Peat. Konrad tétován állt egy darabig, aztán ő is utánuk indult. Az őrmester már kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, amikor utolérte őket

– Maradj itt – parancsolta Peatnek O'Brian, ő maga pedig bement. Kinyitotta a szekrény ajtaját belenézett, majd a zuhanyozó függönyéhez lépett. Szíve oly hevesen kalapált, hogy alig tudott lélegzetet venni. Testével eltakarta a függönyt Konrad elől, majd elhúzta a függönyt, és mögéje nézett.

Bár tudta, hogy megfogja látni Ferrarit, ám a gyilkos jelenléte olyan sokkot váltott ki belőle, hogy a szíve is beleremegett. Ferrari szobormereven állt, kezében az őrmester hasára irányított önműködő pisztolyt tartott. Vagy két másodpercig farkasszemet néztek egymással, aztán O'Brian a függönyt a helyére húzta.

Konrad is a fürdőszobába lépett.

– Még én is megáztatom magam, hiszen csak úgy patakzik rólam a verejték.

O'Brian hátralépett, s mintha csak véletlenül történne, eltaszította a függönytől a tisztet.

– Úgy véled, hogy egész éjszaka zuhogni fog? – kérdezte Konradot.

– Azt hiszem, igen – morogta Konrad, és lassan kiment a fürdőszobából a folyosóra.

– Rendben minden, Peat, mehetsz.

Weiner a szobába lépett és becsukta maga mögött az ajtót.

– Megnézhetnéd, hogy vannak a lányok. Bizonyára félnek a vihartól – ajánlotta az őrmester Konradnak.

– Ott van Maggy – felelte a tiszt és rágyújtott. Nem vette észre O'Brian halottsápadt, foltos arcát. – Majd kicsit később elnézek arrafelé.

Ebben a pillanatban mennydörgés szakadt a házra, s vele együtt Peat üvöltését is hallotta Konrad az ajtó mögül.

– Mi volt ez?

– Mennykő – felelt O'Brian.

– Úgy rémlett, mintha kiáltást is hallottam volna.

Egy ideig a vihar dühöngését hallgatták, majd Konrad megkérdezte:

– Hogy van a kisfiad?

– Minden rendben – törölte meg zsebkendőjével a homlokát O'Brian.

– Szerettem volna, ha ez a lány beszélni kezd – mondta Konrad, mikor a dörgés messzebb gördült. – Tökéletesen meg vagyok győződve felőle, hogy látta Maurert.

– Úgy érzem ezúttal beszélni fog – jelentette ki az őrmester, aki hirtelen megremegett, amikor újra hallotta a víz csobogását.

– Tudod, nagyon furcsa ez a Weiner. Mintha megbolondította volna az az anyajegy. És különben is, nem találok benne semmi bűnöző vonást. Egészen elüt a banda

többi emberétől… – Hanem kijöhetne már. Húsz perce lubickol.

– Nemigen szokott sietni.

Konrad azonban bekopogott.

– Fejezd be. Weiner.

O'Brian látta, hogy Konrad lenyomja a kilincset.

– Bezárta Tom, mond már, miért van ezen az ajtón zár?

– A fene tudja – dörmögte az őrmester.

Konrad megint bekopogtatott.

– Készen van már. Weiner?

Konrad megint kopogott, aztán, mivel senki sem felelt, lábával nagyot rúgott az ajtóba, mely ugyan megnyikordult, de nem engedett.

– Vigyázz csak! – állt elő O'Brian. Gondolta, Ferrari már eltűnhetett.

Vállával nekifutott az ajtónak, mely fölszakadt és az őrmester beröpült a szobába. Konrad a nyomában.

Peat széttárt karokkal feküdt a kövön, a kis fürdőszoba párával volt tele, a víz pirosasnak tűnt.

Az őrmester hajánál fogva fölemelte Peat fejét a vízből.

– Ennek elment az esze, hogy ilyen forró vizet eresztett magára – morogta. – Konrad, ez az ember halott.

– Fogd meg gyorsan – kiáltotta Konrad. – Engedd, én majd a lábát fogom. Ki kell vinni innen.

Kihúzták a hullát és a folyosón arccal a padlóra tették.

– Attól tartok, tényleg nem él. Nos, Wilson, próbáld meg – szólt az egyik rendőrre, aki azonnal ütemesen nyomni kezdte Weiner hátát, maid mesterséges légzést végzett vele. Konrad közben bement a fürdőszobába, alaposan körülnézett O'Brian az ajtóból kísérte mozdulatait.

– Véres a csap. Alighanem úgy lehetett, hogy megcsúszott, fejét beleverte a csapba, aztán a vízbe fulladt.

– Igeeen – nyújtotta a szót az őrmester. – Túlságosan forró volt a víz.

Konrad fölegyenesedett és az ablakot nézte. Kutató, kitartó tekintete, arckifejezése láttán O'Brian megremegett.

– Mit nézel? – kérdezte.

– Talán valaki mégis csak bejutott hozzá – gondolkozott hangosan Konrad. – Másfelől azonban, ha valaki megkísérelte volna a behatolást, Weinernek elegendő ideje lett volna arra, hogy kiáltson.

– Ilyen apró ablakon senki sem juthatott be – bizonygatta az őrmester.

– Azt hiszem, igazad van – bólintott Konrad és megint kiment a folyosóra

– Van valami életjel? – kérdezte a rendőrt. De az csak csóválta a fejét.

– Uram, ez halott.

Egy másik rendőr már lepedőt hozott és Peatre terítette.

– Ez a mi formánk – kesergett Konrad. – Mindent megtettünk, hogy megvédjük Maurertől és akkor véletlenül meghal…

Hirtelen megfordult, s Francis rémült pillantását látta maga előtt: a lány Weinert nézte.

– Meghalt? – kérdezte Konradtól.

– Igen, meghalt. Kérem, menjen vissza a szobájába.

– Hogy történhetett?

– A fürdőszobában elveszítette az eszméletét. Túlságosan forró volt a víz.

– Szóval elveszítette az eszméletét a fürdőszobában. És maga most arról akar engem meggyőzni, hogy ez véletlen halál volt? – kérdezte egyre emelkedő hangon a lány.

– Úgy van. Szerencsétlenség, baleset volt, semmi más.

– Nem! – sikította. – Ez az ember végzett vele! Peat megmondta, hogy megteszi és meg is tette! Peat tudta, hogy már nem sokáig él…

– Miféle emberről beszél maga? – kérdezte Konrad.

– Maurerről! Ezt csak Maurer tehette. Peat megmondta. hogy megcselekszi és meg is tette. Tessék, most itt van! Szeretnék megmondani valamit, bár Maurer biztosan megfizet érte. De engem nem érdekel már, mi történik velem, de megteszem azt a vallomást, amelyet vár tőlem – fordult Konrad felé. – Én láttam Maurert a Zsákutcában. Valóban ő ölte meg Juhn Arnót. Én láttam, hogyan ölte meg!

V.

CHARLES FORREST ÉS MCKEN kapitány kiugrott a rendőrségi gépkocsiból és felfutott a lépcsőn a vadászházba.

Konrad jött velük szemben.

Mindhárman a vendégszobába mentek, s míg McKen esőköpenyét vetette le, Konrad máris beszélni kezdett.

– A lány beszélni akar. Most aztán ott kapjuk el Maurert, ahol akarjuk. A lány csakugyan látta, hogyan ölte meg Juhnt Maurer.

McKen egy pillanatra megdermedt és elképedve nézett Konradra. „Ha ez csakugyan így van. akkor Maurernek vége” – gondolta.

– De Maurert hiába küldik villanyszékbe, aligha fog hallgatni arról a pénzről, amit nekem adott. A szervezetet, persze, védeni fogja.

– És bizonyos abban, hogy a lány nem hazudik? – kérdezte Konradot.

– Igen, biztos vagyok benne – erősítette meg Konrad. – De maga is meggyőződhet róla, ha meghallgatja a lányt.

– Rémet csinálnak maguk ketten Maurerből. – Hol van az a lány?

Mindhárman Francis szobájába mentek.

A lány halottsápadtan, karikás szemmel állt az ablaknál. Maggy Phielding vigyázott rá. Konrad jelzésére az asztalhoz ült és elővette jegyzetfüzetét.

– Kezdheti – szólt Forrest Konradnak, aki Francishez lépett.

– Tehát kilencedikén fölkereste Juhn Arnót?

– Igen.

– Miért ment hozzá?

– Munka nélkül éltem és pénzem sem volt Egyszer valamikor Miss Arno filmjében epizódszerepet játszottam. Most újabb filmszerepre készült, s azért mentem hozzá, nem lenne-e nekem is valami munkám ebben a filmjében.

– És fogadta magát?

– Igen.

– Hány órakor ment a Zsák utcába?

– Hét óra körül, egészen pontosan tíz perccel hét előtt.

– A portás egyenesen a házba küldte magát?

– Nem. Először telefonált, s azt mondták neki, hogy Miss Arno a fürdőmedencében tartózkodik.

– Sikerült találkoznia a művésznővel?

– Igen. A kaputól messzire kellett menni, s az este nagyon meleg volt Miss Arno látta, hogy melegem is van, azt ajánlotta, hogy először ússzam egy keveset. Egészen a medence széléig úszott, amikor meglátott engem, s azt mondta, az öltözőben találok magamnak fürdőruhát, s menjek utána a vízbe. Ezután távoli lövést hallottam.

– Bement az öltözőbe?

– Igen, és vetkőzni kezdtem. Ekkor Miss Arno hangját hallottam, mintha valakit nagy örömmel üdvözölt volna.

– Mit csinált ezután?

– Ekkorra már levetkőztem, így hát nem tehettem mást mint fürdőruhát kerestem magamnak. Miss Arno azt mondta, egyik szekrényben találok egyet.

– Amíg az öltözőben tartózkodott, hallott valamit?

Francis megrázkódott.

– Miss Arno kiáltását hallottam. Rettenetes volt! Magamhoz szorítottam a ruhámat és az öltöző kijáratához rohantam.

– És látott valamit?

Francis rábólintott. Arca sápadt volt, látszott rajta, hogy összpontosít.

– Mit látott?

– Miss Arno a medence szélén feküdt, s egy zömök, sötétruhás férfi hajolt föléje. Jobb kezében hatalmas kést tartott. Miss Arno erőtlenül próbálta eltaszítani magától, de míg valamit is tehetett volna, a férfi beledöfte a kést.

Konrad egy csomag fényképet vett elő a zsebéből.

– Kérem, nézze meg mindegyiket és mondja meg, köztük van-e az, aki megölte Miss Arnót.

Francis remegő kézzel vette át a csomagot. Viszonylag gyorsan megtalálta Maurer fényképét és átnyújtotta Konradnak.

– Jól van – bólintott

Konrad, s a képeket az asztalra tette. – Mi történt ezután, Miss Kolleman?

– Egy másik férfi ment hozzá és mindketten ott álltak egy darabig Miss Arnónál. Rémület fogott el, s a zuhanyozóba rejtőztem.

– Szeretném azonosítani a másik férfit is – mondta Konrad. – Kérem, nézze át újra a képeket és mondja meg, nem ismeri-e föl azt a másik férfit köztük?

Francis figyelmesen végignézte a fényképeket, Tony Parettinél egy kicsit megállt, alaposabban szemügyre vette, majd ezt is odaadta Konradnak.

– Ez az az ember.

– Mi történt ezután?

McKen nem tudta tovább türtőztetni magát. Tudta, érezte, milyen hatalmas veszélyt jelent a lány vallomása reá nézve is. Így hát kirobbant.

– Nagyszerű kitalálás! Tudják, mi a véleményem erről az egész históriáról? Az, hogy egy nagy hazugság! Nem hiszem, hogy maga látta Maurert!

– Bizonyítani tudom, amit mondok! – fordult Forresthez Francis. – Minden szavamat bizonyítani tudom!

– Hogyan, Miss Kolleman?

– Maurer zsebkendőt vett elő a szivarzsebéből, s megtörölte vele az arcát – mondta nyugodt hangon a lány. – Ám a kendővel együtt egy aranyceruzát is kirántott. A ceruza a cipőjére esett, onnan pedig az egyik zuhanyozó kabin lefolyójába gurult. Maurer el akarta kapni, de nem sikerült neki. A másik férfi sürgette, hogy menniök kell, ám Maurer nem hagyta magát. Azt mondta, hogy a ceruzán rajta van a névjegye, s ezért meg kell szereznie. Ám a másik azt mondta, hogy a lefolyóban senki sem látja meg, kivenni onnan lehetetlen. Maurer ezt ráhagyta – Francis most elfordult az ügyésztől, hogy McKenre nézzen, majd így folytatta. – Maurer cipője véres volt, s róla a ceruzára is vér kenődött. Semmi mást nem kell tenniük, mint megszerezni a ceruzát, bebizonyítani, hogy a vér rajta Miss Arno vére és akkor el fogják hinni, hogy igazat beszélek!

NYOLCADIK FEJEZET

I.

FERRARI SEGEAL IRODÁJÁBA nyitott be, aztán *az* asztalhoz ült, kényelmesen elhelyezkedett.

– Meghalt? – kérdezte erőltetett könnyedséggel Gollowich.

Ferrari úgy bámult rá, mintha nem ismerné.

– Süt a Nap? Zöld a fű? Mondja, miért fecsérli az idejét nyilvánvaló dolgokon való spekulálásra? Persze, hogy nem él már.

– És úgy véli, hogy véletlen balesetnek tartják majd?

– Mi másnak? Minden tervszerűen ment – Ferrari elégedetten rakta össze karmos mancsát és Gollowichra nézett.

– És mi van a kislánnyal? – kérdezte Segeal.

– Egy újabb véletlen baleset? – nézett Gollowichra Ferrari.

– Igaz, fontos dolog ez, de azért tudunk várni egy keveset, egy hetet, mondjuk. Mert ha mindjárt Weiner után meghalna, nem volna túlságosan meggyőző.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Segeal vette föl a kagylót. Belehallgatott egy percig, aztán a többiek elképedve láttak, hogy megnyúlt az arca. Némán Gollowichnak nyújtotta a kagylót.

– McKen. Mintha magán kívül lenne.

– Mondja, kapitány – vette át a kagylót Gollowich.

Pár percig feszülten figyelt McKen minden szavára.

– Hálásan köszönöm, kapitány. Mindenről én gondoskodom tette le a kézibeszélőt, majd Segealra nézett. – Maurer az úszómedence lefolyójába ejtette a ceruzáját Juhn Arnónál. Ha megtalálják, neve végképp összefüggésbe kerül a nő halálával. Három hekus már el is indult: Konrad, O'Brian és a fényképész. A ceruzára viszont nekem van szükségem. Indulj és cselekedj!

– Mindent elrendezek – nyugtázta a parancsot Segeal és gyorsan kiment a szobából.

Ferrari is megmoccant foteljében.

– Azt hiszem, aludni megyek – aztán megállt, ujját végighúzta csontos orrán, majd megszólalt. – És Maurer csakugyan megölte azt a nőt?

– Honnan tudjam? Mindenesetre, ez nem az én dolgom.

– Mert a szindikátusnak nem tetszenek a magán-gyilkosságok.

Gollowich nem szólt rá semmit.

– A szindikátus különben sem túlságosan elégedett Maurerral – jelentette ki Ferrari. – A szükségesnél is függetlenebbé akarja tenni magát.

Gollowich érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

– Node, semmi baj. Az ilyesmiről lehet gondoskodni – folytatta zavartalanul Ferrari. – Egyebekben Segeal meg tud birkózni az ilyen feladatokkal?

– Tökéletesen eleget tud lenni a megbízásnak. Weineren ugyan elcsúszott, de egyébként semmi kifogásunk nem volt soha ellene – állította Gollowich.

Ferrari erre csak bólintott és a bárba ment. Kívánta az italt. Igaz, ritkán ivott, de ezúttal úgy érezte, hogy egy kis whiskyt megengedhet magának.

DOLORES ÉS Ő – bár más- más ajtón, de – egyszerre lépett a bárba. Ferrari ezt észrevette, egy pillanatra megállt, mélyen ülő szemével végigmérte a nő ruganyos alakját, majd odament hozzá.

– Mit iszik? – kérdezte; alig érte föl a bárpultot – És kérem, engedje, hogy magával maradjak. Egy ilyen pompás nőt soha nem szabad magára hagyni.

– Martinit kérek – mondta a nő és rá sem nézett – Maga itt újonc a szakmában, igaz?

– Vito Ferrari vagyok.

Dolores egy pillanatra elsápadt, de aztán elmosolyodott: elégedett volt magával, hogy kitalálta, kivel került össze.

– Talán hallott rólam?

– Igen, hallottam már – felelt a nő.

A gyilkos megkopogtatta a pultot, s a pincér rémülten rohant oda, amikor megpillantotta Ferrarit, aki aztán a pultra könyökölt, szinte fölmászott rá, hogy elérje a poharat, ivott, majd a helyére ült, cigarettatárcát vett elő és megkínálta a nőt. Dolores utána is nyúlt, ám keze megállt egy pillanatra, amikor a tárcára nézett. Életében még ilyen gyönyörűt nem látott.

Tiszta aranyból készült a tárca, a teteje egyetlen csillogó-villogó brilliáns. A kövek oly közel állottak egymáshoz, hogy összefüggő, fehér lángú mozaikot adtak.

– Tetszik? – kérdezte Ferrari és a nő arcát figyelte.

– Azt hiszem, ez a legszebb darab, amit életemben valaha is láttam.

– Van egy brilliáns nyakékem is, mely ugyancsak elnyerné a tetszését. Meg is kell néznie. Mondja, barátságban van maga Gollowich-csal?

Dolores megrémült a váratlan kérdéstől és megmeredve bámult Ferrarire.

– Gollowich Jack barátja – felelt hűvösen. – Jack barátai pedig az én barátaim Is.

– Hát ez nagyon jó – hajolt előre Ferrari, s koponyaforma arcát egészen közel nyomta Doloreséhoz. – De azért nem kell rá túlságosan alapozni.

– Senkire sem számítok – felelt élesen a nő.

Erre Ferrari elmosolyodott.

– Ugyanis Gollowich arra számít, hogy ő lesz a szervezet főnöke, ha valami történne a maga férjével. Persze, én semmi okát nem látom ennek, ám előre semmit sem lehet biztosan tudni. Gollowich csalódni fog. Kitűnő jogász, de csapnivaló vezér, valójában pedig leáldozóban van a napja.

Dolores figyelmesen nézett Ferrarira, aki alighanem kitalálhatta, hogy a nő vészkijáratot keres magának.

Viszont a bérgyilkos közlése olyan fontos volt, hogy Dolores még félni is elfelejtett.

– Nekem kellene valaki, akiről pihenésem idején gondoskodhatom – folytatta Ferrari. – Már körülnéztem. Ebben a városban sok szemrevaló nő van, de nekem a legragyogóbb kell, így hát nem sietem el a dolgot, tudok várni. Szóval, érdekli a brilliáns nyakékem? – kelt föl székéről Ferrari. – Talán szívesen fölpróbálná…

– Nem vagyok csecsemő – felelt a nő és átható tekintettel nézett Ferrarira.

– Nem fog csalódni. Hol van a szobája? Viszont óvatosnak kell lennem. Pár perc múlva majd én is megyek.

II.

KONRAD KINYITOTTA AZ öltöző ajtaját és a sötétben ujjával a villanykapcsolót kereste. Mögötte, hallotta O'Brian mély szuszogását.

– Hol a nyavalyában van ez a kapcsoló? – fakadt ki Konrad. Az őrmester elemlámpát gyújtott

– Kissé odább, tőled balra.

Végre fény gyúlt és Konrad végigment a pazarul berendezett szobán. Szemben a kabinok, mindegyikben zuhany, öltöző és egy fotel volt. Arra gondolt, hogy épp az egyikből figyelte Miss Kolleman, ahogyan Maurer Juhn Arno vérét törölgeti a kezéről. Bejött Mellory is, a rendőrségi fotós, és elővette gépét. Aztán kérdően nézett O'Brian re, aki viszont a padlót vizsgálta.

– Itt kell lenni, Paul – mutatott O'Brian egy sárgaréz rácsra, mely mintegy hat négyzetcollnyi területen fedte el a lefolyónyílást. Aztán lámpája fényét *is* odairányította. Először csupán néhány száraz falevelet pillantott meg a lefolyó fenekén.

– Érdekes lenne megtudni, honnan kerülhettek ide – jegyezte meg Konrad. – Talán a vízzel együtt a külső szellőzőnyíláson át. Olyan ez a csatorna, mintha már nagyon régen lett volna benne víz, így hát a ceruzáról a vér nem ázhatott le.

O'Brian hatalmas erővel rángatta a rácsot, de eredménytelenül.

– Odacementezték. Nem csoda, ha Maurer nem lelte meg a ceruzáját Mellory, hoztál magaddal szerszámokat?

– Igen, de kint hagytam őket. Megyek és hozom.

Konrad rágyújtott, aztán leguggolt.

– Szinte el sem akarom hinni: ha csakugyan ebbe esett az a ceruza, akkor már meg is leltük – mondta nyugodtan. – Hihetetlen, mert jópár éve vadászok erre az emberevőre.

– Még nem fogtuk el – figyelmeztette O'Brian.

– Őrmester! – Mellory hangjából kétségbeesés érződött, s ezért mindketten talpraszöktek. – Valaki van itt!

Mellory az ajtóbejáratnál állt, alakja élesen kirajzolódott a világos szoba hátterében. Ahogy megszólalt, lövések kopogása hallatszott. A fotós a karjához kapott, s ugyanabban a pillanatban félre is ugrott. O'Brian átkozódva rohant a villanykapcsolóhoz, s a szobára nyomban sötétség szakadt.

– Eltaláltak? – kérdezte Melloryt

– A karomba lőttek – felelt a fotós és leguggolt.

Konrad az ajtóhoz ment. Végig a falhoz lapult. Kinézett a sötétbe, de nem látott semmit.

– Maurer emberei – mondta rekedten Konrad, s farzsebébe nyúlt pisztolyáért. – Valahol telefonnak is kell itt lennie. Tom, próbáld meg idehívni a gyerekeket. Egymagunk innen nem tudunk kikerülni.

O'Brian egy pillanatra lámpát gyújtott, azonnal megtalálta a telefont, de géppisztolysorozat állta útját. Ezután kúszva igyekezett megközelíteni a telefont a sötétben. Konrad pedig az iménti torkolattűz helyére célzott és lőtt.

– Egy csapatra való van itt belőlük – morogta Konrad.

O'Brian a földre húzta a telefont és Konrad hallotta a tárcsázást. „Ha nincs a közelben járőröző kocsi, negyedórába is beletelik, amíg ideérnek – gondolta Konrad és Melloryhoz kúszott.

– Sok vért veszítettél?

– Semmi baj. Csak egy kis karcolás.

Konrad valami zajt hallott az ablak felől. Megfordult és abban a pillanatban tüzelt is az épp kiugró alakra.

– Nos, tudtál telefonálni?

– Alig-alig. Elnémult a készülék, de még idejében ismertetni tudtam a helyzetet – felelte O'Brian.

Konrad a kitárt ajtóhoz kúszott, s óvatosan kilesett a sötétbe. A medence túloldalán egy embert vett észre. Célzás nélkül rálőtt. Az alak felnyögött és eltűnt a sötétben.

– Azért mi is tudunk valamit. igaz-e? – mosolyodott el Konrad.

– Elmegyek a szerszámokért. Meg kell szereznünk azt az átkozott ceruzát – közölte O'Brian.

– Csak óvatosan – óvta Konrad.

O'Brian azonban nem sokat törődött a figyelmeztetéssel, hanem megindult előre, s már nyúlt is a szerszámosládáért ám egy géppisztolysorozat elől kénytelen volt az ajtófélfa mögé rejtőzni.

– Megvan a láda – nézett körül az őrmester a sötétben. – Mellory, nézd meg. nem tudnád-e fölemelni a rácsot a lefolyón.

– Fedezd magad! – vágott közbe Konrad, mert észrevette, hogy két alak közeledik a medencénél.

O'Brian és Konrad egyszerre tüzelt. Az egyik támadó a medencébe bukott, a másik kezéből kiesett a géppisztoly, majd maga az ember is orrabukott.

– Hárommal végeztünk. Viszont mindössze négy lőszerem maradt. És neked? – kérdezte Konrad.

– Két pár tartaléktáram van még – felelte az őrmester. – Te tűzzel fedezz, én megpróbálok Mellory-nak segíteni – aztán az ajtó felé kúszott.

– Megvan! – kiáltott föl a fotós. – Alig bírtam fölszedni az átkozottat – tette padlóra a rácsot.

– Óvatosan bánj ám a ceruzával, ha megtaláltad! – figyelmeztette Melloryt Konrad. s közben O'Briant is szemmel tartotta.

Az őrmester belelőtt a sötétbe, de abban a pillanatban két géppuska tüzelt rá egyszerre. O'Briant a sorozatok szinte a falhoz szögezték.

– Fogd O'Brian pisztolyát és fedezd az ajtót! – parancsolta Konrad – s az őrmesterhez kúszott. Föléje hajolt, s a sötétben megpróbálta kivenni az arcát.

– Tom! Megsebesültél? –kérdezte, bar jól tudta, hogy egy egész sorozat eltalálta. Dehát valamit mondania kellett. Aztán a zakója alatt fölkattintotta az elemlámpát. Az őrmester arcáról a haláltusa rettenete tükröződött.

– Nem véletlen volt az, Paul – préselte ki magából a szavakat erőlködve.

Konrad fölemelte a fejét.

O'Brian Konrad kezébe kapaszkodva próbálta tartani magát.

– Ferrari… A kisfiam… – suttogta, aztán lecsukódott, teste élettelenül nehezedett Konradra.

– Mintha megjöttek volna a legények – mondta bizonytalanul Konrad, aztán vigyázatosan az ajtóhoz ment.

– Paul! – hallotta Sam Barden hangját, majd hatalmas alakját is kivette a sötétben.

– Itt vagyok – lépett ki Konrad rejtekhelyéről.

– Megtaláltad a ceruzát?

– A disznók megölték O'Briant. Drágán kellett megfizetnünk egy kis darab véres aranyért.

– Tomot lelőtték? – kapcsolta föl lámpáját Barden. s fényét végigvezette a szétlőtt öltözőkön. – Lám, mit tettek! Kint öt bandita fekszik.

– De ketten megszöktek!

– Megtaláltad azt a ceruzát? – fordult Melloryhoz Konrad.

– Természetesen. Itt van ni! – mutatta föl az aranyceruzát a fényképész.

III.

HATALMAS, FEKETE Cadillac fordult be a Paradise bár északi fala mellett elfutó szűk kis utcácskába, majd szaporán a hátsó bejárati kapun járt be. Apró, tömzsi ember lépett ki a kocsiból, lopva körülnézett, majd fölment a lépcsőkön és kinyitotta az ajtót.

Arca dühtől izzott.

Végigment a folyosón, egy kicsit behallgatózott Segeal irodájába, majd határozott mozdulattal lenyomta a kilincset

Az irodában vágni lehetett a füstöt Segeal, McKen és Ferrari félkörben ülték körül az asztalnál terpeszkedő Gollowichot.

Mikor Maurer belépett, a négy férfi hirtelen tágra meresztett szemmel fordult feléje. Csupán egy férfi nem reagált sehogy sem Maurer megjelenésére. A többiek úgy néztek rá, mintha most látnák először. Mintha szellemet látnának…

– E-e-e, izé… Jack – nyögött Gollowich sápadtan. – Jack, az isten szerelmére!

Maurer kezét zakója zsebében tartva lépett a szobába, apró szeme gonoszul villogott.

– Ez itt mit csinál! – ordított Ferrarira mutatva.

– Jack, neked nem szabad idejönnöd! – mondta Gollowich és bizonytalanul fölkelt székéből. – Látott valaki?

Talán nem is tudod, hogy elfogató parancsot adtak ki ellened?

– Mit keres ez itt? – ismételte meg kérdését Maurer.

– Azért jött, hogy azzal a lánnyal, Kollemannel foglalkozzék – iparkodott a válasszal Gollowich.

– Barom! Magad nem bírtál egy ilyen semmiséggel, hogy idegent kellett segítségül hívni?

– Lehetetlen volt – szólt közbe nyugodtan Mcken. – Nem kell mindjárt fölfortyanni, Mister Maurer. És csakugyan nem kellett volna idejönnie. Az egész város rendőrsége csakis magát keresi. Forrest pedig tökéletesen elegendő bizonyítékot tudott szerezni.

– Megtettünk mindent, ami lehetett – folytatta Gollowich és megnyugodva érezte, hogy a vihar kezd továbbvonulni. – Már megszabadultunk Weinertől és ugyanígy lesz a lánnyal is. Minden oké lesz Jack, de neked minél messzebb kell lenned.

– Nem akarok kimaradni ebből – felelt Maurer és az asztalhoz lépett

Gollowich szaporán átadta helyét, melyet Maurer nyomban el is foglalt.

Ferrari és Maurer pillantása ekkor összeakadt. Mindketten átható tekintettel nézték egymást. Segeal módfölött csodálkozott, amikor Maurer szemében félelem jelét vélte fölfedezni. Ferrari most is olyan közömbös volt, mint mindig.

– Hello, Maurer – szólt csöndesen.

Maurer elfordította a fejét.

– Hello, Ferrari.

– Nagy Joe üdvözletét küldi neked – mosolyodott el Ferrari.

Maurer rábólintott. Nagyon jól tudta, milyen veszélyes ember Ferrari és kétségbeesett, amikor itt látta. Alapos erőfeszítésébe tellett, hogy keményen tartsa magát

– Nagyon érdekelne, mit vittetek véghez itt ti. És az is, miért él még az a lány? – szólalt meg Maurer.

– Van tudomása a lány legújabb vallomásáról? – kérdezte McKen. – Azt állítja, látta magát, amint elintézte azt az Arnót.

Maurer arcát elöntötte a vér.

– Hazudik! Hozzá sem nyúltam Juhnhoz!

– Elegendő bizonyítékuk van rá – mondott ellent nyugodtan McKen.

– És miféle bizonyítékok?

Gollowich elmondta neki, hogy a lány jelen volt és szólt az arany ceruzáról is.

– Meg akartuk szerezni a ceruzát, de nem sikerült – fejezte be jelentését a jogász.

Úgy tűnt, hogy Maurer minden pillanatban szétrobbanhat.

– Hiszen pompásan dolgoztatok! – ordított az asztalt verve és egyre Gollowicbot nézte. – Te, te féleszű, nem kellett volna beavatkoznod. Én tudtam a ceruzáról és már megvolt a tartalék történetem is, mely megmagyarázza…

– Csakhogy Juhn vére tapadt rá – vágott közbe élesen Mcken.

– Az az én vérem volt! – villant Maurer szeme. – A whiskys üveg fölsértette a kezemet és a ceruza is bevérződött, amikor a kendőért n zsebembe nyúltam. Aztán a ceruza kiesett és a lefolyóba gurult.

– Ez nem jó sztori – ellenkezett határozottan McKen. – Sajnálom, Mister Maurer, de ez a magyarázat nem kielégítő.

Ugyanis Miss Arno vére és a ceruzán talált vér azonos csoporthoz tartozik. Mégpedig egy nagyon ritka csoporthoz.

– És melyik ez a vércsoport? – szegte föl fejét Maurer.

– A nullához.

– És nagyon meglepődne, ha azt mondanám, hogy én is ehhez a csoporthoz tartozom?

Gollowich nagyot sóhajtva törölte meg az arcát.

– Ezt nem tudtam.

Maurer megvetően nézett a jogászra.

– És most hol van ez a lány? – kérdezte McKen-től.

– Nem tudom – felelte a rendőrtiszt – Forrest eldugta valahová, de senki sem tudja a helyét.

– Meg kell találnunk és el kell tüntetnünk! – és Maurer Segealra nézett. – Ez a te dolgod lesz. És mindössze egyetlen napod van rá. Huszonnégy óra, semmi több. Ha nem akadsz a nyomára, gondoskodni fogok róla, hogy többé senkit ne találj meg.

Ferrari most is olyan egykedvűen ült, mint korábban. Csontos orrát simogatta és érdeklődve nézett Maurerre.

– Rendkívül hálás vagyok neked, Ferrari, hogy gondolkodtál Weinerről – fordult most feléje valamivel enyhébb hangon Maurer –, de a lánnyal már magam is elbírok. Visszamehetsz New Yorkba – most már Gollowichra nézett.

– Kifizették már?

Gollowich rábólintott.

– Akkor hát a viszont látásra, Ferrari. És üdvözlöm Nagy Joet.

Ferrari fölkelt, néhány lépést tett az ajtó felé, aztán megállt.

– Még itt akarok tölteni pár napot. Szükségetek lehet rám.

– Már nem kellesz – Maurer igyekezett uralkodni magán.

– Nagy Joe azt mondta, maradjak addig, amíg minden rendbejön. És ha azt akarod, hogy eltűnjek, ezt beszéld meg vele személyesen – nézett hidegen Maurerra. A főnök lehunyta a szemét.

– Jól van, maradj, ha egyszer időpocsékoláshoz van kedved. De többé nincs rád szükségem. Tégy, amit akarsz.

– Maradok – mosolyodon el Ferrari és kiment a szobából.

IV.

SEGEALNEK SEMMI kétsége nem volt afelől, hogy Maurer nem lesz hozzá irgalmas, ha nem találja meg Francist, így hát hideglelősen kereste, kutatta. Már minden emberét végigkérdezte, de eredménytelenül. Már-már mindenről lemondott, amikor Jenny Konrad jutott az eszébe.

Segeal nyomban munkához látott. Kocsiját az utca végiben hagyva indult Konrad házába. Eső szemerkélt, néptelen volt az utca.

Az egyik emeleti ablakból fény csapott az utcára.

Egyik embere jelentette, hogy a néger házvezetőnő már egy órája eltávozott, így hát Jenny egyedül van a lakásban.

Becsöngetett, s hamarosan föltárult előtte az ajtó. Jenny rémülten és csodálkozva nézett rá.

– Hello, kicsikém – üdvözölte, ugyanakkor benyomult az előszobába, majd bezárta maga mögött az ajtót is.

Jenny kétségbeesve nézte a férfit

– Elment az eszed? Hogy szabad idejönnöd?

– Milyen hang ez, baby? – közben a hálószoba elé nyomta az asszonyt. – Inkább azt mondd meg, hol van Konrad.

– Konrad? – ráncolta homlokát Jenny. És miért érdekel téged a férjem?

Hirtelen ellökte magától a férfit

– Hát persze! Milyen vak is vagyok én!

Segeal ugrásra készen nézett a nőre.

– Mit jelent *ez* a persze?

– Hát ezért gondoltál rám ilyen váratlanul? Azt akarod megtudni, hol rejtegetik ezt a szerencsétlen Kollemant. Nem hiába mondta Konrad, hogy Maurer egyik bérgyilkosa vagy! Tűnj el azonnal!

– Azt már nem! Tudod, hol van Konrad és ezt meg is fogod nekem mondani.

– Nem tudom. Takarodj innen!

– Csakugyan nem tudnád?

És Segeal nagy erővel a nő arcába vágott. Jennv a földre zuhant, négvkézlábra állt, s egy pillanatig mintha megsüketült volna.

– Ne? Ne bánts! Mindent megmondok?

– Hol van tehát?

– Nem tudom, de megvan a telefonszáma – bőgte Jenny.

– Mégpedig?

– Barwood 09780.

– Ha hazudsz, akkor életedben most hazudtál utoljára, kicsikém!

Jenny botladozva, tántorogva ment végig a szobán az ajtóig. Segeal egészen a felső lépcsőfordulóig követte a folyosón végig, s amikor a nő a korlátba akart kapaszkodni. a férfi a háta mögé került Jenny indult volna lefelé a lépcsőn, ám Segeal hatalmasat rúgott a hátába. Az asszony

megfordult a levegőbe és tompa puffanással zuhant az alsó lépcsőfordulóra.

Tarkóját a padlóba verte.

*

JENNY HALÁLA UTÁN Konrad csak tíz nap múlva tért magához.

A nyomozást vezető felügyelő azzal zárta le az ügyet, hogy véletlen baleset történt. Az derült ki, hogy egyik sarka beleakadt a szőnyegbe, lezuhant a lépcsőről és kitörte a nyakát.

Konrad Jennv apjára bízta a temetés gondjait, ő maga Francis mellett maradt. Tudta, hogy a Francisért való felelősség teljes súlyával az ő vállára nehezedett.

Konradnak gyakorta eszébe jutottak O'Brian utolsó szavai: „Nem véletlen baleset volt. Ferrari… A kisfiam…

Ő is tudott Vito Ferrariről éppúgy, mint az ország valamennyi rendőrtisztje. Csak nem azt akarta mondani Tom, hogy Weinert megölték, s Ferrari a városban van? McKen jelentésében Konradnak válaszul azt írta, hogy Ferrari itt-tartózkodásának semmiféle jele sincs a városban, ám ez nem nyugtatta meg. Mert ha Weinerrel Ferrari végzett, akkor Francis rettenetes veszélyben van. Éppen ezért minden óvintézkedést megtett. Az Óceán szállóba vitte. Barwood városába mely ötven mérföldnyire feküdt Pacific Citytöl. A tízemeletes szállót a tengerbe nyúló meredek sziklafal tövébe építették.

Konrad az egész felső emeletet elfoglalta. A lépcsőfeljárót most páncélajtó zárta el. McKen húsz beosztottja pedig éjjel-nappal őrizte a lépcsőházat, s az épület egész belsejét. Maggy Phielding meg két rendőrlány le nem vette szemét Francisről.

KILENCEDIK FEJEZET

I.

– JACK, ENNEK IS véletlen esetként kell megtörténnie – mondta Gollowich. – Mert ha a gyilkosság leghalványabb gyanúja is fölmerül, mindnyálunknak vége! A széles körű nyomozás befejezné pályafutásunkat. A bíróság pedig olyan dolog, hogy ha valakire kissé erősebb nyomást gyakorolnak, beszélni fog. Ezért véletlen balesetnek kell történnie.

Maurer görnyedten ült asztalánál. Már tizedik napja másra sem tudott gondolni, mint arra, hogyan juthat el Francishoz.

– Ferrari meg tudná csinálni – jegyezte meg Gollowich.

– Még mindig a városban van?

A dühkitörésre számító Gollowich készségesen rábólintott.

– Sőt, most épp a bárban tartózkodik

Maurer fölemelte a telefonkagylót.

– Luis? Kérd meg Ferrarit, jöjjön be hozzám. A bárban találod.

Gollowich elégedetten dőlt hatra foteljében: ez az intézkedés őt igazolta.

– Helyesen döntöttél, Jack – jelentette ki önelégülten.

Hosszú percekig némán szemelték egymást, aztán kitárult az ajtó.

Ferrari jött be.

– Hello, Ferrari. Az az érzésem, hogy mégis csak foglalkoznod kell ezzel az átkozott Kollemann lánnyal. Én

most tehetetlen vagyok ebben. Viszont Ybb azt mondja, hogy te rendbe tudnád hozni az ügyet. Így van?

– Hát persze. Ez az én munkám – mondta magától értetődően, ám szemöldökét fölhúzva –, elrendezni az ilyen ügyeket.

Maurer szeme megvillant, ám arca moccanatlan maradt. – Tíz tonnát adok.

Ferrari megrázta a fejét.

– Ha ezt tízezerre érted, akkor máris hozzákezdhetsz te magad.

– Oké, én nem alkuszom. Legyen húszezer. És honnan vagy benne olyan biztos, hogy egymagad is el tudod intézni?

– Még nem fordult elő, hogy ne birkóztam volna meg hasonló ügyekkel. Bízom abban, hogy ezúttal sem történik kivétel. Te a nehézségeket, kifogásokat keresed, én pedig a döntést – nyomta meg az utolsó mondatot Ferrari.

– De véletlen balesetként kell festenie!

– Véletlen baleset lesz.

Maurer arca most püspöklilára változott.

– Hiszen azt sem tudod, hol van a lány! Fogalmad sincs a körülményekről és mégis úgy beszélsz, mintha már minden rendben lenne.

Ferrari gúnyosan elmosolyodott

– Francis Kollemann az Óceán szállóban tartózkodik. Barwoodban. A legfelső emeleten, a tengerre nyíló szobában lakik.

Maurer érezte, hogy a hátán végigfut a hideg.

– Hát ezt honnan tudod? Embereim éjjel-nappal figyelik ezt a koszfészket, de fogalmuk sincs róla, hol van a lány.

– Ez az én titkom – rejtélyeskedett Ferrari. – Én soha senkivel sem beszélem meg a terveimet. Viszont két dologra szükségem volna: egy repülőre és egy kiváló pilótára.

– Kiváló pilótára? Csak nem akarsz leszállni a hotel tetejére? – meresztett nagy szemet Maurer.

Ferrari elmosolyodott

– Ilyen veszélyes dolgot nem teszek. Mindössze azt akarom, hogy eltereljük a figyelmet. Egyszerű trükk az egész. Bizonyára láttál már ügyes bűvészt. Nos, amikor elkezdi mutatványát úgy teszi ezt, hogy a közönség arra figyeljen, mi történik és ne arra, hogyan csinálja azt.

– És mikor intézed el a lányt? – kérdezte Maurer.

– Szombat este. Nagyon jó este az.

– Rendben van. Ma szerda. Péntekre keresek pilótát. Addig még meg kell vele beszélnem pár dolgot.

Ferrari fölkelt és kiment a szobából. Maurer megkönnyebbülten fölsóhajtott. – Ybb, szóljon Luisnak, hogy jöjjön ide.

Gollowich egy ideig figyelmesen, kutatva nézett főnökére, aztán távozott Pár perc múlva Segeal is megjelent.

– Látni óhajtott.

– Luis, van egy munka számodra! – fordult hozzá szinte kedvesen Maurer. – Ferrari szombat este a barwoodi Óceán hotelbe megy. Visszafelé veled kell találkoznia. Ez a találkozás az ő utolsó találkozása kell legyen veled ezen a világon – nevetett gonoszul Maurer.

AZ ÓCEÁN SZÁLLODÁT szombaton és vasárnap ellepik a San Franciscóból és Los Angelesből érkező víkendezők.

Konrad kerti székben ült egy árnyas fa alatt, onnan figyelte az embereket. Köbben szemmel tartotta a hosszú feljárót is: Forrestnek kellett megjönnie, öt óra tájban föl is tűnt egy kocsi, mely a feljárón egészen a szállodáig ment. Konrad karjával integetve jelzett neki. A kocsi fékezett.

Forrest szállt ki belőle, mondott valamit a sofőrjének, aztán a pázsiton át Konradhoz ment, s leült mellé.

– Mi újság?

– A lány megfelelő biztonságban van, ám egyre levertebbnek látszik. Már nem gondol Weiner halálára, viszont megbánta, hogy vallomást tett. Úgy véli később kellemetlenségei lehetnek miatta.

– Így tehát nem sikerült aláíratni a vallomását?

– Nem. Nem hajlandó rá. Az a rögeszméje, hogy amíg nem ír alá, addig Maurer nem bántja. Gyerekes föltevés.

– És milyen terveitek vannak, Paul?

– Jelenleg semmilyen tervünk sincs. A tárgyalás után Angliába vinném Francist, s ott maradhatna, de egyelőre nem kíván a jövőjéről gondolkozni. Nem tudja kiverni a fejéből azt a rettenetes gondolatot, hogy hamarosan meghal.

– Mitévők lehetünk? – kérdezte Forrest. – A lány az ország leghatalmasabb gengszterbandája ellen szólt. Vallomása milliárdnyi dollárt tesz semmissé, viszont Maurer nem az az ember, aki engedi, hogy ilyen birodalom kicsússzon a kezéből, őszintén megvallva, Paul, én is azt gondolom, hogy nem sok esélye van a túlélésre.

– Amíg a lány itt van, nem érhetik el. Az igazi veszély akkor leselkedik rá, amikor a bírósági épületbe megy.

Forrest egy hófehér furgonra figyelt föl, amelynek oldalán nikkelezet betűs szöveg állt: „Barwoodi higiénikus mosoda”

Konrad is abba az irányba figyelt, amerre Forrest, s közömbösen nézte, amint kinyitják a furgon hátsó ajtaját.

– Sokáig nem sikerül elcsípnünk Maurert. Amíg ez a gengszter szabadlábon van, addig Francisnak itt kell maradnia – mondta Konrad.

– A tengerben nem olyan nehéz dolog elrejtőzni. Hanem amikor majd üzemanyagért meg élelmiszerért jön, akkor lefüleljük. Előbb, vagy utóbb így lesz – vélekedett Forrest. – Nos, Paul, menjünk, nézzük meg az őrséget. Hibát akarok találni – szólt és fölkelt.

II.

EZEN A NAPON több mint ötszáz vendégnek készítettek ebédet az Ocean hotelban. A személyzeti helyiségek cseppet sem hasonlítottak pazar étteremre: szűkösek, sötétek és nyirkosak voltak. Céklaképű izzadó szakácsok átkozták a pucerájból érkezett rengeteg kosarat. A bejáratnál rakták le a kosarakat, s alig tudtak közöttük elmenni.

Reggelig senki sem nyúlt a kosarakhoz, melyekből a szobákba osztották szét az ágyneműt.

Vito Ferrari összegömbölyödve húzta meg magát az egyik kosár fenekén. Mindössze húsz dollárjába került, hogy a ruháskosárban a szálloda pincéjébe vigyék.

Ferrari óvatosan fölemelte a kosár tetejét és körülnézett a szegényes világítású folyosón. Aztán, miután megbizonyosodott felőle, hogy a hangokat csak a konyhából hallja, vigyázva kilépett a kosárból, gondosan lecsukta annak tetejét, majd a kevésbé megvilágított falhoz lapulva a személyzeti felvonóhoz iparkodott zajtalanul és szaporán.

Az egyik éppen mozgásban volt, így Ferrarinak a borosüveges ládák mögé kellett rejtőznie. Két, tálcával egyensúlyozó pincér lépett ki a liftből, s indult el a folyosón. A liftajtót nyitva hagyták.

Ferrari egy pillanat alatt a felvonóban termett, és megnyomta a kilencedik emeletre szolgáló gombot. Tudta, hogy ez volt az első veszélyes pillanat. Ugyanis, ha bárki a folyosón tartózkodik, amikor kinyitja a liftajtót, minden terve könnyen dugába dőlhet. Ám ez olyan veszély volt, melyet meg kellett kockáztatnia. Ferrari minden tervében, még a legpontosabban kidolgozott tervében *is* volt két-három nehéz pillanat Ám Ferrari nem tétovázott. Mikor megnyomta a gombot, mely a felvonó ajtaját nyitja, keze nyomban pisztolyához csúszott.

Aztán elhagyta a felvonót, végigsuhant a folyosón, majd elrejtőzött egy hatalmas függöny mögött, mely a tengerre nyíló ablakot takarta el. Alig lépett a függöny mögé, amikor lépéseket hallott. Valaki fölnevetett. Lám, a szerencse nem hagyta el!

Hatalmas termetű férfi haladt végig a folyosón. Látnivaló volt, hogy hekus. Ellépett a függöny előtt, aztán eltűnt a fordulóban, Ferrari abban a pillanatban elsuhant a másik irányba. Ott is elbújt egy függöny mögé. Várt és hallgatózott.

Pár méterre tőle ajtó nyílt és egy estélyi ruhás nő lépett a folyosóra. Az ajtót ugyan becsukta, de a kulcsot a zárban felejtette. Ferrari látta, hogy a nő a lifthez megy, megnyomja a gombot A termetes rendőr most visszafelé jött, tisztelgett a lánynak, aki kedvesen rámosolygott A rendőr aztán tovább ment, körül se nézett.

Kinyílt a felvonó ajtaja, s a lány a fülkébe lépett.

Pár perc múlva ismét föltűnt a rendőr, elhaladt Ferrari mellett és megint eltűnt a fordulóban.

Ferrari kilépett a függöny mögül, a szobaajtóhoz ment, kinyitotta, kivette a zárból a kulcsot, majd betette maga mögött az ajtót. Alaposan körülnézett a szobában, kulcsra

zárta az ajtót, s villanyt gyújtott. Az ágy bevetetlen állt, s ebből Ferrari arra következtetett, hogy a szobaasszony itt elvégezte kötelességét, tehát legalább egy óráig senki sem fogja zavarni – ha megint szerencséje lesz.

A lányhoz viszont csak úgy tud eljutni, ha kimászik a tetőre, a kúpcserepet is meglovagolja, majd átkúszik a másik oldalra.

Már jóelőre alaposan szemügyre vette egy erős távcsővel a tetőt, s talált is magának megfelelő helyet. Ferrari kilépett az ablakon és a párkányra ült. Lenézett. Még nem volt elég sötét ahhoz, hogy megkezdje a műveletet. Fél óra múlva viszont a sötétség jól elrejti bárki szeme elöl, aki véletlenül a tetőre néz. Így ült egy ideig, nézte a kivilágított fürdőmedencét. Nem gondolt semmire, csak izmait ernyesztette el. Fél kilenc felé aztán úgy vélte, hogy elég sötét van.

Zakója alól vastag selyemkötelet vett elő, párszor a derekára csavarta. A kötél egyik végén fémgyűrű volt, a másikon pedig gumikampó.

A külső párkányra állt és fölnézett. Fölötte az egyik, kilencedik emeleti hálószoba erkélye ugrott ki a falból. Felvetette a kampót, amely meg is akadt az erkély kőpárkányában. Ferrari könnyedén mászott fel a kötélen, mint majom a fára. Belépett az erkélybe, benézett az üres szobába is, majd lefelé is figyelt egy darabig. Mikor aztán megbizonyosodott felőle, hogy senki sem vette észre, az erkély szélére állt, felnézett a tetőre, melynek széle mintegy húsz lábnyira magasodott fölötte. Erős esőcsatorna futott végig a tető peremén, s Ferrari megint feldobta a kötelet. Ekkor ránehezedett, meghúzta párszor, hogy kipróbálja, megbírja-e a csatorna, mely meg sem hajolt, meg sem nyikordult még az erőteljes rángatástól sem. Ekkor Ferrari

elrúgta magát az erkélytől, és szaporán felkúszott, egészen addig, míg csontos ujja a csatorna szélébe nem kapaszkodott. Itt óvatosan meglazította a közben a nyakára felcsúszott kötelet, majd ezúttal a kúpcserépre vetette a kampót.

A kampózást négyszer is meg kellett ismételnie, mire a horog megkapaszkodott a cserépben. Közben majdnem elveszítette egyensúlyát…

Mihelyt azonban meggyőződött felőle, hogy a horog erősen a kúpcserépbe akaszkodott, a kötélbe kapaszkodva szaporán felment a tető magasába, s leült a gerincre. Most már megengedhette magának, hogy megpihenve széttekintsen, s kétszáz lábbal alatta a szikla lábát mosó tengerre nézzen. Valahol itt, az eresz alatt kell lennie Francis ablakának.

Lábát a gyűrűbe akasztva ereszkedett alá addig, amíg talpával az esőcsatornát nem érezte. Aztán lehasalt, majd fejjel lefelé lógva iparkodott a szobába nézni. Közben csak; a bokáját szorító gyűrű tartotta. Egy pillanatra elállt a lélegzete: nem hitte, hogy már az első próbálkozásra is sikere lesz! Benézett az ablakon és Francist pillantotta meg!

Három nő volt a szobában: két rendőr és Francis. A két rendőr távolabb ült az ablaktól. Egyikük olvasott, a másik kötött. Francis a toalettasztalnál ült, s a haját fésülgette.

Ferrari a kötélbe kapaszkodva megint a csatornán túlra dobta magát, aztán az órájára pillantott: fél tízet mutatott tehát még egy fél órát várnia kellett.

III.

KONRAD FELKAPTA a fejét, amikor Forrest a szobába lépett.

– Nem is olyan rossz ebéd. Itt pompásan főznek, igaz?

– Persze – felelt közömbösen Forrest.

– Rendes kislány és pokolian csinos is – állapította meg Forrest. – Sokat beszéltem vele, iparkodtam rávenni, hogy írja alá a jegyzőkönyvet. Azt hiszem, nagyon fél Maurertől, de azért azt mondta, hogy holnap közli velem végleges elhatározását. Azt is megmondtam neki, ha aláírja a vallomást, akkor neki és Miss Phieldingnek állni fogjuk az útiköltséget Európába. Mindjárt a tárgyalás után mehetnek is pár hónapos utazásra. Úgy tűnik, tetszett neki az ötlet.

– Ez csakugyan jó volna – jegyezte meg Konrad. – A tárgyalás után jómagam is szabadságra akarok menni.

– Ez csakis rajtad múlik – nevetett Forrest. – Két hónapi szabadságot adok neked, akkor viszont minden nehézséggel magadnak kell megbirkózni.

Repülőmotor berregése riasztotta meg mindkettőjüket.

– Az átkozott milyen alacsonyan repül? – csóválta fejét Forrest.

– Biztosan a Pacific City be tartó éjszakai járat. Los Angelesből jön – vélekedett Konrad és az órájára nézett. Pontosan tízet mutatott. – Az a véleményem, hogy a legjobb lenne innen páncélautóban motoros kísérettel elszállítani a lányt.

– Csakugyan, ám előbb Maurert kell elkapni.

– Semmi újság még mindig?

– Tíz perce telefonált Barden, s jelentette hogv a hírek szerint Maurer visszajött o városba.

Konrad fölugrott a helyéből.

– Visszatért? Ki híreszteli ezt?

– Megint ez a repülő – nézett ki az ablakon Forrest.

A kis kétfedelű gép a tenger felé távolodott, leírt egy halálhurkot, majd megint a szálló irányába fordult. A gépen neon égett, s szép látványt nyújtott.

– Pompás pilóta lehet, valami reklámrepülést végez – jegyezte meg Konrad.

– Jól csinálja – bólintott Forrest, s jobban kihajolt az ablakon, hogy alaposabban szemügyre vehesse a gépet, mely megkerülte a szállót és a tenger felé húzott el. – Jó lenne tudni, vajon mit reklámozhat. Hé. Paul, nézd csak, nézd!

A gép most a sziklacsúcsoknál is alább repült. Piros és kék fénnyel megvilágított apró alak állt egyik szárnyán s integetett, amikor a repülő elzúgott a szálló mellett. Nőalak volt az.

– Kötözni való bolond! – morogta Konrad.

Forrest még jobban kibújt az ablakon.

– Csak félkézzel kapaszkodik…

Konrad érezte, hogy a szőnyeg enyhén megcsúszik, amikor Forest kihajolt az ablakon, s látta, amint az ügyész előrebukik, s kétségbeesve kapkod az ablakpárkány után. Konrad Forrest zakójába kapaszkodott, s visszarántotta, amikor az ügyész majdnem kiesett az ablakon. Egy rettenetes pillanatban arra gondolt, hogy a zakó kiszakadhat a markából, de Forrestnek sikerült megkapaszkodnia az ablakkeretben, s visszaugrott a szobába.

– Hál’ istennek – sóhajtott Konrad.

Forrest halottsápadtan, remegve állt.

– Köszönöm, Paul – hálálkodott rekedten az ügyész. – Majdnem kizuhantam. Phüü, de nagyot lehet innen esni!

Konrad úgy állt, mint akit megbabonáztak, arca mészfehér volt. A visszatérő repülőgép motorjának bőgőséből borzalmas sikolyt véltek kihallani.

Konrad szinte kivetette magát a szobából, végigvágtatott a folyosón, s berobbant Francis szobájába.

Phielding rémülten, szürke arccal nézett Konradra. de nem látta a tisztet.

– Mi történt? – kérdezte Konrad: a hang úgy szakadt ki belőle.

– Francis kihajolt az ablakon, hogy jobban lássa a gépet *és* borzalmasat sikított. Odavetettem magam, de már túl későn. Bizonyára megszédült, majd kicsúszott a lába alól a szőnyeg és a lány kizuhant az ablakon.

Alattuk kétszáz lábnyira összetört babaként feküdt Francis. Konrad megrendülten nézte a holdfényes homokban heverő lányt.

– Akkor hát – sóhajtotta dühösen Forrest –, Forrest küzdelme Maurer ellen Maurer győzelmével végződött.

IV.

JACK MAURER JOGÁSZÁNAK, Ybb Gollowichnak és négy kőarcú testőrének kíséretében ezüstkék Cadillacjén délelőtt tíz órakor a városháza elé gördült. Fél órával korábban valamennyi lap értesítést kapott, hogy Maurer jelentkezni akar. Így hát újságírók, fotóriporterek, televíziós és filmoperatőrök serege várakozott rá.

A barnaképű Maurer széles mosollyal szállt ki a kocsiból Kezével a tévékamerák felé integetett. A riporterek gyűrűbe fogták Maurert, ám a testőrök visszanyomták őket.

– Egy kis türelmet még, fiúk. Csak akkor lesz mondanivalóm, ha kijöttem innen – nyugtatta meg az újságírókat Maurer.

– Miért olyan biztos abban, hogy kijön onnan? – kiáltotta a kérdést az egyik riporter.

Maurer leereszkedő mosollyal nézett az újságíróra. majd testőreitől körülvéve megindult fölfelé a lépcsőn.

TÍZ PERC MÚLVA Maurer testőreitől övezve megjelent a városháza ajtajában.

Maurer ragyogott. A felső lépcsőről nézett alá a riporterseregre. a film- és tv-kamerákba. A sápadt és fáradt Ybb Gollowich Maurer jobb kezénél állt. Kövér arca nem árult el semmit, ám szeme arról tanúskodott, hogy nem sok reménnyel néz a jövőbe.

– Szóval, fiúk, tévedés volt az egész – ez volt Maurer első mondata.

– Várjon még egy kicsit, Mister Maurer – kiáltotta feléje egy lelkes tv-riporter. – Talán mondana valamit a mikrofonba.

– Természetesen, mondok. Megígértem és én mindig állom is a szavamat – nevetett Maurer.

Pár lépéssel lejjebb ment a lépcsőn.

– Megragadom az alkalmat, hogy kifejezzem hálámat minden jóakarómnak, aki ebben az abszurd, ám nem kevésbé különös szituációban támogatott. Ez az ügy a rendőrség és ügyészség közötti félreértésen alapult. Amint önök is tudják, elfogató parancsot adtak ki ellenem. Azzal vádoltak, hogy megöltem Miss Juhn Arnót, aki egyébként legdrágább barátaim közé tartozott. A kerületi ügyész úgy vélte, elegendő bizonyítéka van ellenem és ezért csakis kötelességének tett eleget, amikor elfogató parancsot adott

ki – mondta egyenesen a mikrofonba, hangját levitte. Kerülte az újságírók tekintetét és csakis a tv-kamerákat nézte.

– Hanem az alaposabb vizsgálatok kiderítették, hogy a kerületi ügyész kezében levő adatok megalapozatlanok. Természetesen, ne gondolják, hogy az ügyész úr elfogultan cselekedett.

Mert ha bent a városban tartózkodom ezekben a napokban és nem hajózom a tengeren, minden bizonnyal kielégítő magyarázatot adhattam volna, amint ezt tettem épp az imént. Megmagyaráztam neki, hogy Juhn Arno szívemhez igen közelálló ember volt, akinek képtelen lettem volna ártani, – Maurer itt elmosolyodott.

– Halála engem Is mélyen megrázott. Mihelyt pedig tudomást szereztem az elfogató parancsról, haladéktalanul visszatértem városomba, hogy megcáfoljam a felhozott vádakat. A kerületi ügyész nyomban megsemmisítette ezt a parancsot.

Ebben a pillanatban egy újságíró verekedte magát keresztül kollégáin Maurerhez.

– Nem tartja lehetségesnek, hogy a kerületi ügyész csakis azért akarta elfogatni magát, mert a két koronatanú véletlen balesetből származó halála magának épp kapóra jött? – kérdezte gúnyosan.

Maurer sajnálkozva nézett az újságíróra.

– Mister Forrest említést sem tett nekem tanúkról. Semmit sem tudok róluk azon kívül, amit ma a reggeli lapokban olvashattam. Csak annyit mondtak, hogy arany ceruzámat Juhn Arno fürdőmedencéje mellett találták meg. a ceruzán pedig ujjlenyomatomat és vért fedeztek fel. A vércsoport megegyezett Miss Arno vércsoportjával, és a rendőrség nagysietve azt a megállapítást szűrte le ebből,

hogy én voltam Arno gyilkosa. A valósághoz tartozik, hogy Arno kisasszony halálának estéjén nála jártam, megvágtam az ujjamat és a vérem a ceruzára cseppent. A ceruzát a lefolyóba hajítottam. Bizonyára tudják, hogy nem vagyok szegény és bármikor vehetek magamnak aranyceruzát. Ezért is hagytam ezt a lefolyóban – kis szünetet tartott, elmosolyogta magát, ám ez a mosoly inkább fenyegető vicsorgásnak hatott. – Tehetek én róla, hogy Miss Arno vércsoportja és az enyém azonos?

Maurer jeladására a négy testőr megindult előtte, félrelökdösve az újságírókat. Maurer szaporán lefutott a lépcsőn és bedobta magát a kocsiba.

– Kiszállok a buliból.

Van annyi pénzem, amennyiből szépen megélek. A szindikátussal pedig torkig vagyok. És ha kormányozni akarják Kaliforniát, akkor ezt tegyék meg ők maguk.

– Azt hittem, hogy elintéznivalód van Ferrarival – jegyezte meg élesen Gollowich.

Maurer elmosolyodott, ám a pillantása jéghideg volt.

– Ez igaz, volt ilyen elképzelésem, de Segeal mindent elrontott. Azt hittem, hogy legalább most cselekedni tud. ám csalódnom kellett. Ferrari túlságosan gyorsan jött ahhoz, hogy fölkészülhetett volna. Ezt a játszmát én elveszítettem. Beszéltem Nagy Joeval is. és megmagyaráztam, hogy nekem ehhez semmi közöm. Úgy rémlett, hogy mulattatja és nevetségesnek is tartja, hogy valaki Ferrarit el akarja intézni.

A HATALMAS CADILLAC Maurer villájához fordult, majd begördült a kapun. Gollowich észrevette, hogy végig az úton valamiféle alakok állnak.

– Kik ezek a fickók? – kérdezte. – És mit keresnek Itt?

– Egy kis elővigyázatosság nem árt. Nem kockáztathatok. Ha pedig Ferrari rajtam is ki akarná próbálni valamelyik trükkjét, hát nem szeretnék a bőrében lenni – magyarázta Maurer.

– Jack, mondd, mi lesz velem, ha te eltűnsz innen? – kérdezte rekedten Gollowich.

Maurer úgy bámult rá, mintha először látná.

– Veled? – ráncolta a homlokát. – Nos, hát azt hiszem, valahogyan majd csak megleszel. Meg aztán Nagy Joe majd talál neked is valami munkát.

És kiszállt a kocsiból, sorsára hagyva Gollowichot…

V.

HÁROM FEGYVERES ült az előcsarnokban. Mikor Maurert meglátták, talpra szöktek és kihúzták magukat.

– Maradjatok itt, fiúk és kétszeresen erősen figyeljetek – hagyta meg nekik és a napfényben fürdő vendégszobába ment.

Dolores a verandára nyíló ablaknál állt.

– Hello, Jack,

– Hello, Dolly – üdvözölte viszont Maurer.

– Kérlek, készíts egy jó koktélt.

Az asszony a két teraszt összekötő lépcsősort nézte. Sötét ruhás, fekete kalapos kis emberke Iparkodott a lépcsőn fölfelé.

Ferrari volt.

Könnyedén, nyugodtan lépkedett. Keze a zsebében, szemét az ablakra szegezte. Mintha észre se vette volna a fegyvereseket, akik hozzá sem nyúltak, meg nem

moccantak. Akárha földbe gyökerezett volna a lábuk, úgy álltak ott. Ferrari pedig zavartalanul és hideg nyugalommal közeledett, mint valami látomás.

– Isten veled, Jack – szólt Dolores és kiment a szobából.

Mikor a szobába vezető lépcsőn ment már, akkor gondolt rá, vajon hogyan tudta Nagy Joe ilyen gyorsan megszervezni a bandát. Bizonyára nem vesztegette az időt. Aztán arra gondolt, milyen lesz együtt élni Ferrarival. A hálószobájába érve ágyára ült. behunyta szemét és várta a lövést, mely azt jelezte neki, hogy Maurer özvegye és Ferrari birtoka lett…

VÉGE